

De glorievolle H. Jozef : een en dertig overwegingen en mirakelen voor elken dag der maand ...

<https://hdl.handle.net/1874/236333>

Vak 88

DE GLORIE VOLLE

H. Jozef

207

mm 13307

De Glorievolle
H. Jozef.

**Een en dertig overwegingen en mirakelen
voor elken dag der maand.**

**DE ZEVEN SMARTEN EN VREUGDEN VAN DEN
HEILIGE; OEFENINGEN VOOR DE ZEVEN
WOENSDAGEN.**

KORTE BEZOEKEN VOOR IEDEREN DAG.

**LITANIE, H. MIS- EN VERSCHILLENDE
GEBEDEN. — NOVENE.**

**BENEVENS IETS OVER DE
,VEREENIGING TOT ALTIJDDURENDE VER-
EERING VAN DEN H. JOZEF."**

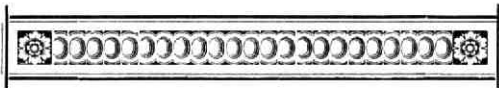
Door een Pater Redemptorist.
Vierde, vermeerderde Druk.

**G. MOSMANS SENIOR,
VENLO.**

O. F. M.

WUCHENS

VOORBERICHT.

Het boekje, dat wij den godvruchtigen lezer hier aanbieden, is voor een gedeelte getrokken uit de geschriften van den H. Alphonsus de Liguori.

De verschillende kerkelijke goedkeuringen, welke de Fransche uitgave mocht ontvangen, benereus het gunstig onthaal, dat dit werkje van den Eerw. schrijver ten deel viel, deden ons besluiten aan een lang gekoesterden wensch gevolg te geven; en hoewel reeds verschillende verdienstelijke handboekjes den dienaren van den H. Jozef werden aangeboden, aarzelden wij niet, eene Nederlandsche bewerking te doen verschijnen.

Immers, de vrome vereerder van Jesus' Voedster-vader vindt steeds gaarne nieuw voedsel voor zijne godsvrucht en vermeerdering der bronnen, waaruit hij zijne teedere devotie tot den beminnelijken Bruidgom van de Maagd der maagden putten kan.

Wat aangaat de beschouwingen over het leven van den H. Jozef, hieraan verlangen wij volstrekt, geene

geschiedkundige waarde toe te kennen; het is dan trouwens ook geene geschiedenis, het zijn slechts vrome overwegingen, in navolging van die van den H. Alphonsus, den H. Bonaventura en andere heilige schrijvers over de geheimen en het leven van Onzen Heer Jesus Christus.

De menigte voorbeelden en mirakelen, in dit boekje voorkomende, zijn medegedeeld door den H. Alphonsus, pater Huguet, pater Patrignani, of wel in de „Annales de St. Joseph”, het tijdschrift „Propagation d. l. dévotion à St. Joseph” enz.

Moge dit nederige boekje veel bijdragen om de devotie tot den veelvermogenden Aartsvader meer en meer te verspreiden, dit is de vurigste wensch van

DEN BEWERKER.

VOORWOORD VOOR DEN VIERDEN DRUK.

Dat in betrekkelijk korten tijd zeven duizend exemplaren van dit werkje zouden verkocht worden, had ik nooit durven hopen. En toch, ziehier de vierde druk noodzakelijk geworden, welke vermeerderd is met Biecht- en Communieoefeningen en Gebeden onder het Lof. — Moge deze uitgave even vlug hare koopers vinden als de voorgaande.

DE BEWERKER.

EERSTE DEEL.

Overwegingen en Beschouwingen

OVER DE MAAND VAN

DEN H. JOZEF.

INLEIDING.

*Aansporing tot devotie jegens dien grooten Heilige;
volgens den H. Alphonsus.*

REEDS het voorbeeld van Jesus Christus, die den heiligen Jozef hier op aarde zulk eene vereering toedroeg, dat Hij aan diens bevelen wilde gehoorzamen, moest voldoende zijn om alle harten van eene vurige liefde en devotie tot dien grooten Heilige te ontsteken. De hemelsche Vader toch had hem aangewezen om hier op aarde zijne plaats bij Jesus te bekleeden, derhalve beschouwde Gods Zoon Jozef als zijn vader, en bracht hem gedurende dertig jaren op volmaakte wijze de vereering en gehoorzaamheid, welke een kind aan zijne ouders verschuldigd is. Het Evangelie zelf getuigt, dat „*Hij hun (Maria en Jozef) onderdanig was,*” (1) wat beteekent, dat de eenige bezigheid van den Verlosser gedurende al dien tijd bestond in aan hen te gehoorzamen.

(1) Luc. II. 51.

Als hoofd van dit kleine gezin had Jozef te bevelen, en Jesus, als onderdaan, te gehoorzamen, zoodat Hij geen voetstap verzette, geen daad verrichtte, geen voedsel nam noch rust, als het met Jozefs wil niet overeenkwam. Hij gehoorzaamde hem in alles en oogenblikkelijk, gelijk God zich gewaardigde aan de H. Brigitta te openbaren: „Mijn Zoon was zoo onderdanig, dat als Jozef Hem gelastte: *Doe dit of dat*, Hij het zonder uitstel deed.” (1) „Menigmaal, zegt Gerson, was Jesus bezig met het bereiden van den maaltijd, het wasschen van het vaatwerk, met water putten of het huis te vegen.” Deze nederige onderworpenheid van God doet de waardigheid van den H. Jozef stijgen boven die van alle andere heiligen, uitgenomen van de Onbevleete Moedermaagd. Met recht dus merkt een geleerd schrijver aan, dat hij, dien de Koning der koningen zoo hoog heeft willen verheffen, wel de vereering der menschen verdient. De Zaligmaker beval dan ook zelf aan de H. Margaretha van Cortona aan, eene bijzondere godsvrucht tot den H. Jozef te hebben, zeggende: „Ik verzoek u, om iederen dag een of andere bijzondere eerbewijzing te geven aan den heiligen Jozef, mijn toegenegen voedstervader op aarde.” (2)

Mijn plan is niet, om hier de ontelbare voorbeelden aan te halen, die bewijzen welke gunsten de H. Jozef voor zijne vereerders verkrijgt; wie ze wil kennen, leze het boek van Pater Patrignani over deze godsvrucht. (3) Ziehier slechts hoe de

(1) Rév. l. VI. c. 58.

(2) Ap. Boll. 22 Feb. Vit. c. 9.

(3) Il Divoto di S. Giuseppe.

H. Theresia zich uitdrukt: „Ik herinner mij niet tot heden, ooit iets aan hem gevraagd te hebben, wat hij mij niet heeft verworven. Het zou een wonderlijk iets zijn, zoo ik al de ontelbare genaden wilde verhalen, welke God mij heeft geschonken, en de gevaren opsommen, zoo tijdelijke als geestelijke, waaruit Hij mij gered heeft door de voorpraak van dezen glorievollen heilige. Wat de andere heiligen betreft, het schijnt, dat God hun de macht heeft gegeven om ons alleen in bijzondere voorvallen bij te staan; maar de ondervinding leert, dat de H. Jozef ons in al onze noodwendigheden ter hulp komt, en dat onze Heiland er behagen in schept, om hierdoor aan te toonen, dat Hij, evenals op aarde, ook in den hemel alles doet wat zijn voedstervader vraagt. Evenals ik hebben ook anderen dit ondervonden, wien ik deze devotie had aangeraden . . . Hoe gaarne zou ik de geheele wereld overreden om dezen heilige bijzonder te vereeren, daar ik uit zulk eene lange ondervinding zijne macht op God heb leeren kennen. Altijd heb ik de personen, die voor hem eene ware godsvrucht hebben, zien toenemen in de deugd . . . Al sedert jaren vraag ik hem telkens op zijnen feestdag eene geheel bijzondere gunst, en telkens ook ben ik verhoord geworden . . . Ter liefde Gods bezweer ik hen, die mij niet gelooven, er de proef van te nemen . . . Ik begrijp niet, hoe men aan de Koningin der Engelen kan denken en aan al wat zij gedurende Jesus' kindsheid verduurde, zonder tevens den H. Jozef te danken voor de vaderlijke zorg en teederheid aan Moeder en Zoon besteed.” (1)

(1) Leven H. Ther. VI.

In één woord, volgens de zeer juiste opmerking van den heiligen Bernardinus van Sienna valt er niet aan te twijfelen of de Heiland, na den H. Jozef hier op aarde als zijn vader te hebben vereerd, zal hem nu in den hemel niets weigeren, ja zelfs zijne gebeden nog meer ruimschoots verhooren. (1)

Daar het den mensch vastgesteld is, eenmaal te sterven, past het ieder geloovige, den heiligen Jozef te vereeren, vooral om de genade van een zaligen dood te bekomen. Alom wordt de bruidegom van Maria erkend als de voorspreker der stervenden en de patroon voor een zaligen dood, en wel om drie redenen: vooreerst omdat Jesus Christus hem eert en liefheeft, niets slechts als zijn vriend, maar vooral ook als zijn vader; iets, wat zijne voorspraak veel krachtiger maakt dan die der andere heiligen. Gerson zegt, dat de gebeden van den H. Jozef bij Jesus in zekeren zin de kracht hebben van een bevel:

„Als een vader zijn zoon om iets verzoekt, staat dit verzoek als 't ware gelijk met een gebod.” (2)

De tweede reden is, dat deze Heilige meer macht heeft over den duivel, die ons bij ons afsterven met woede aanvalt, daar God hem het geheel bijzonder voorrecht heeft geschonken, de stervenden te redden uit de strikken van Lucifer, gelijk hij weleer den kleinen Jesus uit de lagen van Herodes redde. — De derde reden eindelijk is, dat de heilige Jozef, aangezien den bijzonderen bijstand, bij zijn dood genoten van Jesus en Maria, het voorrecht bezit, zijnen dienaren een heiligen

(1) Serm. de S. Jos. 3.

(2) Jos. Orat.

en zachten dood te verkrijgen; zoodat hij, als zij hem in hunne laatste oogenblikken aanroepen, hen zal komen sterken door zijn tegenwoordigheid, en hun bovendien de hulp van Jesus en Maria zal bezorgen.

Dit wordt door vele voorbeelden bewezen; wij zullen er enkele aanhalen.

Boverius verhaalt, dat in 1581 de Capucijner leekbroeder Alexis de Vigevano op zijn sterfbed lag, en aan de hem omringende kloosterlingen verzocht, om waskaarsen bij zijn bed te ontsteken. Toen zij naar de reden vroegen, antwoordde hij, dat Maria en Jozef hem kwamen bezoeken; nauwelijks had hij dit gezegd, of hij riep opgetogen uit: „Daar zijn de H. Jozef en de Koningin des hemels; knielt allen neder, paters, om hen te begroeten." Onder deze woorden gaf hij zacht en kalm zijn geest op den 19en Maart, feestdag van den Heilige.

In zijn hierboven genoemd werk verhaalt pater Patrignani, dat volgens den H. Vincentius Ferrerius en andere schrijvers, in Valencia een koopman de gewoonte had, om ieder jaar met Kerstmis een grijsaard aan zijne tafel te noodigen, alsmede eene moeder met haar kortelings geboren kind, en wel ter eere van Jesus, Maria en Jozef. Deze vrome man verscheen na zijn dood aan iemand, die voor hem bad, en verhaalde, dat het heilig Gezin hem was komen bezoeken, zeggende: „Gedurende uw leven hebt gij ons bij u ontvangen in de personen van die drie armen, nu komen wij, om u bij ons te ontvangen;" vervolgens werd hij naar het paradijs opgenomen.

De geschiedenis der Ongeschoeide Carmelieten

verhaalt ons, dat toen de Eerw. zuster Anna van St. Augustinus, dochter der H. Theresia, op haar sterfbed lag, verscheidene religieuzen zagen, hoe zij bijgestaan werd door den H. Jozef en de H. Theresia, en geheel buiten zich zelve was van vreugde. Later vernam men, dat eene andere religieuze, in een ander klooster, haar in gezelschap van beide heiligen ten hemel had zien stijgen.

Eindelijk haalt pater Johannes Allosa in zijn werk over den H. Jozef aan, dat een Augustijner kloosterling na zijn dood aan een zijner medebroeders verscheen, en hem mededeelde, dat God hem, om zijne bijzondere devotie tot den H. Jozef, van de hel bevrijd had, en dat deze Heilige als voedstervader van Jesus Christus veel macht op hem had.

GEESTELIJKE RUIKER. De H. Theresia had de gewoonte om telken jare op het feest van den H. Jozef hem eene bijzondere genade te vragen, en altijd werd zij verhoord. Maak het voornemen, om de maand Maart met bijzondere godsvrucht te vieren, ten einde deze of gene genade te verkrijgen, waaraan gij meer behoefte hebt.

EERSTE DAG.

De verloving.

Wat was zij schoon, de vijftienjarige Jonkvrouw, de onbevleete Maagd! Wat was zij schoon in de oogen der menschen, der Engelen, ja in het oog van God zelf! Haar voorhoofd was helder als de hemel, wanneer de dageraad hem komt verlichten; ernstige en kalme gedachten drukten er haren stempel op, en hielden het een weinig gebogen; een zacht en liefelijk licht straalde haar uit de oogen, als Maria ze in het gebed ten hemel richtte; hare lippen openden zich slechts evenals de roos, om een welriekenden geur van deugden te storten in de harten van hen, die haar aanhoorden; haar geheele verschijnen ademde hemelsche aanminnigheid, gepaard aan bovennatuurlijke majesteit en luister. In de nabijheid van die Maagd der maagden gevoelde men zich beter, deugdzamer, ontwaarde men in zijn hart een walg van het aardsche.

Ontmoetten zij haar in het gewijde voorhof des tempels, dan gevoelden de priesters, vergrijsd in den dienst des altaars, zich doordrongen van bewondering en eerbied, als op het gezicht eener koningin. Maria was als eene hemelsche verschijning, als zij daar zoo zedig voortschreed; de reine jonkvrouw scheen met haar voet de aarde van zich te stooten, en heur lelieblanke ziel met haar onbesmet, volmaakt omhulsel scheen zich ten hemel te willen verheffen.

Zoodanig was in der menschen oog de dochter van Joachim; maar de menschen zagen slechts het uitwendige van dit heiligdom; zij konden niet tot het innerlijke schouwen en zich vermeien in den aanblik van die onbevleete maagdelijke reinheid, gelijk de Engelen, die brandden van verlangen om de gebeurtenissen zich te zien ontwikkelen, waarin dit kind der aarde betrokken zou worden.

In waarheid, op dezen jeugdigen leeftijd was Maria als de korte samenvatting van al de schoonheden der schepping. Hare ziel was die nieuwe hemel, door de profeten voorspeld (1), grooter, zuiverder, schitteren-

(1) Isaï 65, 17.

der dan het met sterren bezaaide uitspan-
sel, zegt de H. Chrysostomus. Haar lichaam
was eene nieuwe aarde (1) op wonderbare
wijze geschapen, een lusthof door God zelf
geplant, waarvan de toegang voor de hel-
sche slang afgesloten werd door duizenden
Engelen, met vlammande zwaarden gewapend.

Zij had heilige ouders gehad, welke van
David afstamden, en was hun door God
geschonken geworden. Nauwelijks de eerste
zorgen kunnende ontberen, was Maria reeds
op zeer teederen leeftijd naar den tempel
opgegaan, alwaar zij tot heden in den dienst
des Heeren hare jaren had doorgebracht.

Zij had daar geleefd onder het waakzame
oog van een heiligen priester Zacharias,
van een godvreezenden grijsaard Simeon,
van eene ingetogen weduwe Anna. De H.
Geest zelf was haar leermeester geweest.
Hij had dien schoonen hof kwistig met
allerlei bloemen versierd, welke dagelijks
hare welriekende geuren als een aangenaam
offer ten hemel opzonden.

Maar als in de lente de jeugdige wijn-
stok begint uit te schieten en een rijken

(1) Isaï 66, 22.

oogst belooft, geeft de verstandige hovenier hem een steun tegen regen en wind, en bevestigt hem aan een sterken stam, opdat de wijnstok onverlet zijne taak kunne volbrengen. — Maria, vol van de goddelijke genade, was thans op den leeftijd gekomen, om den Hemel waardige vruchten van deugd voort te brengen; maar, behoefde zij, de teedere jonkvrouw, de zwakke maagd, behoefde zij geen steun, geen hulp tegen de stormen dezes levens?

Eene godvruchtige overlevering verhaalt, dat verscheidene afstammelingen uit Davids geslacht naar Maria's hand dongen, verrukt als zij waren over de verheven hoedanigheden dezer jeugdige maagd, en dat de nederige Jozef zich slechts onder hun getal schaarde op uitdrukkelijk bevel van de priesters; verder, dat, evenals bij Aäron, ook de staf van Jozef bloeide en dit als een teeken was, wie Maria als zijne bruid zou mogen begroeten.

Groot was dus wel die nederige timmerman in Gods oog, daar hij tot zulke verheven waardigheid geroepen werd, groot ook om de wijze, waarop hij daartoe werd aangewezen.

Evenals het voldoende is tot Maria's lof te zeggen, dat zij waardig was, Moeder van God te worden, evenzoo ook is het, als men Jozef wil prijzen, voldoende, te zeggen, dat hij de waardige bruidegom was der Allerheiligste Maagd; hieraan valt niet te twijfelen. Het geloof van Jozef evenaardde dat van Abraham; zijne liefde tot God deed niet onder voor die van David; zijne kuischheid overtrof die van Jozef uit het Oude Verbond, zijne zachtmoedigheid die van Mozes. Hij was nederig en had begrepen, welke schatten er verborgen liggen in de heilige armoede en de onbekendheid voor de wereld, en zou die niet hebben willen ruilen voor al den rijkdom en roem van Salomon.

Overweging en Gebed.

Roemvolle Aartsvader, gij zijt gelukkig te noemen, dat gij van alle eeuwigheid zijt uitverkoren tot de schoonste roeping na die van de Moeder Gods; maar nog meer verheug ik mij met u, dat gij u die groote eer hebt waardig getoond, dat gij volkomen beantwoord hebt aan de genaden, welke daaruit voortvloeiden. — O, mijn beminnelijke Be-

schermheilige, ook ik heb van God buitengewone genaden en gunsten ontvangen; mijne ziel is de dochter geworden van God den Vader door het Doopsel, bruid van Jesus door de H. Communie; tempel van den H. Geest door het Vormsel; bovendien, welke bijzondere genaden heb ik nog van God niet ontvangen, genaden, die mij voor de eeuwige straffen der hel behoed hebben! . . . En hoe heb ik daaraan beantwoord? Welk voordeel heb ik uit zooveel hulpmiddelen getrokken? Hoe dikwijls heb ik de H. Drievuldigheid beleedigd door mijne ontelbare zonden! . . .

Maar ik wil mij van ganscher harte beteren, en ik bid u, o allergetrouwste dienaar des Heeren, om mij den machtigen steun uwer krachtige gebeden niet te willen weigeren. Verwerf mij van Jesus de genade om steeds onderdanig zijn aanbiddelijken wil te volbrengen, en tot richtsnoer van al mijn doen en laten deze grondspreuk der heiligen te stellen:

GEESTELIJKE RUIKER. God behagen en sterven.

Voorbeeld.

Een meisje van tien jaren werd door eene ziekte aan beide oogen blind.

Alles, wat de kunst vermocht, werd besteed, kosten noch opofferingen gespaard, maar tevergeefs; slechts één oog werd behouden. De doctoren oordeelden alle verdere moeite nutteloos. Toen ging men tot den H. Jozef.

Het vertrouwen der ouders was groot en kinderlijk. Niet tevreden met gebeden, H. Missen en novenen, legde men een band aan den voet van het beeld des H. Aarts-vaders en bevestigde dien vervolgens op het blinde oog. Hun vertrouwen werd niet beschaamd, spoedig werd dit oog onder ieder opzicht zoo goed als het andere.

Groot is de dankbaarheid der ouders en der kleine jegens hem, bij wien nog altijd hulp is, als zij bij de menschen vruchteloos wordt gezocht.

(Propag. de la Dévot. à St. Joseph.)

T W E E D E D A G.

De voltrekking.

Het Evangelie vermeldt ons geene enkele bijzonderheid omtrent het huwelijk van Jozef met de Koningin der maagden. Wij zullen trachten, dit stilzwijgen aan te vullen, steunend op de

Overlevering en verschillende plaatsen uit de Gewijde Boeken.

Toen God zijn wil had kenbaar gemaakt, gelijk wij in het vorige hoofdstuk zagen, werd dit aan Maria overgebracht op bevel van een priester, misschien wel den heiligen grijsaard Simeon; tevens werd haar beduid, het jawoord te schenken aan den bruidegom, dien God haar had bestemd.

Toen zij den naam van Jozef hoorde, over wiens bewonderenswaardige godsvrucht men haar menigmaal had gesproken, was Maria getroost en stemde gereedelijk toe. Zij gevoelde, dat God haar gebed verhoord had. Zij immers, die de gelofte van eeuwigen maagdom had afgelegd, begreep, dat bij deze vereeniging de bruidsluier slechts zou dienen om voor onbescheiden oogen den innerlijken schat verborgen te houden, dien zij in haar hart droeg, en dien zij hooger schatte en meer beminde dan het leven. Zij dankte God, en begeleid door hare meesteres Anna en hare gezellinnen, begaf zij zich in het wit gekleed, naar het voorhof des tempels, terwijl een lichte blos van maagdelijke zedigheid hare wangen bedekte. Simeon vroeg haar nu, of zij Jozef haren bloedverwant

als haar wettigen echtgenoot en heer in diens huis wilde volgen. Schuchter antwoordde zij, dat zij wilde. En de vrome grijsaard, verheugd over zulk een heilige vereeniging, legde hare hand in die van Jozef, onder het uitspreken dezer woorden: „Moge de God van Abraham, Izaäk en Jacob u vereenigen en in u zijne zegeningen voltrekken.” Vervolgens beschreef hij de huwelijksvereenkomst op perkament.

Op den dag voor de bruiloft bestemd, zond Jozef aan zijne verloofde een eenvoudig tooisel, zijne bescheidene middelen veroorloofden niet meer; en van haren kant deed Maria hem een *tunica* toekomen, die zij met eigen hand geweven had en vervaardigd, en welke hij tweemaal 's jaars gedurende zijn leven moest dragen, waarin hij ook begraven moest worden. (1) En als des avonds de eerste sterren aan het uitspansel schitterden, omhelsde Maria voor de laatste maal hare dierbare meesteres, bedankte haar voor hare moederlijke zorgen, en vroeg nederig haren zegen. Voorgoed verliet de jeugdige maagd nu den tempel, waar zij onder de vleugelen

(1) Zoo was het gebruik.

van Gods bescherming was opgegroeid. Vooruitgegaan door tien maagden, allen met brandende lampen in de hand, schreed zij biddende voort. Van zijnen kant verliet ook Jozef met tien jongelingen zijne woning. Toen de beide groepen elkander ontwaarden, klonk eene stem: „Ziehier den bruidegom, gaat hem tegemoet.” En als zij elkander ontmoetten, werd de bruid aan den bruidegom voorgesteld. Vervolgens in Jozefs huis aangekomen, werd het bruiloftsmaal in de vreeze des Heeren gevierd.

Toen de gasten vertrokken waren, begaven de jeugdige echtgenooten zich tot het gebed, gelijk eertijds Tobias en de kuische Sara. Maria vroeg voor Jozef de genade om den schat te kennen, dien zij het eerst van den hemel ontvangen had, en Jozef bad God, om hem zijner bruid waardig te maken.

Nooit nog was er een Gode aangename gebed ten hemel gestierd. Men mag veilig aannemen, dat de Aartsengel Gabriël bij hen neerdaalde, en het hart van Jozef als overstroomde met hemelschen dauw, welke alle aardsche genegenheid daarin uitdoofde.

Maria verhaalde hem nu, hoe zij in hare kindsheid reeds zich zelve met ziel en lichaam

aan God had weggeschonken, om Hem alleen toe te behooren en te behagen; vervolgens schilderde zij Jozef het geluk van eene ziel, die geheel met het vleesch heeft gebroken, om voortdurend in heilige vereeniging met God te leven.

Verrukt aanhoorde Jozef deze hemelsche taal zijner vlekkelooze Bruid, en wel verre van haar tegen te streven, werd ook zijn zuiver hart ontvlamd van vurige begeerte naar die bovennatuurlijke goederen. Bovendien, hoe gemakkelijk begreep hij de jeugdige maagd; hij was immers zoo wel voor haar gemaakt. Zijne zuivere ziel zou als de weerspiegeling zijn van Maria's deugden, onder den geheimzinnigen invloed van haar machtig voorbeeld.

Jozef legde aldus de gelofte af van eeuwige maagdelijkheid, en drukte hiermede het zegel op zijne vereeniging met de Maagd der maagden.

Wat was dit huwelijk gelukkig voor Jozef! Hij voerde in zijne woning binnen de Ark des Nieuwen Verbonds, Haar, in wie God woonde; hij mocht zich verheugen in het bezit van het kostbaarste wat God ooit op het heelal had voortgebracht; zijn naam was

voor immer aan dien van het heiligste schepsel verbonden.

Maar ook voor Maria was deze verbin-
tenis gelukkig. In haren bruidegom vond
zij een broeder, een steun, waardig om ken-
nis te dragen van de groote geheimen, welke
in haar zouden voltrokken worden. Zij be-
greep hem; Jozef was niet minder heilig
dan hare vrome ouders geweest waren. O,
hoezeer vereerde en beminde zij hem van
nu af; hoe vurig dankte zij God, haar met
zulk een heilige vereenigd te hebben! Zij zag
in hem Gods plaatsbekleeder, door wiens
mond de Heer zijn wil zou bekend maken.

Overweging en Gebed.

Welk een roem voor u, beminnelijke hei-
lige, dat gij met uwe maagdelijke Bruid
de vaan hebt opgeheven van die heilige deugd,
welke de menschen tot Engelen maakt. (1)
Welke glorie voor u, met Maria de eerste te
zijn geweest van die onafzienbare rij van
maagden, welke hier op aarde het schoonste
sieraad zijn der H. Kerk, en hierboven het
Lam volgen.

Maar gij zijt ook de voorspreker en bescher-

(1) Matth. XXII, 30.

mer van allen hier op aarde, die in welken levensstaat ook, zich voor de besmetting der zondige begeerten weten te bewaren. O, vader en verdediger der maagden, heilige Jozef, aan u werden de Gezalfde des Heeren en zijne onbevleete Moeder toevertrouwd; ach, ik bid u, sta mij met uwen machtigen steun bij en behoed mij voor alle onzuiverheid. Helaas, ik ben zoo zwak, zoo zondig; de verleiding is menigwerf zoo groot; ik smeeke u, red mij toch in alle gevaren, en laat mij rein en kuisch mijne levensdagen slijten. Doch zie, de zuiverheid loopt zonder den ootmoed het grootste gevaar van ten onder te gaan, o, verwerf mij dus een nederig harten een groot mistrouwen van mij zelf en mijne zwakheid; opdat ik sidderend als de duive, in het gevaar tot Jesus, Maria en Jozef aanstonds mijne toevlucht neme.

Hierom bid ik u in den naam van Jesus, de zuiverheid zelve, in den naam ook van uwe hemelsche liefde tot de Onbevleete Moedermaagd.

Voorbeeld.

Op eene kostschool voor meisjes te Lyon bestaat de gewoonte, dat zij, die zich voor de eerste H. Communie voorbereiden, onder-

ling eene vereeniging vormen, met den H. Jozef tot patroon, dien zij altijd aanduiden onder den naam van „haar goeden vader.”

Eenige jaren geleden was daar een meisje, Valeria geheeten. Hoe jeugdig nog, had zij reeds begrepen, dat de heiligmakende genade de kostbaarste aller schatten is. Zij bad dikwijls haren „goeden vader,” haar te behoeden voor het ongeluk van dien schat te verliezen.

Hare zuster zou zich in het huwelijk begeven: Valeria moest bij dit familiefeest tegenwoordig zijn, maar vreezende voor de gevaren, bad zij tot den H. Jozef: „Goede Vader, maak dat ik niet naar huis kan gaan.” Eenige dagen later kwam zij huppelend bij hare onderwijzeres, en wees op tal van roode vlakjes, waarmee haar gelaat en handen bedekt waren. Het kind werd ziek, en moest het bed houden terwijl de bruiloft gevierd werd.

Zij ging voort, tot den H. Jozef te bidden om haar zuiver te bewaren, en twee jaar later gaf zij hare reine ziel aan God, nog immer bekleed met het witte kleed der onschuld, waarmee hare ziel bij het H. Doopsel getooid was geworden.

(Le Jardin des enfans.)

DERDE DAG.

Het gebed.

In dien tijd was het heetal in de verwachting van de groote gebeurtenis, die het aanschijn der aarde zou komen hernieuwen. De Israëlieten vooral waren overtuigd, dat de Messias weldra zou komen. Velen onder hen smeekten, dat God toch het uur der verlossing zou willen bespoedigen. Zoo bad de heilige grijsaard Simeon, die van den H. Geest de belofte had ontvangen, van niet te zullen sterven, alvorens den gezalfde des Heeren gezien te hebben. (1) Zoo bad Anna de weduwe met waken en vasten; zoo bad de heilige priester Zacharias, als hij wierook stortte op het altaarvuur.

Maar hoeveel meer dan dat alles was het gebed van Maria en Jozef! Welke rechtvaardigen waren aan hen gelijk? Welke mensch, buiten Maria, kon met Jozef vergeleken worden?

Iederen avond vereenigden zij zich, op het offeruur, in het gebed, en het venster hunner schamele woning in de richting van

(1) Luc. II, 29.

Jerusalems tempel openende, (1) hieven zij hunne onbevleete handen ten hemel, en smeeften God, tóch eindelijk Hem te willen zenden, die beloofd was.

Ongetwijfeld, de zuchten en gebeden van die beide kuische zielen waren Gode aangenamer dan de wierook van Zacharias. Jesus heeft gezegd, dat telkens wanneer twee of meer harten zich in het gebed vereenigen in zijnen naam, Hij in hun midden zal wezen. Hoe dus zou Hij lang hebben kunnen weerstaan aan het gebed van twee zoo zuivere zielen, zoo volmaakt aan elkander verbonden; aan het gebed van hen, die Hij van alle eeuwigheid voor zijne *Ouders* had verkoren?

Niet dat het gebed van Maria alleen niet voldoende zou geweest zijn, om Jesus te overreden, eindelijk in ons midden neer te dalen; maar dat van Jozef was niet vruchteloos; wij meenen zelfs, dat in zijne hoedanigheid van Bruidegom van Maria, en met het oog op zijn deel in het werk der Verlossing, de heilige Aartsvader van het Nieuw Verbond het uur des heils meer verhaastte, dan al de oude patriarchen.

(1) Dan. VI, 10.

Het eerste echtpaar had God uit de woning der menschen verjaagd; twee andere echtgenooten zouden Hem weer daarin terugvoeren. Door deze kuische vereeniging van hunne harten en zielen in het gebed, werden Maria en Jozef de ouders van den God-Zaligmaker, gelijk de H. Lucas hen noemt. En was Maria zijne Moeder niet slechts door het geloof en den geest, maar ook naar het lichaam, Jozef was ten minste zijn vader naar den geest, door de vurige begeerten zijns harten, door zijn grooten ijver voor de glorie van God en het heil der menschen.

Overweging en Gebed.

Ⓔ ja, heilige Jozef, het gebed van den rechtvaardige vermag veel, (1) het vermag alles; en het uwe, op de innigste wijze vereenigd met dat van uwe onbevleete Bruid, is als een welriekende geur ten hemel opgestegen. (2)

Op de bede van Elias daalde een overvloedige regen op het verschroeide aardrijk neer; doch uw smeeken zal een stroom van zegeningen over Gods erfdeel aftrekken.

(1) Jac. V, 16.

(2) Ps. 140, 2.

Doch als uw gebed de komst van den Verlosser heeft kunnen verhaasten, hoeveel te krachtiger zal het dan kunnen medewerken om mij meer en meer aan Hem gelijkvormig te doen worden, en zodoende het zegel der rechtvaardigmaking op mijne ziel te drukken !

Bid dus voor mij, o ja, bid voor mij, Rechtvaardige onder de rechtvaardigen, beminnelijke heilige ; beveel mij bij de Moeder van barmhartigheid aan, uit mij zelven kan ik immers niets. Zeg aan Maria, dat gij mijne zaligheid wilt, zeg haar dit in den naam uwer zuivere liefde op aarde, wijzende op de kostbare zweetdruppels, die gij voor haar en haar goddelijk Kind hebt gestort, zeg haar dit, en ik zal geholpen zijn.

GEESTELIJKE RUIKER. Men moet altijd bidden, en nooit moede worden te bidden.

Voorbeeld.

De geestelijke dochters van den H. Augustinus hadden in haar klooster te Antwerpen eene fraaie kapel, toegewijd aan den H. Jozef en beroemd om de vele buitengewone genaden, welke God er door tusschenkomst van den Heilige verleende. Onder de kloosterlingen was er eene, zuster Elisabeth, die gedu-

rende meer dan drie jaren aan het graveel leed. Hare smarten waren zoo hevig, dat zij dikwijls gloeiende koortsen had en menigmaal in zwijm viel. De geneesheeren verklaarden zich in de onmogelijkheid haar te genezen. Toen de arme zuster zich zoo van alle menschelijke hulp verstoken zag, nam zij met groot vertrouwen hare toevlucht tot den H. Jozef, dien zij altijd zeer vereerd had. Dag en nacht bad zij zelve en liet anderen voor haar tot hem bidden. Haar vertrouwen groeide steeds aan, zoodat ze zelfs tot de overste zeide : „Ja, ik zal genezen, ik ben er zeker van, met Jozefs hulp zal ik van mijne pijn verlost worden.” Hare smarten bleven intusschen vreeselijk; op den 10 Juni 1659 lag zij van pijn als verteerd in de armen harer medezusters. Zij liet zich nu voor een beeld van den H. Jozef op de knieën zinken, en bezwoer hem, haar toch te verlichten.

Plotseling verdween haar lijden, en was zij geheel van haar vreeselijke ziekte bevrijd. Een kettersch geneesheer, die haar in haren vroegeren toestand gezien had, verklaarde onomwonden, dat eene dergelijke genezing niet anders dan een wonder kon zijn.

(*Année miséricordieuse.*)

VIERDE DAG.

De zending des Engels.

Na aldus tot laat in den nacht gebeden te hebben, begaf Jozef zich ter rust. Hij sliep, maar zijne wenschen, zijne verzuchtingen zouden den Heer opwekken, die als ingeslapen scheen (1) boven de zondige wereld; zij zouden Hem zijne belofte herinneren van den toegezegden Verlosser. Ja, Jozef sliep, maar zijn hart, Maria, waakte voor hem. Maria leefde van zijnen handenarbeid, was het dus niet billijk, dat zij het vuur in de lamp des gebeds onderhield (2) terwijl hij zijne rust nam? Jozef sliep, gelijk Jacob op den weg naar Haran; maar Maria verhief zich nog in 't gebed ten hemel, zij was als de geheimzinnige ladder en smeekte den God van Jacob. in het huis van Jozef neer te dalen met zijne zegeningen.

Gelukkige Jozef! Weet gij wel wie degene is, die gij bezit? Zie, de Aartsengel Gabriël groet haar als eene koningin, in naam der H. Drievuldigheid noemt hij haar vol van genade,

(1) Ps. 77, 65.

(2) Spr. XXXI, 18.

en voegt er bij: „De Heer is met u, gezegend zijt gij onder de vrouwen.” En Maria is met u, Jozef; zij is met u, zij behoort u; zoudt gij dan niet gezegend zijn onder de mannen?

Hooren wij, wat de Engel tot Maria spreekt: „Gij hebt genade gevonden in de oogen des Heeren; zie, gij zult ontvangen en een Zoon ter wereld brengen, dien gij Jesus zult noemen. Hij zal groot zijn, en de Zoon des Allerhoogsten genoemd worden.”

Al zoo zullen uwe wenschen verhoord worden, o Jozef, en zelfs overtroffen: gij zult den Heiland der wereld aanschouwen niet alleen, maar Hij zal in uwe schamele woning opgroeien, in uwe voortdurende nabijheid; want die verheven Vrucht zal worden voortgebracht door den heiligen Wijnstok, welke het sieraad van uw huis uitmaakt, en waarvan gij de steun zijt.

Vrees niet, dat de banden, welke u aan uwe beminde Bruid hechten, verbroken zullen worden, neen, zij zullen nog nauwer toegehaald worden, en onbreekbaar blijven; Jesus zal er het goddelijk onderpand van wezen. Vrees ook niet, dat hare glorie Maria's hart van u zal vervreemden, integendeel, zij zal er slechts nog nederiger om zijn, u nog meer en

nog trouwer aanhangen. Uwe tegenwoordigheid was nuttig en zoet voor de heiligste aller Maagden, zij zal het niet minder wezen voor de Moeder van God; en de zorgen, aan het Kind gewijd, zullen u de eeuwige dankbaarheid der Moeder verzekeren.

Bovendien, Jesus zal ook uw Zoon wezen, niet krachtens de natuur, maar de zoon verworven door uw gebed, door uw geloof, door uwe maagdelijkheid. En Maria aarzelt niet te antwoorden: „Zie de dienstmaagd des Heeren, mij geschiede naar uw woord!”

Den volgenden morgen verscheen Maria voor de oogen van haren echtgenoot, even zuiver, even nederig als altijd, en toch: zij was Moeder van God!

Wat Jozef aangaat, hem werd door een wijze beschikking van Gods Voorzienigheid het groote geheim nog niet geopenbaard; en Maria sprak er niet van; zij liet dit aan Gods wijsheid over.

Intusschen gevoelde de vrome Aartsvader ongetwijfeld de tegenwoordigheid van den Gever aller goederen, het was hem, alsof God op eene geheel bijzondere wijze in zijne woning verbleef. Met Jacob riep hij uit: „Hoe ontzagwekkend is deze plaats!” Met den pro-

feet sprak hij: „Wat zijn uwe tabernakelen beminnelijk, o God! mijn hart wordt van verlangen naar u verteerd.” (1) Want hij gevoelde met den dag zijne liefde tot God aangroeien, en hij beseftte, dat Maria als het middelpunt was van die goddelijke werkingen. In hare nabijheid geraakte hij in verrukking, zij scheen hem steeds grooter en eerbiedwaardiger, steeds schooner toe, als een bovennatuurlijk wezen.

Overweging en Gebed.

Gelukkig, duizendwerf gelukkig zijn zij, die leven onder Maria's bescherming! Zij behoeven de gevaren van den dag en de verschrikkingen van den nacht niet te vreezen. Als zij slapen, waakt de H. Maagd over hen; hunne werken worden vruchtbaar, daar Maria ze zegent. Hunne woning is als een verblijf der Engelen, waarop God met welgevallen nederziet. Zij worden overladen met gunsten en genaden, waaraan zij niet gedacht hebben; het is Maria, die ze voor hen vraagt. Door Maria, de Moeder der schoone liefde, worden zij vrienden van God; door haar onderwezen in de wegen der gerechtigheid, zullen zij

(1) Ps. 83, 1.

nimmer falen, nooit beschaamd gemaakt worden, en in de haven der zaligheid aanlanden. — Zoodanig, o gelukkige Jozef, waren de goederen, die gij met Maria tegelijkertijd ontvangt; alles hebt gij door en om haar verkregen. Ik smEEK u, gewaardig u om mij deelgenoot te maken van uw geluk, door mij eene teedere en kinderlijke liefde te verkrijgen tot de liefste aller Moeders, de onbevleete Maagd Maria. Zoo zal in mij bewaarheid worden wat over uwe Bruidgeschreven staat:

GEESTELIJKE RUIKER. Die mij gevonden zal hebben, zal het leven vinden en het heil in den Heer. (1)

Voorbeeld.

Op zekeren dag was de H. Theresia, die vurige dienaress van Maria's Bruidegom, met verscheidene harer kloosterzusters op reis, om een nieuw klooster te stichten, dat ter eere van den H. Jozef zou genoemd worden. De voerman echter dwaalde van den weg af, en kwam terecht op een zeer gevaarlijke plek, waar menige afgrond de reizigsters aangrijnsde.

(1) Spr. VIII, 34 en 35.

Zij waren op het punt, in de diepte te storten, nog eenige seconden, en het rijtuig zou door de toomelooze vaart der paarden van de hoogte worden afgeslingerd.

Daar herinnert zich de H. Theresia haren beschermer, en op haar voorbeeld roepen allen den H. Jozef aan. Plotseling weerklinkt een machtige stem van uit den afgrond: „Terug, terug, nog één stap vooruit, dan zijt gij allen verloren.” Op dit bevel staan de paarden als door een geheimzinnige macht stil, en de zusters vroegen, welke richting er moest worden ingeslagen. Dezelfde stem wijst haar eene plaats aan, die niet minder gevaarlijk schijnt; toch gehoorzaamt men, en is nu weldra buiten gevaar. De voerman ging nu naar den redder zoeken, om hem te bedanken, maar er was niemand te ontdekken, zelfs geen spoor van eenig menschelijk verblijf. De H. Theresia echter had deze stem herkend, en sprak aangedaan: „Dierbare kinderen, tevergeefs zoekt onze gids naar onzen onzichtbaren beschermer; het is de H. Jozef zelf geweest.”

(Leven van de H. Theresia.)

VIJFDE DAG.

De eerste reis.

an den Aartsengel Gabriël had Maria vernomen, dat hare nicht Elisabeth, echtgenoot van den heiligen priester Zacharias, moeder was geworden. De H. Geest, die al hare handelingen bestuurde, deed haar begrijpen, wat God met die openbaring voor had; Hij wilde, dat zij aan Johannes den Dooper den zegen zou gaan brengen van het Woord, dat zij ontvangen had.

Merken wij hier wel op, dat Maria deze reis niet zou hebben ondernomen zonder toestemming van Jozef; zij immers gehoorzaamde hem in alles, gaf zich zelfs moeite om zijne geringste wenschen te kennen en te voorkomen; zoo wilde het God, zij wist zulks. Als dus Jozef den minsten tegenzin had betoond, zou Maria er aanstonds van hebben afgezien.

Om deze lange afwezigheid van Maria te verklaren, moeten wij veronderstellen, dat Maria aan Jozef verhaalde, wat haar omtrent Elisabeth geopenbaard was, evenwel datgene verzwijgende wat haar zelve betrof; en dat zij hem vroeg of het niet passend zou zijn, hare heilige nicht te gaan bezoeken, en ze

gedurende eenigen tijd bij te staan. Zoo-
doende vermeed zij te zeggen, dat het Gods
heilige wil was, teneinde hierdoor op Jozefs
beslissing geen invloed uit te oefenen: zij
had bovendien zulk eene hooge gedachte van
zijne heiligheid, dat zij al zijne uitspraken
beschouwde als van God zelf Jozef van zijn
kant beminde en vereerde zijne jeugdige
echtgenoot te zeer, om anders te denken,
anders te willen dan zij. Na God gedankt te
hebben voor de genade, aan Elisabeth bewee-
zen, sprak hij: „Dierbare Maria, als ik alleen
naar mijn hart luisterde, zou ik u slechts on-
gaarne zien vertrekken. Maar het is Gods wil:
laten wij beiden gehoorzamen, ik zal mede-
gaan en u tot geleide strekken tot Hebron.” (1)

Ongetwijfeld heeft Jozef deze reis medege-
maakt. Vooreerst was de afstand tusschen
Nazareth en Jerusalem vijf en twintig uren
gaans, en ten tweede paste het niet bij de
Joden, dat een jonge dochter van Maria's
leeftijd alleen uitging, zonder geleide van een
ernstig persoon. (2) En aan wien zou Jozef
de hoede over Maria hebben toevertrouwd,

(1) Daar woonde waarschijnlijk Zacharias.

(2) Deze opmerking maken de H. Bernardus en
Benedictus XIV.

en waarom? Dat zou, dunkt ons, een gemis van eerbied jegens haar geweest zijn, en zijn minnend hart was daartoe niet in staat.

Zij gingen dus haastig en ingetogen voort. Maria aanbad God in haar binnenste, en Jozef verhief zijn gemoed tot den Heer in gebed en overweging. Als zij spraken, liep het gesprek zeer zeker over de groote gebeurtenis met Elisabeth, en over Hem, wiens voorlooper Johannes zou zijn. Wij kunnen ons voorstellen, hoe de bruidegom van Gods Moeder haar onderhield over den verwachten Messias, die weldra zou komen. „Misschien,” dus sprak hij, „zullen wij den Heiland nog met eigen oogen aanschouwen, misschien zelfs is Hij reeds op deze aarde neergedaald. Er staat immers geschreven: „Zie, ik zend mijn Engel, die den weg voor mij zal bereiden; en aanstonds zal in zijn tempel de Heerscher komen, dien gij begeert.” (1)

O, wat moet de zedige maagd wel gevoeld hebben bij het hooren dezer woorden! Zij wist alles, en hare nederigheid weerhield haar, om de geheimen te openbaren, die in haar voltrokken waren. Ongetwijfeld spoor-

(1) Malach. III, 1.

den die twee heiligen elkander aan, God meer en meer lief te hebben, en zoo zich waardig voor te bereiden op de komst des Heeren. „Ja Jozef,” zal Maria gezegd hebben, „laten wij God liefhebben, liefde, liefde, ziedaar alles wat Hij van ons vraagt.”

Overweging en Gebed.

Gelukzalige Patriarch, uw hart was vervuld van God en zijne liefde, daarom spraakt gij ook altijd over goddelijke zaken; het mijne is vol ijdelheden, en helaas, ik spreek dan ook altijd onnutte en ijdele dingen. Ach, ik weet het, Jesus heeft beloofd, in het midden te zijn dergenen, die in zijnen naam vergaderen. Zoo vertoonde Hij zich aan de leerlingen van Emmaüs, als zij over Hem en zijn lijden spraken; Hij verlichtte hen, verwarmde hun hart, en deed ze van liefde voor God branden. Zoo zou het ook met mij gaan, als ik maar kon besluiten om met mijne nuttelooze gesprekken te breken, en mij slechts over Jesus, Maria en u te onderhouden. Dikwijls wil ik er mee beginnen, maar helaas, het menschelijk opzicht weerhoudt mij; ik gelijk aan diegenen in Israël, welke wel in hun hart aan Jesus geloofden, maar uit vrees voor

zijne vijanden het niet durfden bekennen.

O liefdevolle Heilige, ik bid u, mij bij te staan, leer mij het oordeel der menschen te verachten, het menschelijk opzicht met voeten te treden, opdat ik deze vreeselijke bedreiging van Jesus niet behoeve te vreezen:

GEESTELIJKE RUIKER. Al wie zich voor de menschen over Mij geschaamd zal hebben, over dien zal Ik Mij schamen voor mijnen Vader.

Voorbeeld.

Een jongmensch moest loten voor de militie. Zijne kleine zuster, die bij ons ter school gaat, verzocht mij om eene novene voor hem te houden, men kon hem niet missen, daar hij door zijn arbeid de steun was van het gezin. Mijne kleine schoolkinderen baden met vuur. Op den dag der loting woonden de ouders en al de kinderen het H. Misoffer bij, dat ter eere van den H. Jozef werd opgedragen. De kleine ontstak een kaars voor het beeld en zeide mij: „O zuster, ik ben zoo gelukkig, ik weet zeker, dat mijn broeder een hoog nummer zal trekken.” En inderdaad, hij trok op één na het hoogste, hij was vrij!

(Propagation de la Décot. à St. Joseph.)

Zuster Gabriël.

ZESDE DAG.

Te Hebron.

 nder godvruchtige gesprekken waren de beide heilige echtgenooten het huis van Zacharias genaderd. Waarschijnlijk bevond Elisabeth zich in haar vertrek, en begaf Maria zich tot haar, terwijl Jozef uit bescheidenheid aan den ingang der woning achterbleef en zich door teekenen en gebaren met Zacharias onderhield, die de spraak verloren had. Denkelijk hadden toen de groote dingen plaats, welke de Evangelist verhaalt, nl.: de heiliging van Johannes, de profetische ingeving van zijne moeder, haar lofprijzing op Maria, en de lofzang van deze laatste.

Na dit gedenkwaardig wederzien begaven beide nichten zich tot Jozef; nederig boog deze voor de gelukkige moeder en begroette haar hartelijk. Deze van haren kant bedankte hem, de reinste aller vrouwen in haar huis gebracht te hebben, en aanschouwde met bewondering dien man, aan wien God zulk een schat ter bewaring had toevertrouwd. Ongetwijfeld gaf de H. Geest haar in, dat deze een rechtvaardige was, de hem aangedane eer

waardig. Zacharias van zijnen kant kon de oogen van zijnen doorluchtigen gast niet afwenden, en ingewijd als hij was in de goddelijke wetenschap, bespeurde hij dra, dat deze geen gewoon man was, en dat onder zijn nederige uiterlijk een groote heilige verborgen was.

Hoewel Jozef nog onkundig was van het groot geheim, in den Voorlooper des Heeren en in Elisabeth uitgewerkt, kon hem toch niet ontgaan, welk een heilzamen invloed Maria's tegenwoordigheid op dit huisgezin uitwerkte. Het viel hem op, dat Elisabeth, hoewel reeds op jaren, als verjeugdigd scheen. In den blik, dien zij op Maria sloeg, lag meer dan buitengewone eerbied, en als de Moeder Gods haar naderde, scheen Elisabeth van ontzág doordrongen te worden. Soms richtte deze tot haar jeugdige nicht geheimvolle woorden, doch een enkele oogopslag van Maria was dan voldoende, om haar te doen zwijgen. Een priester kon aan het altaar niet meer eerbied betoonen, dan Elisabeth, wanneer zij aan de Bruid van Jozef een dienst bewees. Ongetwijfeld zal deze over al die wonderlijke zaken verbaasd hebben gestaan, en nagedacht hebben, wat dat alles wel mocht

beteekenen. Het behaagde den H. Geest, om Jozef op deze manier langzaam voor te bereiden tot de kennis van het groote geheim der menschwording van God.

Na eenige dagen maakte de heilige hun zijn plan bekend om te vertrekken. Elisabeth bad hem om te blijven en Zacharias voegde zijne stomme smeeingen bij de hare. Maar Jozef beminde te zeer zijne armoede en nederige bezigheden, om nog langer in ledigheid en overvloed te kunnen doorbrengen. Hij vertrok dus, en liet, hoewel ongaarne, zijne beminde Maria bij hen achter.

O, wat scheen hem zijne woning thans ledig en arm. Immers, zij was niet meer daar, zij, die er de schoonheid en rijkdom van uitmaakte. Haar beeld zweefde hem steeds en overal voor den geest, aan de haardstede, waar zij in den vroegen ochtend het ingesluimerde vuur door haren adem aanwakkerde: aan het venster, waar zij gewoonlijk zat te spinnen, onder het zingen van Gods lof.

Doch terwijl Jozef zoo voortdurend Maria in de gedachten had, sprak deze met lof bij Elisabeth over den heiligen echtgenoot, dien God haar geschonken had. Zij weidde met vuur uit over zijne deugden, zijne zuiverheid, de

teedere zorgen, waarmee hij haar omringde. „O, dierbare nicht,” dus vervolgde Maria, „wat zal zijne vreugde groot zijn, als hij het geheim der menschwording zal kennen, als hij Gods Zoon zal mogen aanschouwen!”

Overweging en Gebed.

Wat doet het goed, gelukkige Jozef, zoo uwen lof te hooren verkondigen uit den mond van haar, die vervuld is met den H. Geest, die door hare woorden het kind in den schoot zijner moeder met zegeningen overlaadde. O, wat moet de achting, die het zuiverste en beminnelijkste schepsel u toedroeg, kostbaar voor u zijn geweest in de vergetelheid, waarin gij voor de menschen leeftet. En ik, dwaze, ik zoek de goedkeuring der menschen, ik zoek in hun midden te verschijnen, en hunne nietswaardige bewondering af te bedelen! Ach, maak toch, bid ik u, dat ik, naar uw voorbeeld, slechts aan Jesus en Maria zoeke te behagen; maak, dat ik toch wèl moge inzien hoe ijdel en onbeteekenend de goedkeuring der wereld is, welke de meesten met zoo veel drift najagen; laat mij wèl beseffen, dat de eenige duurzame en wezenlijke roem bestaat in Jesus te behagen en zijn wil op te volgen.

GEESTELIJKE RUIKER. De rechtvaardigen zullen schitteren als sterren in de woning huns vaders. (Matth. XIII, 43.)

Voorbeeld.

Ik kom mij van eene schuld van dankbaarheid jegens den H. Jozef kwijten.

„Tengevolge van huiselijke oneenigheden had ik mij aan den drank overgegeven, en langzaam was deze gewoonte een hevige hartstocht bij mij geworden, die mij helaas vijf jaar lang beheerschte. Wat al kibbelarijen, oplopendheid en twisten in dat korte tijdsbestek! Het vijfde jaar sprak ik tot mij zelven: „Ik zal niet meer drinken, ik zal bidden, de H. Maagd en den H. Jozef aanroepen; ik zal het vaste voornemen maken om van gedrag te veranderen.” Maar deze verdierlijkende hartstocht beheerschte mij altijd, en ik herviel steeds opnieuw. Eindelijk geraakte ik bekend met het zoogenaamd *Koordje van den H. Jozef*. Den derden dag nadien ben ik nog eens in mijne kwade gewoonten vervallen, het was in het begin der vorige maand Maart; maar sedert is mij dat niet meer overkomen, ofschoon ik ook nu nog de bekoring tot overmatig drinken heb; maar alsdan is het,

of eene onzichtbare hand mij tegenhoudt, en dank aan God en den H. Jozef overwin ik.

„Ik eindig, Eerw. Pater, en bid u om uwe gebeden en zegen. L. Joseph.”

Canton Douai (Nord) Sept. 1868.

ZEVENDE DAG.

De openbaring.

De meeste schriftuuruitleggers zijn van oordeel, dat Maria bij Elisabeth bleef tot aan de geboorte van Johannes den Dooper. Immers, zij had van haren echtgenoot verlof bekomen om drie maanden in die woning te verblijven, het scheen dus betamelijk, dat zij niet vertrok, zonder het kind van Zacharias en Elisabeth gezegend te hebben, zonder het aan haar hart gedrukt, en met hare geheiligde lippen zijn zuiver voorhoofd te hebben aangeraakt, er zodoende het zegel op drukkende der maagdelijkheid en van het martelaarschap.

Onwillekeurig rijst de vraag bij ons op, waarom God Jozef zóó lang onkundig heeft gelaten van het groote geheim van Maria's goddelijk moederschap. Had hij daarvan niet

eerder dan ieder ander onderricht moeten worden, vóór Elisabeth en Zacharias?

Op deze vraag luidt het antwoord aldus: Het werk onzer verlossing moest van den beginne afaan gekenmerkt worden door lijden en vernedering. Jozef, die daarin zulk een belangrijke rol ging spelen, moest evenals Jozef van Egypte, een zwaard zijne ziel voelen doorboren; Maria zelve, het heiligste der schepselen, moest de beproeving der verwarring doorstaan. Er staat geschreven; dat men slechts het eeuwig leven door vele bekommelingen kan ingaan, (1) de enge poort tot dat leven is Jesus zelf. (2) Jozef was bestemd niet alleen om Christus te kennen: hij moest Hem ook in naam der H. Kerk bij zijne geboorte ontvangen en in zijn huis opnemen, beminnen en opvoeden; kon hij zulk een eer te duur koopen? Eindelijk, er was niets beter dan die beproeving in staat om de voorzichtigheid van dien grooten Heilige in een helder licht te stellen, en de getrouwheid aan de goddelijke wetten, zijne achting en eerbied voor Maria,

(1) Act. XIV, 21.

(2) Joan. XVII, 3.

en de verheven deugd van deze in al hunne waarde te doen uitkomen.

In die treurige dagen, welke hij in zulke pijnlijke onzekerheid doorbracht, hield Jozef niet op, te bidden, dat God hem mocht verlichten. Want zijn angst was groot, hij wist niet wat te doen. Maria toch was altijd zoo onderworpen en vol eerbied jegens hem, haar blik was zoo kalm, zoo zeker en gerust, dat een zonderlinge tweestrijd in zijn hart ontstond. Soms ongetwijfeld dacht hij er aan, haar te ondervragen; maar de reinheid en majesteit, die van haar maagdelijk voorhoofd straalden, deden hem het woord op de lippen besterven.

Hoe het ook zij, Jozef bleef in het onzekere, en meende zijn plicht te vervullen, door heimelijk zijne dierbare woning te verlaten; ongetwijfeld ging hij dit droevig besluit ten uitvoer brengen, als des nachts hem een Engel verscheen en zeide: „Jozef, zoon van David, vrees niet, Maria uwe Bruid tot u te nemen. Want door de kracht van den H. Geest heeft zij ontvangen en zal zij een zoon ter wereld brengen, en gij zult Hem Jesus noemen; want Hij zal zijn volk van de zonde verlossen. Zoo zal de voorzegging vervuld worden: „Zie,

eene Maagd zal ontvangen en een zoon baren, en zijn naam zal zijn E m m a n u ë l, d. i. *God met ons.*" (1)

De vreugde te beschrijven, en de verrukking van Jozef, bij het vernemen dezer hemelsche boodschap, is eene onmogelijkheid. Nog slechts één oogenblik te voren meende hij zich door een onoverkomelijken afgrond gescheiden van Haar, die hij meer beminde dan zich zelf, en nu verscheen Maria in zijne oogen zuiverder, reiner en eerbiedwaardiger dan ooit; God zelf haalde den band, welke die twee heilige personen vereenigd had, nog nauwer toe, ja, onverbreekbaar voor eeuwig!

Jozef ontwaakte, zegt de H. Schrift — maar welk een ontwaken! Jozef beminde zijne Maria uit geheel zijn hart, en zie, op het oogenblik, dat hij meende, haar voor hem als dood te moeten beschouwen, ontving hij haar uit Gods hand weder, na verheven te zijn tot den hoogsten rang boven alle andere schepselen. Ja, zij die daar rustte, was die sterke Vrouw, reeds in het paradijs beloofd, zij was het, wier zaad het zaad van satan zou verstikken, zij was het, Maria, die de helsche slang zou verpletteren; zij was *Moeder van God!*

(1) Matth. I, 20 *sqq.*

Overweging en Gebed.

De vernedering, o goede Heilige, was altijd de weg, waarlangs Gods vrienden de verheerlijking binnen gingen; daardoor werden zij waardig om de goddelijke ingevingen van den H. Geest en zijne openbaringen te ontvangen. De Heer heeft gezegd, dat de nederige de hoogste plaats zal hebben in zijn rijk; (1) Jesus zelf is slechts door versmadingen en den dood den hemel binnen gegaan. Hoe dan zoudt gij, meest beminde vriend van God, van die wet zijn uitgezonderd geweest? -- En ik, nietige aardworm, ik kan geene vernedering, geene geringschatting van den kant der menschen verdragen; ik zou wenschen dat iedereen mij achting en eer bewees. Hoe is het mogelijk, dat ik zoo kan zijn met uw voorbeeld en dat van Maria voor oogen! O, beminde Beschermmer, verkrijg mij door uwe gebeden en door de voorspraak van Haar, die het verhevenste en toch het ootmoedigste schepsel is, de deugd van nederigheid. Leer mij mij zelven verachten en klein te zijn in mijne eigene oogen, opdat ik later des

(1) Matth. XVIII. 4.

te grooter zij in de oogen van God, indachtig het woord van den profeet:

GEESTELIJKE RUIKER. God heeft twee woningen, den hemel en het hart van den ootmoedige.

Voorbeeld.

Een grenadier leefde in algeheele verwaarloozing zijner godsdienstplichten; hij had slechts één zaak aangehouden van alle gebeden, die men hem in zijn jeugd geleerd had, namelijk slechts het *Wees gegroet*, en dit gebed ter eere van den H. Jozef: *H. Jozef, gij die de vader en beschermder zijt geweest van het heiligste huisgezin, dat ooit op aarde leefde, ik bid u ook de vader en beschermder van onze familie te willen zijn, en ons de genade van een goeden dood te verwerven.* Dit waren zijn eenige gebeden al sedert jaren; maar daaraan hield hij zich ook stipt; tot den H. Aartsvader had hij zulk vertrouwen, dat hij steeds zijn naam in den mond had en hem in alle wederwaardigheden aanriep. Om zijne forsche gestalte noemden zijne kameraden hem altijd den *grooten H. Jozef*.

Het was in het jaar 1809. Onze grenadier bevond zich in den strijd en vocht dapper mee; plotseling echter werd hij buiten

gevecht gesteld door een kanonskogel, die hem een been verbrijzelde. „O, heilige Jozef, heilige Jozef,” was zijn eerste uitroep. Hij werd in een bijzijnde woning gebracht; te midden zijner smarten hoorde men hem op zijn ziekbêd niets anders uitbrengen. Een priester sliep in een kamer naast de zijne, en deze woorden hoorende, meende hij, dat zijn buurman een godsdienstig soldaat zou zijn. Hij begaf er zich dus heen en . . . de vroeger zoo onverschillige grenadier biechtte vol berouw: de H. Jozef had hem zijne bekeering verworven. Eenige dagen later stierf hij op de meest stichtende wijze, onder het aanroepen van den H. Jozef.

(St. Joseph. Médit. p. tous l. jours du mois de Mars).

ACHTSTE DAG.

De eerste dienaar van Maria.

et vurige dankbetuigingen jegens God, die hem uit zijne kwellende onzekerheid had verlost, wachtte Jozef den dag af. Eindelijk vernam hij de voetstappen van Maria, en hij haastte zich, om zich bij haar te vervoegen. Mij dunkt, ik zie hem, evenals weleer Mozes, ongeschocid en sidderend

naderen tot dat nieuwe brandende Braambosch, zonder doornen, waar, tusschen de heilige vlam van het goddelijke moederschap, de reine lelie der maagdelijkheid zich schitterend verhief. Maria groette hem nederig als naar gewoonte, maar reeds was haar beschermer op de knieën gezonken, om God, die in zijn huis verbleef, te aanbidden en te danken.

O, wat ging er bij dit gezicht om in het hart van de overgelukkige Maria! Zij begreep nu, dat Jozef onderricht moest zijn van haar geheim; en op hare beurt viel zij neder, en beiden loofden God voor zijne barmhartigheid.

Dit verheven schouwspel is niet te beschrijven, en toch, wat daar op volgde, moet nog treffender zijn geweest, het onderhoud namelijk tusschen die twee heilige echtgenooten, waarin Maria aan Jozef nauwkeurig alles verhaalde, wat met haar was voorgevallen. Mij dunkt, ik zie de H. Maagd, blozend van nederigheid, in eenvoudige woorden aan Jozef mededeelen wat de Engel haar zeide: „Gegroet, Gij vol van genade, de Heer is met U.” Als zij hem de ontmoeting en verwarring verhaalde, welke deze woorden in haar teweegbrachten, bewonderde Jozef hare voorzichtige nederigheid, hij was buiten zich zelven van

verrukking bij de gedachte, zulk een deugdzaame vrouw, zulk een Heilige zijne Bruid te mogen noemen, en in haar zoete en tot deugd opwekkende tegenwoordigheid zijn leven te mogen doorbrengen. Op verzoek van Jozef verhaalde Maria ook alles wat bij Elisabeth was voorgevallen; maar gekomen aan haren lofzang, het *Magnificat*, sprak zij niet meer. De handen ten hemel geheven, en de oogen opgeslagen naar God den Vader, zong zij als verrukt die heerlijke voorzegging: „*Van nu af zullen alle geslachten mij zalig prijzen.*” En Jozef was als buiten zich zelf van bewondering, van eerbied en ontzag; en de geest van voorzegging deelde zich aan hem mede, en hij begreep de beteekenis, opgesloten in die verheven woorden: „*Want Hij, die machtig is, heeft groote dingen in mij gedaan. Machtigen heeft Hij omver geworpen en nederigen verheven; Hij heeft de armen met goederen overladen en de rijken ledig weggezonden.*” Jozef zag de groote gebeurtenissen vervuld worden, in dezen schoonen lofzang aangeduid, hij zag hoe de volken, gedompeld in de duisternis van dwaling en zedenbederf, daaruit ontwaken zouden, om den Zoon van Maria te aanbidden, van Hem het leven der ziel te ontvangen,

en Maria's naam met dien van Jesus te loven en te prijzen.

Van af dien dag veranderde de eerbied en liefde, welke Jozef voor Maria gekoesterd had, in een waarlijke vereering. Uit haar verhaal had hij begrepen, dat Maria het kanaal was, waardoor ons de genaden zouden toevloeien; zij was Moeder van God, en hare heiligheid en macht waren dus geëvenredigd aan die allergrootste waardigheid. Van nu af schepte hij er ongetwijfeld behagen in, hare komst te begroeten met de woorden van den Aartsengel; „*Wees gegroet, gij vol van genaden, de Heer is met u, gij zijt gezegend onder de vrouwen*; of met Elisabeth: „*Gezegend is de vrucht uws lichaams!*”

Wij mogen gerust aannemen, dat Jozef, die zich zoo klein gevoelde in de nabijheid zijner heilige Bruid, zich in hare machtige voorspraak aanbeval: „Heilige Maria, bid toch voor mij, die een zondaar ben.” Onze heilige was dus de eerste vereerder, de eerste dienaar van Maria; laten wij zijn voetspoor volgen en niets te veel achten, als het de eer van onze onbevleete Moeder geldt.

Overweging en Gebed.

Wat doet het mij goed, allerbeste H. Jozef, in u het volmaaktste voorbeeld te zien van de vereering, die ik aan Gods Moeder verschuldigd ben! Door uw voorbeeld aangemoedigd, wil ik mijn ijver in den dienst van Maria verdubbelen, ik wil geen enkelen dag, geen uur voorbij laten gaan, zonder haar met den Engel te begroeten, zonder mij over hare vreugde te verblijden, zonder over hare droefheden en smarten te treuren, of haar met hare heerlijkheid in den hemel geluk te wenschen. Tot nog toe heb ik haar weinig bemind, ach, help gij mij, bid voor mij, opdat ik die goede Moeder steeds meer en meer lief hebbe, en de kracht der belofte moge ondervinden, die zij door den mond van den Wijzen Man doet:

GEESTELIJKE RUIKER. Ik verrijk degenen, die mij beminnen. (1)

Voorbeeld.

In het jaar 1638 heerschte de pest in Frankrijk; vooral in Lyon maakte deze vreese-lijke geesel vele slachtoffers.

(1) Spr. VIII, 21.

Een vierjarig jongetje werd er door aangestast. De ongelukkige moeder was troosteloos, zij zat den geheelen dag weenende bij het bedje van haren kleinen Martinus. Een vriend van de bedroefde ouders kwam hen bezoeken en ried hun medelijdend aan, om hun kind aan den H. Jozef aan te bevelen. „O ja, van harte gaarne,” riep de moeder weenend uit; „ik zal dien Heilige bijzonder aanroepen, mijn kind is juist op zijn feestdag geboren.”

Bij deze woorden viel zij op de knieën en bad den H. Aartsvader, om toch Martinus te willen genezen. Eenige uren later kwam de vader terug om naar zijn kind te zien; hij vond het slechter dan te voren, en meende het reddeloos verloren. Ook zijne echtgenootte was van dit gevoelen. Intusschen gingen zij voort, den H. Jozef met vertrouwen aan te roepen; nog was hun gebed niet ten einde of de kleine wilde eten en opstaan; hij was volkomen genezen. Vol innige dankbaarheid lieten de overgelukkige ouders op het altaar van den H. Jozef een schilderij plaatsen, de mirakuleuze genezing van hun kind voorstellende.

(Jardin des enfans.)

NEGENDE DAG.

De verwachting.

ch, wat waren zij zoet voor Jozef, de dagen, die verliepen na de verschijning des Engels, tot aan de geboorte van den Verlosser! Dezen Verlosser, hij wist het, bezat hij reeds in zijne schamele woning; hij wist, dat de Zaligmaker aan zijne zijde was, hij aanbad zijn verborgen God, welke zijne tegenwoordigheid door een geheimzinnigen invloed deed gevoelen. Daar hij was aangesteld als bewaker over het kostbaarste, dat de wereld ooit zou aanschouwen, waakte hij bovenal op zich zelf, om zich voor zijne taak meer waardig te maken; hij immers leefde dag en nacht in de onmiddellijke nabijheid van die nieuwe Arke des Verbonds. Het vleeschgeworden Woord was de grondslag van al zijne gedachten, daarvoor werkte, daarvoor leefde hij. Als hij verplicht was, zijne woning voor een tijdje te verlaten, liet hij er zijn hart achter; men kon het hem aanzien, als hij met de menschen sprak, dat zijn geest elders vertoefde, dat hij dacht aan de geliefde wezens, waardoor zijn huis geheiligd werd; en zoodra zulks mogelijk was, verliet hij het

gewoel der menschen om zijn woning, zijn paradijs weder binnen te gaan.

O, wie zou niet gaarne tegenwoordig zijn geweest bij deze twee heilige echtgenooten, als zij, gezeten onder den vijgeboom achter hunne woning, uitrustten van de doorgestane vermoeienissen, en elkander hunne vrome gedachten mededeelden? De onmetelijkheid van het donkerblauw hemelgewelf, waaraan de eerste sterren begonnen te schitteren; het stilzwijgen van die grootsche natuur, welke als ingetogen scheen, om bij het einde van den dag haren Schepper te zegenen, alles in één woord, wat hen omringde, bracht Maria en Jozef er toe, om hunne harten tot God te verheffen. Evenals alle zuivere zielen schepte ook Jozef er behagen in, zijne blikken tot het met sterren bezaaide hemelgewelf op te slaan, en Gods eeuwige schoonheid en macht te bewonderen in die verschillende flikkerende sterrenbeelden. Vervolgens zijne oogen weder slaande op de H. Maagd, die evenals hij in diepe overwegingen verslonden was, kwamen hem al die schitterende hemelbollen bleek en nietig voor, vergeleken bij degene, die naast hem zat. Was zij niet grooter, niet verhevener dan de hemel, was zij niet schooner en glans-

rijker dan de maan, wier zilveren licht bij Maria slechts als schaduw was? Woonde de Schepper van het heelal niet in haar binnenste? Het scheen hem, dat de natuur zweeg van verwondering bij het aanschouwen van Maria, dat de sterren van vreugde schitterden in tegenwoordigheid van dat koninklijk aanschijn, dat de vogelen hunne stem weerhielden om de hare te hooren.

En Jozef, met hoeveel aandacht en zielsverrukking luisterde hij naar de woorden vol wijsheid, welke van Maria's lippen vloeiden, als zij hare overpeinzingen af brak, om hem hare gedachten mede te deelen. En als hij haar zijne vrees uitdrukte, van niet waardig te zijn om God in zijne woning te ontvangen en Hem onder de gedaante van een hulpbehoevend kind op zijne armen te dragen, wat deed het hem dan goed, door zijne Bruid te worden gerustgesteld, en haar aan de hand der H. Schrift te hooren verklaren, dat God niet zou komen om te heerschen maar om onderworpen te zijn; en dat de Heer, die ieder de noodige kracht geeft voor zijne taak, ook zou zorgen, dat Jozef en Maria hun onderplichten naar behooren zouden vervullen.

Onder dergelijke heilige gesprekken sle-

ten zij den avond, totdat het uur van rusten sloeg, en Jozef in een zachten slaap de noodige kracht ging verzamelen voor den arbeid van den volgende dag.

Overweging en Gebed.

 hoe gelukkig zijt gij, groote Aartsvader, hoe rijk in uwe armoede. Zie, hoevele koningen, hoevele profeten en rechtvaardigen vóór u hebben verzucht en verlangd om slechts te *zien* wat gij *bezit*, en zij hebben het niet gezien. Ach, welk een geluk voor mij, zoo ik de vernederendste diensten bij u had mogen verrichten. Hoe gaarne zou ik mijn geheele leven dusdanig hebben doorgebracht, als mij slechts in ruil daarvoor gegeven werd, dat heilig Tabernakel te aanschouwen, waarin God zijn verborgen schuilplaats hield. Hoe gaarne had ik, zij het slechts éénmaal, bij dat bewonderenswaardig Vat van heiligheid aanbeddend neergezonken voor den menschgeworden God, dien het in zijn binnenste besloot! . . . Maar wat beklaag ik mij toch? Kan ik niet, zoo dikwijls ik zelf maar wil, de beminnelijke tegenwoordigheid van een verborgen God genieten? Is Jesus niet hier, op eenige schreden van mijne wo-

ning, onder de gedaante van brood in het H. Sacrament verborgen? Zie, ik kan een geluk smaken, dat u niet ten deel viel, ik kan Jesus werkelijk, met Godheid en Menschheid, in mijn hart ontvangen, mijne ziel geheel in de zijne uitstorten, geheel met Hem vereenzelvigd worden.

Maar ach, helaas, hoe weinig nader ik, om dat aanbiddelijk Voedsel te nuttigen, hoe lauw ben ik, als ik Jesus ontvangen heb; hoe lang schijnt mij een half uur, in zijne tegenwoordigheid doorgebracht. Ik schaam mij, dat ik het bekennen moet, maar 't is alsof ik mij verveel, en dat in de tegenwoordigheid van het beminnelijkste, het hoogste Goed!

Welk een verschil, H. Jozef, tusschen u en mij. Maar gij bemint Jesus, en ik helaas, ik bemin Hem niet, of zoo weinig, dat het geen liefde genoemd kan worden; mijn hart laat zich geheel door de schepselen beheerschen. Ach, om uwe liefde tot Jesus bid ik u, vraag voor mij de onthechting aan het aardsche. Dat ik slechts voor Jesus leve, en voortdurend verlange naar zijne tegenwoordigheid, en slechts mijn vermaak vinde aan de voeten van Jesus.

GEESTELIJKE RUIKER. Wat, o Heer, is er in den hemel en op aarde zoet, zonder U!

Voorbeeld.

Een godvreezend jongeling legde zich toe op de studiën, met het voornemen, later den priesterlijken staat te omhelzen, en zich aan het heil der zielen te wijden. Ongelukkig ondervond hij zulke moeilijkheden met het Latijn, dat zijn leermeester den moed liet zinken, en hem dit mededeelde. Weenend bad de scholier hem, om toch nog maar verder te willen beproeven. „Beste jongen,” antwoordde de geestelijke, „ik zie er slechts één middel op: beveel u aan den H. Jozef, dat hij u helpe, anders vrees ik, dat wij halverwege zullen blijven steken. Welaan, schep moed, ik zal mijn gebed met het uwe vereenigen; aan een volhardend gebed is de overwinning beloofd.”

De jongeling deed zulks, hij bad met vuur, en de H. Jozef hielp hem op wonderlijke wijze. Zijn verstand werd langzamerhand ontwikkeld, en de grootste moeilijkheden kwam hij schitterend te boven. In het Groot Seminarie onderscheidde hij zich boven de anderen door zijn helderen geest, en hij werd een heilig priester. Later werd hij professor in verschillende vakken, en eindelijk vicaris-generaal; vele jongelingen leidde hij achtereenvolgens tot geleerde priesters op. Zijn dankbaarheid

en vertrouwen tot den H. Jozef waren bekend, en hij verhaalde menigmaal met aandoening hoe deze goede Heilige hem geholpen had.
(*Année miséricordieuse.*)

TIENDE DAG.

De tweede reis.

 antusschen naderde hij al meer en meer, de schoone dag, die over de wereld de Zon der gerechtigheid zou doen schijnen, en de duisternissen van zonde en afgoderij verdrijven. Met een godsvrucht en teederheid, die de Engelen in verrukking bracht, bereidden Maria en Jozef het wiegje, waarin de Godmensch zou worden ontvangen. Wel waren zij arm! wilgetakjes en biezen, door de naarstige hand van Jozef saamgevlochten, vormden als een mandje, gelijk aan dat, waarin de redder van het Joodsche volk, Mozes, op de wateren van den Nijl dreef; en Maria spon en weefde eigenbandig de doeken en windsels, grof wel is waar, maar van onschatbare waarde door de tranen van moederliefde, welke hare oogen er op gestort hadden.

Als Jozef zijne van liefde stralende blikken op die armoedige rustplaats liet gaan, sprak

hij zuchtend: „Ach, moet onze God zóó zijn intocht doen in de wereld? Gij weet, Maria, dat ik nooit de rijkdommen onzer voorouders heb begeerd, maar in dit oogenblik betreur ik toch de schatten van Salomon, om daarvan een heerlijken troon te vormen voor uw Zoon, . . . voor mijn Zoon, omdat gij verlangt, dat ik Hem zoo zal noemen.”

Glimlachend antwoordde Maria: „Veront- rust u daarover niet, dierbare Jozef; indien Gods Zoon gewild had, zoude Hij ons rijk hebben doen zijn, maar zie, Hij wilde arm geboren worden, en koos daarom twee armen tot ouders. Geloof mij, uw minnend hart zal Hem eene aangename rustplaats wezen dan het praalbed van Salomon.”

Ja, wel was dat wiegje arm en onaanzien- lijk, maar toch was het voor den nederigen Jesus nog te rijk, en verkoos hij tot rustplaats eene kribbe!

Op zekeren dag even uitgegaan zijnde, kwam Jozef met ontsteld gelaat terug; mede- lijdend vroeg Maria hem naar de oorzaak van zijn bekommering. Jozef verhaalde haar nu, dat zoo juist een besluit bekend was ge- maakt, waarin de keizer aan zijne onderdanen het bevel gaf, zich in de plaats hunner afstam-

ming voor de volkstelling te doen inschrijven. Jozef moest naar Bethlehem, dat vier dagreizen van Nazareth verwijderd was, en moest Maria achterlaten, daar zij in Nazareth niet zouden kunnen terugkeeren vóór de geboorte van Jesus, dien hij dus bij diens intrede in de wereld niet zou kunnen begroeten.

Maria deelde aanvankelijk in de ontsteltenis van Jozef, doch stelde hem weldra met hemelsche gelatenheid gerust, er stond immers geschreven bij den profeet Micheas: „En gij, Bethlehem, zijt geenszins de geringste onder de steden van Juda, want uit u zal geboren worden de Heerscher, die Israël regeeren zal.”

Jozef was getroffen over dit juiste antwoord en dankte God, hem zulk eene wijze echtgenoot te hebben geschonken. Maria zelve wist de plaats van Jesus' geboorte zeer goed, doch had aan God overgelaten, zijn wil te doen kennen. Zij namen dus de doeken en een weinig brood, stelden zich onder Gods hoede en begaven zich op weg.

Aan zich zelf dacht Jozef niet, maar wat hem het meest smartte, was deze pijnlijke reis voor die teedere en zwakke Maagd. Er moest spoedig worden voortgegaan, want het was winter, en vooral in de bergstreken

doet dit jaargetijde zijne strengheid gevoelen. Wat deed het hem leed, des avonds zijne Bruid te zien afgewezen, als zij vermoeid van de reis een onderkomen zocht! Want in de gegeven omstandigheden weigerden men dikwijls beiden op te nemen; zij waren ook zoo arm!

Toch vond Jozef op deze reis troost in het gezelschap van Maria. Kon het ook anders? Zij verheugde zich, weldra Jesus te kunnen omhelzen, en deed Jozef in hare verrukking deelen.

Overweging en Gebed.

Neen, o neen, H. Jozef, zij kunnen niet ongelukkig zijn, die voortwandelen in het gezelschap van Jesus en Maria! Zij vinden een beschutting onder den mantel van de Moeder des Heeren, en Jesus is voor hen de veilige lichtbaak gedurende den nacht, het manna der woestijn, de rots, waaruit levend water ontspringt. Hoe dwaas handel ik toch, met steun te zoeken bij den zwakken mensch, die als een broos riet mij voor het vallen niet kan behoeden. — Leer mij, evenals gij, alles vaarwel zeggen en vergeten, om mij slechts op Jesus en Maria te verlaten en hen te volgen. Eens toch zal de dag komen, waarop ik alleen zal staan zonder

vrienden aan de poort der eeuwigheid. Waartoe zal mij dan al die aardse vriendschap dienen? Als ik integendeel Jesus en Maria getrouw zal hebben gediend, als ik hunne vriendschap zal verworven hebben, o dan zullen zij mij in dat uur met vreugde opnemen en ontvangen, en vol teederheid zal Jesus tot mij zeggen:

GEESTELIJKE RUIKER. „Goede en getrouwe dienstknecht, treed binnen in de vreugde uws Heeren.”

Voorbeeld.

Het is een groote fout in een waarlijk christelijke ziel, eene overdreven vrees voor den dood te gevoelen. De H. Alphonsus zegt, dat men er naar dient te verlangen, daar wij, eenmaal gestorven, buiten gevaar zijn, God te beledigen en den Hemel te verliezen. Ziehier hoe iemand door de hulp van den H. Jozef van die vrees genezen werd.

„Mijne moeder was eene vrome christin, maar zij had zulk een vrees voor den dood, dat ik er ontsteld van stond. Door middel van een St. Jozefsbeeldje, dat ik haar eens, zonder de minste bedoeling, gaf, ontstak zij in zulke vurige devotie tot dien Heilige, dat zij niet ophield, allen tot dezelfde godsvrucht

aan te sporen, en dat zij zelve hem toen familie-aangelegenheden aanbeval. Eens toen men bij ons eene noveen deed om eene belangrijke gunst te verkrijgen, sprak zij tot mijne zusters: „Wij zullen verhoord worden, de H. Jozef heeft het mij beloofd.” En werkelijk, het geschiedde ook zoo.

„Op een anderen keer ried zij eene arme vrouw, wier man 700 francs te vorderen had, aan, tot den H. Jozef te bidden. En zie, de schuldenaar, die op het punt stond van failliet te gaan, schreef hun eenige dagen later een briefje, dat de som tot hunne beschikking lag.

„De H. Jozef beloonde mijne moeder voor haar ijver en godsvrucht, en toen het uur van sterven sloeg, was zij zoo kalm en tevreden, als men maar denken kan. Ik kreeg verlof om haar te bezoeken. Zoodra zij mij ontwaarde, sprak zij: „Mijn zoon, ik vertrek naar het paradijs, naar den H. Jozef.” Zij sprak met mij over haren aanstaanden dood, over de begrafenis, en dat alles met eene kalmte, alsof het een gewone reis ware. Eenige uren later gaf zij in de heiligste gevoelens hare ziel aan God, en ik twijfel niet, of zij is reeds in den Hemel.”

(Verhaal van een kloosterling.)

ELFDE DAG.

Bethlehem.

Na vele ontzettende vermoeienissen, na vele uren van zware inspanning, kwamen onze heilige reizigers eindelijk aan de poort van Bethlehem, dat zij voor altijd beroemd zouden maken . . . Het kleine stadje was met vreemdelingen overstroomd. Daar Jozef van Bethlehem geboortig was, had hij er ongetwijfeld eenige bloedverwanten en kennissen. Hij klopte met Maria achtereenvolgens bij iedereen aan, maar helaas, telkens tevergeefs ; het was te laat, er was geen plaats meer voor hen. Iedere weigering was als een dolksteek in het hart van Jozef, niet voor zichzelf, daaraan dacht de onbaatzuchtige man niet, maar voor zijne onbevleete Bruid, die toch al zoo vermoeid was van een vierdaagschen tocht. Ziende, dat hij in de stad niet zou slagen, besloot hij, met Maria naar de poort terug te keeren waar zich een uitgestrekt gebouw bevond, zonder bedden, zonder meubels wel is waar, maar waar iedereen den nacht kon doorbrengen. Helaas, ook daar was geene plaats meer onbezet, het wemelde er van reizigers, die alles in beslag hadden genomen.

Toen wierp hij een droeven blik vol liefde op Maria, die buiten stond te wachten, en weende. Doch de jeugdige Moedermaagd ontving als eene plotselinge ingeving, en wees hem eene grot in de nabijheid, waar de lastdieren der reizigers den nacht doorbrachten. Jozef aarzelde, dat was immers geene woning voor Maria, voor den Heer van hemelen aarde, doch zij hield vriendelijk aan, en zuchtend nam Jozef zijn intrek daarbinnen. Hij sloot den ingang zoo goed mogelijk, om Maria te beschutten voor den snijdenden nachtwind, en maakte zooveel mogelijk eene rustplaats voor haar gereed. En Maria nam den medegebrachten mondvoorraad, en zette het sobere avondmaal voor. Vervolgens wilde Jozef de wieg gereed maken voor Jesus; ach, wat sneed het hem door de ziel, hier niets te vinden, slechts een houten kribbe zag hij, en onder tranen van aandoening bereidde hij die zoo goed hij vermocht; nog nimmer had een priester met inniger aandacht het offeraltaar toebereid. Daarna begaf hij zich op verzoek van Maria ter ruste.

En zie, *in den nacht kwam hier de God-mensch ter wereld, en de Moeder wond Hem in doeken, en legde Hem in de kribbe.* Maria's

stem, trillend van hemelsche vreugde, wekte Jozef uit zijne sluimering; en nu ver-
toonde zich aan zijn oog een schouwspel,
zoo schoon, zoo verheven, dat eene eeuwig-
heid van geluk niet bij machte zal zijn, om
het uit zijn geheugen te wisschen. De H.
Maagd lag daar op de knieën, schoon en
glansrijk als een Seraphijn: zij hield op
hare armen een klein Kindje in doeken ge-
wonden, maar schitterend van goddelijken
luister, waardoor de duisternis der kille grot
in helder daglicht werd veranderd; en zij
bood Het hem aan, zeggende: „Jozef, zie-
daar uwen Zoon!”

De gevoelens te beschrijven, te beseffen
zelfs, die thans het hart van Jozef bestorm-
den en sneller deden kloppen, het is ons
onmogelijk. Het was zijn God, de God van
Abraham, Izaäk en Jacob, onder eene ge-
daante, die de ruwste harten moest vertee-
deren. En het hart van Jozef, o het smolt
weg van liefde, van sprakeloozen eerbied.
Wat zou hij ook hebben kunnen zeggen?
Hij schreide van aandoening, en tranen van
dankbare liefde ontvloeiden aan zijne oogen.
En als eindelijk Maria hem toeriep: „Dier-
bare Jozef, zie, dit hemelsche Kind smeekt

u door mijn mond, om zijn vader te willen zijn, om het aan te nemen als uw eigen Zoon, kom nader, het verlangt naar uwe reine omhelzingen," — toen overwon Jozef zijne heilige vreeze, en sidderend naderde hij tot het Goddelijk Kind, tot den *Emmanuël*, *God met ons*; hij strekte zijne armen tot Maria uit, en ontving uit hare moederhanden zijn God. Hij omhelsde het aanminnig Wicht, en drukte het aan zijn vurig minnend harte, en stamelde de woorden: „Mijn God, mijn Zoon!" En de hemelsche Vader bekrachtigde deze aanneming, en stortte in Jozefs zuiver hart een vonkje zijner oneindige liefde; en de H. Geest daalde over hem neder, en om de lippen van Maria speelde een hemelsche glimlach, terwijl zij zachtkens de woorden van haren lofzang herhaalde, en de Engelen zongen het vreugdevolle:

„Glorie aan God in den hooge, en op aarde vrede aan die van goeden wille zijn."

Overweging en Gebed.

Hoe groot, hoe onnoemelijk groot was uwe vreugde, o beminde patroon der H. Kerk, toen het u gegeven was, den Zoon

van God, die de uwe wilde zijn, in uwe armen te drukken! Uwe verrukking doet mij denken aan die van eene ziel, welke uit het Vagevuur verlost, toegelaten wordt tot de aanschouwing van het Goddelijk Aanschijn, om zich in den Oceaan van eindeloos geluk te dompelen! Zal dat geluk ook mij eenmaal zijn weggelegd? Ach ja, ik hoop het, door uwe voorspraak, door de verdiensten van Jesus en Maria. Maak toch, dat ik Jesus beminne en Hem nimmermeer beleedige; dat ik Maria liefhebbe en haar immer aanroep in mijne noodwendigheden. Moge ik met een gerust hart de woorden van den H. Augustinus kunnen herhalen:

GEESTELIJKE RUIKER. Dat ik sterve, o mijn God, opdat ik U moge zien en bezitten voor alle eeuwigheid!

Voorbeeld.

Onder een brandend heete zon reed ik zonder doel voort langs de zandige kust van Senegal; ik liet mijn paard maar draven, zonder te weten waarheen, door een mij geheel onbekende streek. Het geschuifel der verschrikte slangen, het plonsen in het water van een of anderen kaaiman, dien de

hoefslagen van mijn viervoeter uit zijne rust hadden opgeschrikt, waren de eenige geluiden, welke de stilte van deze eentonige, barre woestenij verbraken. En toch was er iets, wat mij onwederstaanbaar aandreef, mijn rijtochtje nog immer te verlengen. Plotseling ontwaarde ik een vervallen hut, en mijne eerste gedachte was, daarbinnen eens een kijkje te nemen. Zoodra ik den drempel overschreed, hoorde ik eene stem mij verschrikt toeroepen :

„Wie is daar?”

„Een priester, een missionnaris,” antwoordde ik, „vrees niet. God zegene u...”

„Een priester, o pater, gij zijt van harte welkom. Laten wij ons haasten om de zaken van mijn geweten in orde te brengen.”

Het was een soldaat van het Fransche leger, die daar voor mij lag. Het gehuil der jakhalzen, die door de reeds begonnen ontbinding werden aangetrokken, overtuigde mij, dat er maar weinig tijd over was. Hij biechtte, en ik begreep nu den geheimen aandrang, die mij tot in die hut gevoerd had.

Toen hij klaar was, sprak hij ongeunsteld: „Ik wist zeker, dat hier een priester zou komen!”

„Wat? Denk er aan, wij zijn hier niet in Frankrijk, maar in het hartje van Afrika!”

„Wel ja, dat maakt niets uit. Ik draag het koordje van den H. Jozef, en ik ben lid van zijn broederschap voor een zaligen dood. Welnu, mijn geweten was niet rein, de H. Jozef moest mij dus een biechtvader bezorgen: dat heb ik hem gezegd, en mijn vertrouwen is niet beschaamd.”

„O, nu begrijp ik alles. Welaan, mijn vriend, stel uw vertrouwen steeds op den H. Jozef: de dood komt, maar brengt met zich het leven der ziel, in gezelschap van Jesus, Maria en Jozef.”

Werkelijk, twee uren later stierf de soldaat.
(Een Missionnaris van Afrika.)

TWAALFDE DAG.

Bethlehem.

(Vervolg.)

Voor de kribbe aanbiddend neergebogen, vergaten Maria en Jozef alles, om slechts aan hun Schepper te denken, die daar in schamele doeken gewonden voor hen lag. Jozef vooral was als vernietigd

onder het gewicht van zoo een groote gunst, en geheel verslonden in de aanbidding van zijn God. Ongetwijfeld zou de morgenstond hem nog steeds in dezelfde houding gevonden hebben, als niet een verward gedruisch van stemmen aan den ingang der grot hem had gewekt. Verscheidene mannen stonden daar buiten, begeerig om binnen te treden. Jozef zag aan hunne kleeding, dat het herders waren, en sprak: „Broeders, wat zoekt gij?” — „Een Engel des Heeren,” was het antwoord, „is ons verschenen, en heeft ons aangekondigd, dat de Heer geboren is in de stad van David, wij moeten Hem zoeken, liggend in een kribbe. Zeg ons, of Hij hier is, dan wel of wij elders moeten gaan zoeken, want wij willen Hem zien en aanbidden.”

Deze woorden vervulden den H. Jozef met buitengewone vreugde; hij zegende God, die volgens den lofzang van Maria, zich bij voorkeur aan de nederigen openbaarde, en sprak: „Komt binnen, Christus de Redder is hier,” en hij bracht hen bij de kribbe.

Wie zou de ongekunstelde vreugde dier goede lieden kunnen beschrijven, bij het zien van hun Schepper, klein en arm geworden zooals zij, en die hen had uitge-

kozen als de eersten, om Hem te komen aanbidden. Stil en ingetogen vielen zij op de knieën voor het Goddelijk Kindje, en drukten vol eerbied hunne sidderende lippen op de voeten van den pasgeboren God; vervolgens wenschten die eenvoudige lieden in even eenvoudige als hartelijke taal de verrukte ouders geluk met de geboorte van dit Hemelsch Kind. Daarna verhaalden zij al de bijzonderheden van de verschijning der Engelen, en de heilige Maagd luisterde vol aandacht en liefde naar dit verhaal, zoo aandoenlijk in zijn kinderlijken eenvoud.

En als zij geëindigd hadden, snelden zij henen, om aan hunne gezellen te verhalen van de wonderlijke gebeurtenis, welke dezen nacht had plaats gegrepen, dat de Messias geboren was te Bethlehem.

Den volgenden morgen kwamen nog meerdere herders en landlieden met hunne vrouwen en kinderen om Jesus te aanschouwen. Jozef noodigde hen om binnen te komen en zij kwamen en brachten het Kind hunne hulde. Wat ging er om in de harten van Maria en Jozef, bij het zien van die arme eenvoudige lieden, welke het eerste waardig gekeurd werden om hun Heiland te aanschouwen! En dezen

konden hunne oogen van het heilig drietal niet afwenden, van dat Kind, dat zijne teedere handjes tot hen uitstreckte, van die Moeder, stralende van geluk en schoonheid en vreugde; van dien Vader, teederminnend over zijne schatten neergebogen. Hunne kinderen brachten Jesus volgens het gebruik hunne nederige geschenken, bestaande in eenige vruchten of ruw gebak. En Maria glimlachte die lieve onschuldige kleinen met zulke hemelsche zoetheid toe, dat dit schouwspel onuitwischbaar in hun geheugen bleef gegrift.

Zoodanig ging deze eerste nacht van Jesus' leven voorbij, nacht vol zegeningen en genaden, nacht, die het Licht der wereld had voortgebracht en straks het aanschijn der aarde door de almachtige stralen van dat hemelsche Licht zou vernieuwen.

Overweging en Gebed.

Heilige Aartsvader, gij zijt ons aller vader naar het geloof; na Maria waart gij de eerste, die het Kind Jesus, den Godmensch in zijne vernedering, mocht aanbidden; aan u komt de eer toe, Hem en zijne heilige Moeder het eerst aan de kleinen en geringen te hebben doen kennen. Ach, ik smeeek u, ver-

werf ook mij de genade, Jesus en Maria te kennen, te beminnen en hen getrouw te dienen en na te volgen, en eens en voor altijd te verzaken aan alles, wat hun kan mishagen, vooral hoogmoed, zinnelijkheid en gehechtheid aan aardsche goederen. Verwerf mij de volharding tot het einde, opdat ik in uw gezelschap de beminnelijke tegenwoordigheid van Jesus en Maria eeuwig moge genieten. Amen.

GEESTELIJKE RUIKER. Groote heilige Jozef, leer mij Jesus en Maria te beminnen, zooals gij hen hebt liefgehad.

Voorbeeld.

Het was tijdens een besmettelijke ziekte, die eene gansche streek verwoestte maar vooral de armen en hulpbehoevenden aantastte, dat een vroom priester eens eenen duffen en vuilen stal binnen ging, waar een slachtoffer der ziekte lag uitgestrekt. Wij zullen het niet wagen, diens uiterlijk te beschrijven; genoeg zij het te zeggen, dat hij duldelooze smarten leed. Geheel alleen, van allen verlaten, kromde zich de ongelukkige op zijn lijdensbed, een hoop muf en vunzig stroo. Geen stoel, geen tafel, niets was er, hij had alles verkocht, om zich een weinig

warne bouillon te kunnen verschaffen. Langs den zwarten muur hingen eene zaag en een paar andere werktuigen, zijn geheele rijkdom, toen zijne armen nog in staat waren om te werken; nu echter hingen zij slap en machteloos langs het misvormde lichaam. „Gij lijdt ongetwijfeld veel, arme vriend,” sprak de medelijdende priester, „maar gij zult Goddank spoedig deze wereld verlaten, waar niets dan ellende uw deel is geweest.”

„Ellende, pater? Neen, gij vergist u; *ik nam den H. Jozef tot patroon en voorbeeld*, en evenals hij heb ik mij nooit beklagd over mijn lot. Ik kende gelukkig geen haat, geen afgunst, en sliep gerust na al de inspanning van een vermoeienden dag; met smaak at ik mijn harde korst brood. Ik was arm, dat is zoo: maar was de H. Jozef dat ook niet? Als ik gezond word, waaraan ik echter twijfel, zal ik weder naar de werf gaan, waar ik werkzaam was.” De priester stond verbaasd over zulke verheven christelijke gevoelens bij zulk een ongeletterden man, en sprak hem moed in voor den ophanden zijnden dood. „O,” antwoordde de man glimlachend, „ik heb gelukkig goed geleefd; met Gods hulp zal ik ook goed sterven...” (*Année miséricordieuse.*)

DE TIENDE DAG.

Vreugde en Smart.

Thans verhief zich voor de achtste maal sedert Jesus' geboorte de zon boven de grot, en kondigde nu aan Maria en Jozef *vreugde en droefheid* aan; vreugde, omdat door hen heden de Heilige Naam aan de wereld zou worden geopenbaard; droefheid, omdat die openbaarmaking moest worden voorafgegaan door de pijn der bloedige besnijdenis.

Om te kunnen beseffen, hoezeer het hart van Jozef bij deze gedachte leed, zou men zijne liefde voor Jesus moeten kennen. Jesus was de Zoon van eene Maagd, van de zuiverste der maagden; de Zoon zijner Bruid, de getrouwste en meest beminnende der bruiden; het was ook zijn Zoon, hij had Hem uit de handen van den hemelschen Vader, uit de armen van Maria zelve ontvangen. Meer nog, Jozef wist, dat dit Kind, hetwelk daar in de kribbe als een hulpeloos Wicht vóór hem lag, de Heiland was, de Messias, zijn God en Heer. Reeds zag Jozef het scherpe staal in dat onschuldige lichaam dringen, reeds meende hij de hartverscheurende smartkreten te hooren van het

Goddelijk Kind, dat bleek, en uitgeput van pijn, slechts van vermoeidheid en afmatting de oogen zou sluiten in een onrustigen slaap.

Jozef zag nog verder. Hij wist uit de woorden van den Engel, dat de Pasgeborene de wereld zou verlossen, en zich dus als zoen-offer zou stellen voor de zonden van het geheele menschdom. De druppels bloed, die de besnijdenis zou kosten, waren niets bij de stroomen, welke later uit zijne kostbare wonden zouden vloeien bij de wreede geeseling, bij de onmenschelijke kroning met doornen.

De droefheid van Jozef werd nog vermeerderd door de grievende smart van Maria welke haar Kind mateloos beminde, haar God, die uit haar had willen geboren worden, die hare liefkoozingen afbedelde, en in hare armen sliep. Ach, toen de bedienaar der Mozaïsche wet binnentrad om haar Kind op te eischen tot de pijnlijke plechtigheid, was die teedere Maagd hare droefheid niet langer meester; zij weende. Ach, hoe sneed de smart van zulk een bemind wezen den armen Jozef door de ziel!

Echter smaakte de heilige Aartsvader ook heden den troost, aan de wereld een Naam te openbaren vol aanbiddelijke zoetheid, een

Naam, waarop alle knie zich zou buigen, en die dood en hel zou overwinnen.

De Naam was door den Engel aan Maria en Jozef geopenbaard; maar het gebruik wilde, dat de kinderen eerst na de besnijdenis hun naam ontvingen: de heilige ouders wachtten dus met ongeduld het oogenblik, waarop het hun gegeven zou zijn, hun dierbaren Schat met den zoeten naam Jesus te mogen aanspreken. Als dus de bloedige plechtigheid had plaats gehad, en Maria haren lieveling weder in de armen drukte, en zijne smart poogde te doen bedaren, vroeg de priester hun, hoe het kind genoemd zou worden. In hare nederigheid liet Maria, de hoogste in rang, aan den voedstervader van het Goddelijke Wicht het woord, en Jozef sprak: „Zijn Naam is Jesus!”

Overweging en Gebed.

Gelukzalige, heilige Jozef, het was voor u zeer zeker roemvol, om nog vóór de Apostelen, aan de wereld dien sterken Naam te mogen openbaren, welke de aarde zou verlossen, den hemel in verrukking brengen, de hel machteloos in hare kolken doen terugzinken; maar nog grooter eer was het, er het diepe geheim van begrepen te hebben. Immers,

gij wist het, door dien naam werd uw Kind bestemd tot Slacht- en Zoenoffer voor onze zonden; tot Uitdelger onzer schulden en Middelaar tusschen den vergramden God en ons. Evenzeer dus als in het goddelijk vleesch van Jesus, grifte het zwaard ook dien zoeten Naam in uw hart, en sedert dat oogenblik onderging uw hart als 't ware een voortdurend martelaarschap bij de gedachte aan het vreeselijke lijden van Jesus in de toekomst.

Ook ik, beminde Vader en Beschermmer, ook ik heb in mijne ziel het afdrukkel ontvangen van Jesus' heiligen Naam; mijne ziel is gezuiverd in zijn aanbiddelijk bloed, en ik ben dus verplicht, een nieuw leven te leiden, in God verborgen, en mijn vleesch met deszelfs begeerlijkheden te kruisigen.

Maar helaas, hoe slecht vervul ik deze plichten, hoe weinig draag ik er roem op, den naam van Christen te dragen. Waartoe zal hij mij later dienen, als mijn gedrag er niet aan beantwoord heeft?

Ach H. Jozef, maak toch, bid ik u, dat ik in 't vervolg beter den naam van Jesus moge begrijpen: dat ik er niet alleen de zoetheid van smake, maar ook de wijze lessen begrijpe, die er in liggen opgesloten, dat ik ze drukke

in mijne handen en voeten, om mijn handel en wandel zodoende te heiligen; in mijn andere zintuigen, opdat ik ze alle met de meeste zorg voor iedere besmetting bewake; in mijn hart, opdat zijne neiging ten goede gestierd worde; prent in één woord in mijn geheele wezen het lijden en den dood van Christus, opdat mijn leven als eene weerkaatsing zij van het zijne, en ik in zijn Heiligen Naam alle vijanden mijner ziel moge overwinnen.

GEESTELIJKE RUIKER: Ik draag in mijn lichaam de wondeteekenen van den Heer Jesus. (1)

Voorbeeld.

Ans, bij Luik, 15 Nov. 1878.

Eerw. Pater,

Doordrongen van de levendigste dankbaarheid, acht ik mij gelukkig, mij van eene gedane belofte te kwijten, en in uwe *Annales de St. Joseph* de volgende gunst bekend te maken. Ruim achttien maanden werd ik geplaagd door eene hevige maagpijn, die hardnekkig weerstand bood aan al de zorgen, welke de geneesheer van ons pensionaat aan mij besteedde. Ik heb echter niet op-

(1) Gal. VI, 17.

gehouden, de eene noveen na de andere te houden, en met vertrouwen de hulp in te roepen van de HH. Harten van Jesus en Maria, alsmede de machtige voorspraak van den H. Jozef, om mijne genezing te verkrijgen, of wel een zaligen dood.

Van de kunst hoopte ik niets meer, de kwaal verergerde, en onlangs in het laatst van October ontving ik de HH. Sacramenten der stervenden. Nu besloot ik nogmaals eene noveen te beginnen, tot de HH. Harten van Jesus en Maria en tot den glorierijken H. Jozef, met inroeping der gebeden van Pius IX en die van het geheele pensionaat, onder uitdrukkelijke belofte, indien ik genas, dit in de *Annales de St. Joseph* bekend te maken. Den 4den November j.l., den laatsten dag der noveen, ontving ik de H. Communie in mijne kamer; na de dankzegging gevoelde ik mij eensklaps beter, ik nam eenig voedsel, zonder daarvan letsel te hebben; nu stond ik op, kleeedde mij en ging geheel alleen zonder steun naar de kapel, om voor Jesus neer te knielen. en mijn hart in gevoelens van innige dankbaarheid voor God uit te storten; ik was volkomen genezen! — Sedert dien dag verricht ik mijne gewone bezigheden,

zonder vermoeyenis of hinder te gevoelen. Ziedaar Eerw. Pater het feit, gelijk het zich heeft voorgedragen. Eeuwige dank aan Jesus, Maria en Jozef.

Aanvaard enz.

ANNA JOSEPH LACROIX,
*Pensionnaire van het Weeshuis der Zusters
van den H. Vincentius te Ans, bij Luik.*

Als ooggetuige van bovengemeld feit bevestig ik de waarheid van het verhaal:

ZUSTER VICTOIRE DAMBAROY.
Overste van bovengenoemd huis.

VEERTIENDE DAG.

Vreugde en ongerustheid.

eldra was het gerucht van de groote gebeurtenis te Bethlehem door de vrome herders in den ganschen omtrek verspreid, men sprak slechts over het kind van Jozef, en over de wondervolle teekenen zijner komst. En allen, die de herders hoorden, stonden verbaasd over hun verhaal. (1) Na hen gehoord te hebben, wilde men persoonlijk die heilige familie zien, en

(1) Lucas, II, 18.

in grooten getale stroomden ongetwijfeld velen naar de arme hut, waar het heilig drietal thans gehuisvest was. O, wat moet Jozef zich verheugd hebben, zijn dubbelen schat het voorwerp te zien van zooveel belangstelling. Minzaam ontving hij allen, en als zij de goddelijke schoonheid van Jesus bewonderden, en de nederige majesteit, welke het hoofd der koninklijke Moeder omstraalde, waren zij overtuigd, en zeiden: „Wij gelooven, dat de zoon van Jozef de Verlosser is, aan onze vaders beloofd.”

Eene onverwachte gebeurtenis bracht er nog meer toe bij, om de aandacht der gansche wereld op dit arme gezin te vestigen. Als Jozef zekeren avond na eene korte afwezigheid terugkeerde, zag hij in de nabijheid van zijne deur een geheele karavaan van fraai opgetuigde lastdieren en kameelen, benevens een ganschen stoet dienaren; de gansche buurt was in opschudding. Bovendien ontdekte hij eene wonderbaar groote ster aan het uitspansel, die een schitterenden stralenbundel op zijne woning uitgoot. Binnen gekomen zijnde, zag hij drie voornamen mannen met ontbloot hoofd voor Maria neergeknield, om het Goddelijk Kind op haren

schoot te aanbidden. Eene zoete hemelsche vreugde, gemengd met vurige liefde en diepen eerbied, sprak uit hunne oogen, welke onafgewend op Moeder en Kind gevestigd waren; zij aanbaden, zij bewonderden, zij smeekten in stilte. Daarna brachten zij hunne geschenken, goud, wierook en mirre, aan den nieuwen Koning der Joden.

Het hart van Jozef was overstelpt van vreugde, hij zag nu de voorzegging van David in vervulling gaan, dat koningen en volken zouden komen om voor den Messias neer te knielen, Hem te aanbidden, en hunne geschenken te offeren. Jesus was werkelijk de Verlosser, niet slechts voor Israël, maar voor alle volken. Van dit oogenblik af, wij mogen het gerust aannemen, opende Jozef zijn vaderhart voor de Kerk, de onbesmette Bruid van Jesus Christus, en werd hij de *Patroon der gansche H. Kerk*.

Vervolgens verhaalden de Wijzen, hoe zij eene geheimzinnige ster hadden gezien, en eene ingeving des hemels ontvangen, om in Judea den Heerscher der wereld te gaan zoeken. Verrukt luisterden Maria en Jozef naar hun verhaal, doch toen de laatste de woorden vernam, die Herodes tot de vorsten gericht

had : „Boodschaft mij, waar het kind is, opdat ik kome en het aanbidde,” toen sloeg Jozef de schrik om het minnend hart. Immers, hij wist dat Jesus slechts door lijden en vervolging zijne glorie zou binnengaan, en dat velen tegen Hem zouden samenspannen.

Van den anderen kant kende hij het wreede karakter van den onmenschenlijken Herodes, die Jesus wellicht zou trachten te dooden. Het Goddelijk Kind was immers de „*nieuwgeboren Koning der Joden.*”

In deze netelige omstandigheid nam Jozef gelijk immer zijn toevlucht tot God. Was zijn gebed altijd welkom in den Hemel, hoeveel te meer thans, nu hij bad voor Jesus en Maria.

En zie, de Aartsengel Gabriël werd aan de drie Wijzen gezonden, en beduidde hun in den slaap, dat zij niet naar Herodes moesten wederkeeren. En opgestaan zijnde, keerden zij langs een anderen weg naar hun land terug.

Overweging en Gebed.

Groote Heilige, hoe bewonderenswaardig is uw gedrag in alles, hoe leerzaam voor ons ! Ja waarlijk, gij zijt bij Jesus de waardige plaatsbekleeder van God den Vader, die alles met zorg en nauwgezetheid

bestiert, en toch zonder overhaasting. Uw voorbeeld leert mij voorzichtig te zijn zonder overdreven vrees, het leert mij, iederen dag al het mogelijke te doen, zoo voor mijn eeuwig welzijn als voor het tijdelijke, en verder mijn vertrouwen te stellen op God, en onder zijne veilige hoede rustig in te slapen, zonder zijne ondoorgrondelijke raadsbesluiten vooruit te willen loopen. Ach, hoe gelukkig zou mijn leven zijn, als ik altijd zoo handelde! Wat toch is verstandiger, dan zich op God te verlaten, op dien goeden God, die alle schepselen voedt, en zelfs de kleine vogeltjes niet vergeet, als hunne kreten ten hemel stijgen om spijs? Hoe zou Hij mij dan kunnen vergeten, die naar zijn beeld en gelijkenis geschapen ben? Wij zijn allen zijne kinderen, geen haar van ons hoofd zal zonder zijne toelating gekrenkt worden. Moest dat alles niet voldoende zijn om onze kleinmoedigheid te overwinnen, en op God te bouwen?

Ach, goede Heilige, verwerf mij de genade, mij dikwijls de beloften des Heeren te herinneren, om zodoende alle overdreven ongerustheid te verbannen. Maak, dat ik mijn best doe om in alles aan God te beha-

gen, en voor het overige alles aan zijne wijsheid over te laten. *Amen.*

GEESTELIJKE RUIKER. Op U, o Heer, heb ik mijn vertrouwen gesteld; ik zal in eeuwigheid niet beschaamd gemaakt worden. (1)

Voorbeeld.

De eerbiedwaardige dienaress des Heeren, Maria-Johanna Orsolina werd langen tijd hevig door den duivel gekweld. Dikwijls zag zij hem woedend voor haar staan, om haar op honderden wreede wijzen te vervolgen. In die aanvallen nam zij steeds hare toevlucht tot den H. Jozef. Zij deed het met zulk een levend geloof en vertrouwen, dat zij alle pogingen van de hel machteloos maakte, en zij getroost en gesterkt werd tegen den harden strijd. Zij schreef den naam van haar hemelschen Beschermers op hare hand, en telkens als zij weer werd aangevallen, toonde zij die letters aan satan, welke daarop verschrikt de vlucht nam, en ten slotte den strijd opgaf.

Laten wij ook in al onze noodwendigheden tot hem gaan, en wij zullen geholpen worden.

(*Année miséricordieuse.*)

(1) Ps. XXX, 2.

VIJFTIENDE DAG.

Vreugde en droefheid.

Toen de kleine Jesus veertig dagen oud was, moest Hij aan de priesters ver-
toond worden; Hij was de eerstgebo-
rene van het heilige huisgezin, en behoorde
alzoó aan God.

Reeds vroeg stond Jozef op, vol vreugde
over de aanstaande plechtigheid. Vurig had
hij naar dit oogenblik verlangd, om op plech-
tige wijze den God zijner Vaders te gaan
bedanken voor de onschatbare gunst van hem
met de heiligste, de gezegendste onder de
vrouwen te hebben vereenigd, en vooral voor
de genade, dat hij boven allen verkoren was
geworden, om de plaats van vader in de Hei-
lige Familie te bekleeden. Ook Maria was vol
heilige vreugde, nu zij aan God de vrucht van
hare maagdelijkheid kon gaan aanbieden, ter-
wijl zij niettemin hare glorie verborg, als
ware zij slechts eene gewone moeder.

Jozef nam nu twee duiven mede, waarvan
de eene moest worden geslachtofferd tot zu-
ivering van Haar, die reiner was dan het licht,
en de andere tot erkenning van Gods heer-
schappij over het goddelijk Kind. Maria nam

op bevel van Jozef den kleinen Jesus in hare armen en verborg hem onder haren sluier. Zoo begaven beiden zich op weg.

Wat gevoelde Jozef zich rijk in zijne armoede! Bezat hij niet het grootste, het heiligste, dat ooit op aarde was gezien? Hij kon God een grooter offer brengen dan alle vorsten der aarde, hij ging God op eene waardige wijze verheerlijken, door Hem een oneindig offer te brengen, God zelf, in de gedaante van een klein kind.

Onderweg onderhielden de beide gelukkige echtgenooten elkander slechts over hun innig beminden schat; van tijd tot tijd beschouwde de jeugdige Moeder met onuitsprekelijke teederheid haren Lieveling, en als zij Jesus wakker zag, lichtte zij even den sluier op; o, hoe hemelsch was die beminnelijke glimlach, dien Jesus zijn overgelukkigen vader toestierde; hoe zacht de opslag van die goddelijke oogen, als Jozef sidderend van eerbiedige liefde zijne lippen drukte op het aanminnige gelaat van den Oneindige, hier in schamele doeken gewikkeld.

In Jerusalem gekomen, schreden zij ingetogen voort naar den tempel, zonder het trotsche koninklijke paleis een blik waardig

te keuren. Hadden zij niet den Koning der koningen bij zich? Het scheen Jozef toe, dat de tempel afgunstig was op zijn geluk. En inderdaad, hij bezat in werkelijkheid datgene, wat binnen de muren van Gods gebouw slechts werd afgebeeld. Jesus was het ware heiligdom. Hij was tegelijk het verhevenste Offer en de heiligste Offeraar, het ware Altaar en de eenige Hoogepriester, waardig om tot God te naderen. En Maria, zij was die Arke des Nieuwen Verbonds, die verheven Lichtdrager, kostbaarder dan die, welke den tempel verlichtte.

Niemand echter sloeg in den tempel acht op die eenvoudige lieden, en nederig wachtten zij hunne beurt af. Eensklaps echter ziet men in groote haast den heiligen grijsaard Simeon aan komen snellen. Verwonderd over zijne gejaagdheid, maken allen eerbiedig plaats voor den godvreezenden man. Voor Maria gekomen, knielt hij deemoedig neer en strekt smekend zijne armen uit. De jeugdige Maagd begreep hem en reikte hem haar kind over. En vol aandoening drukte Simeon den Heiland aan zijn hart, en dankte vervolgens den Hemel, dat hij zijn God had mogen aanschouwen, neergedaald om de wereld te verlossen.

Wat deed deze plotselinge openbaring van de grootheid zijns Zoons het hart van Jozef met versnelde slagen kloppen. Maar ach, weldra zou die vreugde in diepe smart veranderen bij de woorden van den grijsaard: „Vrouwe, zie, deze is gesteld tot val en opstanding van velen in Israël. . . . en een zwaard zal uwe ziel doorboren.”

Ach, Jozef, welk een grievend leed onder-
vondt gij, als gij bij deze woorden de tranen
aan Maria's oogen zaagt ontvlieten, als gij
de grenzenlooze smart bespeurdet, waaraan
uwe zachtzinnige Bruid bij deze voorspelling
ten prooi was.

Evenals de priesters in den tempel eenigen
tijd de offerdieren moesten voeden en ver-
zorgen, zoo ook zou thans Jozef zijnen Jesus
slechts terugontvangen, om Hem groot te
brengen en voor Hem te arbeiden eenige
jaren, doch slechts om Hem in het leven
te bewaren als een Offerlam van oneindige
waarde, bestemd om ter slachtbank te worden
geleid tot uitdelging onzer zondenschulden.

Na aan alle voorschriften der wet voldaan
te hebben, gingen beiden met Jesus uit den
tempel en sloegen zwijgend den weg in naar
het stille Nazareth.

Overweging en Gebed.

Hoe weinig, heilige en bedroefde Aartsvader, hoe weinig heb ik tot heden het geheim des kruises begrepen! De H. Geest zegt, dat God gewoon is. hen te kastijden, die Hij onder zijne kinderen rekent; dat men, om aan de hemelsche glorie deelachtig te worden, hier beneden de gelijkenis van den gekruisten Jesus moet vertoonen. En toch, ik kan het niet verdragen, als ik niet met vrede word gelaten; ik kan het niet van mij verkrijgen, om de weinige bittere dropels te drinken, die God in den kelk mijns levens heeft gemengd.

Ach, heilige Jozef, indien er onder de menschenkinderen iemand geweest is, die verdiende, hier op aarde onvermengd geluk te genieten, waren dat dan Jesus niet en Maria, en gij, de plaatsbekleeder des Hemelschen Vaders in dit heilig huisgezin? En wat zie ik? Jesus is een man van smarten geworden, het uitvaagsel van het menschdom; Maria, de Moeder der smarten, de Koningin der Martelaren, gevoelde haar geheele leven een vlijmend zwaard haar onschuldige ziel doorboren; gij zelf, de eenige steun van hen beiden, zijt ten prooi geweest aan grievend

zielewee; uw hart werd als 't ware overstelpt van het lijden, dat hunne harten niet meer konden bevatten. En dat alles om mij, om mijne zonden!

O, ik ondankbare; ik weiger iedere vernedering, ieder verdriet, hoe klein ook. Neen, heilige Jozef, ik wil niet langer door zulken zwarten ondank Jesus bedroeven. Leer mij zoetheid vinden in het lijden, bij de gedachte, dat het heiligste Drietal mij daarin is voorgedaan, opdat ik evenals gij eenmaal eene schitterende kroon in den hemel moge verwerven. *Amen.*

GEESTELIJKE RUIKER. Hemelsche Vader, niet mijn, maar uw wil geschiede!

Voorbeeld.

Men leest in het *Leven van de Eerw. Moeder Maria Felicitas, eerste Overste van de Zusters van den H. Jozef te Luik, door pater Pruvost (S. J.):*

„Men zou een heel boekdeel kunnen vullen, als men al de buitengewone gunsten wilde vermelden, welke Moeder Felicitas door de voorspraak van den H. Jozef heeft verworven. Zij was van meening, dat als er eene of andere noodzakelijke uitgaaf moest

gedaan worden, men dit niet diende uit te stellen, al waren er ook geen hulpmiddelen; in zulke gevallen ging zij tot den H. Jozef. Bij dergelijke gelegenheid had zij eens *tien duizend francs* noodig; het was voor een allernoodzakelijkste uitgaaf. Zij bezat ze niet, maar stelde haar vertrouwen op Jesus' Voedstervader, en de gevraagde som kwam. Bij een andere gelegenheid had zij *vijftienhonderd francs* noodig voor een werk in het klooster. Maar waar ze vandaan te halen? De goede Overste laat eene novene houden, en geeft bevel om het werk maar op voorhand te beginnen. Den negenden dag kwam een kanunnik vragen om haar te spreken, en stelde haar bovengenoemd bedrag ter hand, dat een godvreezend persoon hem voor een of ander liefdadig doel had geschonken. Zuster Felicitas legde hem de zaak uit, en de kanunnik verzekerde haar, dat hij van haar plan niets wist, maar dat hij des nachts een onweerstaanbaren aandrang had gevoeld, om het geld bij haar te brengen. — Op een anderen keer, dat zij weer haar toevlucht had genomen tot haar *hemelschen bankier*, stelde een eerbiedwaardige grijsaard aan de zuster portierster een rolletje goudstukken ter

hand, en verdween daarna, zonder dat men ooit te weten is gekomen, wie hij was.

ZESTIENDE DAG.

De Vlucht.

Jozef en Maria gevoelden zich buitengemeen gelukkig, weder hun arme vreedzame woning te Nazareth bereikt te hebben. Hun gemoed, in de laatste dagen door zoovele verschillende aandoeeningen geschokt, had rust noodig en stille eenzaamheid, om kalm de groote gebeurtenissen te kunnen overwegen, waarvan zij onlangs getuigen geweest waren, en met welgevallen de oneindige Majesteit te kunnen aanschouwen, als een klein kind rustend in de wieg. Ongetwijfeld vervolgde Simeon's voorzegging hen voortdurend als een ijselijk schrikbeeld, maar zij waren onderworpen; zij wilden, wat de Hemelsche Vader wilde, en in zulke gesteltenis hebben ook de tranen hare zoetheid.....

Helaas, ook deze geringe vreugde moest nog door nieuwe rampen vergald worden!

Het was nacht.... De oude arglistige

Herodes lag onrustig op zijn koninklijk rustbed; hij vreesde, zich den scepter te zien ontnemen door een zoon van David. Toen hij de Wijzen niet zag terugkomen, had hij in Bethlehem een onderzoek naar hen ingesteld, en vernomen, dat zij plotseling verdwenen waren, evenals die arme Galileër, welke aangezien werd voor den Vader van den Messias. Ook had hij nog gehoord, dat de oude Simeon in den tempel een kind had aangewezen als Verlosser van Israël. Thans kende de toomelooze woede van den wreeden Herodes geene grenzen meer, en hij zon op middelen om zijn waggelenden troon te bevestigen. Plotseling rijpt er een plan in zijn goddeloos brein, even wreed als bloeddorstig. Alle kinderen beneden de twee jaren, in Bethlehem en omstreken geboren, zullen worden vermoord. Bovendien zullen er nog personen naar Nazareth gezonden worden (1) en vinden zij daar een kind, dat te Bethlehem

(1) Het Evangelie zegt niet, dat Herodes ook nasporingen liet doen te Nazareth; maar... alles is niet opgeschreven. Als de navorschingen slechts tot Bethlehem en omstreken beperkt waren gebleven, zou Jesus in Nazareth veilig, en de vlucht naar Egypte noodeloos zijn geweest.

is geboren gedurende eene reis zijner ouders, zoo zullen zij het grijpen. En aanstonds stelde de beul zijne trawanten met zijn plan in kennis, maar God waakte over de zijnen.

Wat geschiedde intusschen te Nazareth bij de H. Familie, het onschuldige voorwerp van zooveel haat? Maria had haar Kind gevoed, en op hare armen in slaap gesust; vervolgens legde zij het in het armoedige wiegje, en na een lang vurig avondgebed bij hun Kind, hun God, hadden beide echtgenooten zich ter rust begeven, onbewust van het dreigend gevaar. Plotseling verschijnt de hemelgezant aan Jozef in den slaap en zegt hem: „Sta op, neem het Kind en zijne Moeder, en vlucht naar Egypte, want zie, Herodes zal het Kind zoeken om het te dooden!”

Ach, hoe benauwde deze droevige mare het hart van den minnenden Jozef. Nauwelijks toch had Maria hare oogen gesloten, om in den slaap hare krachten te herstellen, en nu moest hij die geliefde wezens in hunne zoete rust storen, om in het holst van den nacht ijlings een moeilijken en langdurigen tocht te ondernemen. Maar.... God heeft gesproken, en de gehoorzame Jozef aarzelt geen oogenblik, ondanks de droefheid, die

zijn gevoelig hart ondervindt, nu hij Jesus en Maria ver van den tempel naar een onbekend, onherbergzaam land moest geleiden, waar de menschen in de diepste dwaling en bederf van het heidendom gedompeld waren.

Hij begaf zich naar het vertrek van Maria en Jesus en sprak: „Dierbare Maria, sta haastig op.” En gehoorzaam als altijd stond de nederige dienaar des Heeren op, en zeide: „Zoon van David, waarom gunt gij u de hoognoodige rust niet?... gij zijt toch niet ziek?...” Droevig en weenend verhaalde Jozef nu, wat de Engel hem gebodschapt had. „Ach, hoe kunnen de menschen U zoo haten, mijn Jesus!” antwoordde Maria; „het is, wijl zij U niet kennen.” En haastig maakten beiden de noodige voorbereidselen voor de moeilijke reis, en begaven zich met Jesus onder Gods bescherming op weg.

Hoe droevig was die tocht; hoe pijnigend vooral voor het minnend hart van Jozef. Hij sidderde van angst, hier of daar een der wreede handlangers te ontmoeten van den goddeloozen Herodes, en moest dus zoo snel mogelijk voortgaan. En dat met een zwakke Maagd, en een hulpbehoevend

Kind. Zeker, hij stelde al zijn betrouwen op God, maar niettemin werd zijn hart voortdurend door vrees benauwd. Welk eene reis, en dat zou ruim een maand zoo duren, alvorens Egypte te bereiken. En dan die woestijn, waar de Israëlieten slechts door een voortdurend wonder waren gespijzigd geworden. Het weinige brood was weldra verbruikt, en hun eenig voedsel bestond nu in de schrale vruchten, welke hier en daar opschoten, terwijl hun menigmaal het hoognoodige water ontbrak. Als de zon achter den gezichteinder verdween, zeeg Maria uitgeput van vermoeienis op den zandigen grond neer, en bedekte den kleinen Jesus met haren sluier ten einde hem zodoende te beschutten tegen den overvloedigen dauw gedurende den nacht, terwijl Jozef, onmachtig om haar een betere rustplaats te schenken, droevig maar overgegeven aan Gods aanbiddelijken wil daarbij stond te waken uit vrees voor de wilde dieren, totdat ook hij de moede oogleden sloot en de Engelen de hoede over het heilige Gezin op zich namen.

Overweging en Gebed.

Welk een droevig schouwspel voor u, o H. Jozef, Jesus en Maria te zien vluchten voor diezelfde menschen, wien zij het eeuwig heil waren komen brengen! O, wie zou nog eene wereld kunnen beminnen, welke Jesus en Maria met haren haat vervolgt? Wie zou nog de gunsten kunnen afbedelen van een bedorven wereld, die het zedenbederf op den troon verheft, de ondeugd tot haren god maakt, eene wereld, die Jesus, de heiligheid zelve, met Maria zijne beminnelijke Moeder van zich verjaagt en naar een wilde streek doet vluchten, ja zelfs Jesus naar het leven staat?

O heilige Jozef, hoe oneindig beter is het, gelijk gij Jesus en Maria in de ballingschap te volgen, in hunne smarten en ontberingen te deelen, in plaats van te wonen in de weelderige paleizen der zondaars! Hoe verachtelijk zijn de genietingen van dit leven, daar de goddelooze Herodes er naar hartelust van geniet, terwijl Jesus de eeuwige Waarheid, die alles naar zijne juiste waarde weet te schatten, die genoegens geheel versmaadt!

Welke glorie voor u, H. Jozef, met Maria de eersten te zijn geweest om Jesus' armoede

te deelen en de oneindige schatten te begrijpen, welke zij haren beoefenaren vergadert. Bid toch voor mij bij Jesus en Maria, opdat ook ik de aardsche zaken verachte, om slechts het hemelsche te zoeken en met liefde de ontberingen des levens te dragen, opdat op mij eens van toepassing mogen zijn deze woorden der Eeuwige Wijsheid:

GEESTELIJKE RUIKER: Gelukkig de armen van geest, gelukkig zij die hongeren en dorsten en weenen; hun is het rijk der hemelen.

Voorbeeld.

Voor ongeveer drie jaren, schrijft eene geestelijke overste, ging eene onzer medezusters voor geldzaken naar een kantoor. Op het oogenblik, dat zij hare papieren moest toonen, miste zij een banknoot van 2000 francs; nochtans wist zij zeker, dat ik het haar met meer andere waarde in eenzelfde papier gevouwen, had gegeven.

Aanstonds werd in huis en daar buiten met allen ijver gezocht, maar tevergeefs.

Ik zat in de grootste verlegenheid, want het geld behoorde niet aan het klooster, maar was mij door iemand toevertrouwd, om het te beleggen. Gelukkig kwam ik op

het denkbeeld, den H. Jozef aan te roepen; de maand Maart zou juist beginnen. Sedert jaren reeds werd die plechtig in ons klooster gevierd, en ditmaal voegden wij er nog deze bijzondere intentie bij, en baden met vuur. Het was niet tevergeefs, ofschoon de H. Jozef ons wel een beetje liet wachten, maar hij verhoorde ons ook ten volle. In den loop van den zomer werd het biljet teruggevonden en teruggegeven, wat menschelijker wijs onmogelijk was. Maar wat vermag de H. Jozef niet?

(Propag. d. l. dévotion à St. Joseph.)

ZEVENTIENDE DAG.

De Ballingschap.

Naarmate de reis vorderde, werden ook de bezwaren grooter en menigvuldiger van de heilige ballingen. De jeugdige Moeder vooral leed zeer onder zulk eene harde en ongewone levenswijze, en alleen hare overgroote en teedere liefde voor Jesus gaf haar de noodige kracht om verder voort te gaan. Groot was dus de vreugde van Jozef, toen hij van verre de eerste sporen van een menschelijk verblijf ontwaarde, en de stille

hoop koesterde, eindelijk een gastvrij dak te bereiken, waar zijne beminde Bruid een geschikt nachtverblijf zou vinden.

Helaas! hoe bitter werd hij teleurgesteld. Vooreerst kende hij de taal van het land niet, en had dus de grootste moeite, om met deszelfs bewoners een betrekking te kunnen aanknoopen. Ten tweede waren de Egyptenaren zeer achterdochtig en terughoudend jegens den vreemdeling, vooral echter jegens de Israëlieten, die zij terecht beschouwden als vijanden hunner afgoden. Bovendien wantrouwden zij den heiligen Jozef. Wie, zoo redeneerden zij, had een behoeftigen werkman kunnen aansporen, om met zulk een jeugdige echtgenoot en een pasgeboren kind een zoo verre reis te ondernemen? Zij veronderstelden wellicht, dat de twee echtgenooten wegens een of ander misdrijf verplicht waren geweest, hun vaderland te ontvluchten, ten einde aan den strengen arm der gerechtigheid te ontkomen, en de geringste Egyptenaar verheelde hun zijn verachting niet. Echter slaagden zij er na verloop van tijd in, door hun geduld, hunne deugd en zachtzinnige gelatenheid zich de achting van eenige medelijdende zielen te verwerven, welke hun als huurlingen wat werk gaven. De zoon van

David verdiende een zuur stukje brood met het vervaardigen van verschillende gereedschappen, terwijl zijne even arbeidzame Gade hem trouw ter zijde stond met lijnwaad te weven en te spinnen voor eenige rijke vrouwen. Gedurende den tijd van den oogst vroeg zij aan Jozef verlof om evenals Ruth de afgevallen en achtergebleven korenaren op de geoogste velden in te zamelen; en vol vreugde toonde zij dan aan haren echtgenoot de graankorrels, die zij vergaderd had. En Jozef, o hij dankte God uit de volheid zijns harten, voor diens vaderlijke zorgen, en weende van aandoening bij het zien van zulke diepe vernedering in het heiligste, het hoogste aller schepselen.

Echter was de heilige Aartsvader ook zelfs in de ballingschap niet van allen troost ontbloot. Bezat hij daar niet Maria, die door hare zachte opgeruimdheid zijn moed wist op te beuren en levendig te houden? Zij was altijd dezelfde, altijd even vriendelijk en tevreden, de goddelijke wil ging bij haar voor alles. En bovendien, met welke teedere liefdevolle zorgen omringde zij Jozef uit dank voor zijne trouwe toewijding, zijn noeste vlijt en harden arbeid. Hoezeer gevoelde Jozef zich door hare dankbetuigingen beloond!

Doch bovenal, Jozef bezat daar zijnen Jesus, den grootsten schat van hemel en aarde; één blik op dat Kind was voldoende om hem al zijne moeiten gering te doen schatten; en als des avonds de beminnelijke Moedermaagd hem haar goddelijken Zoon toonde, rustig ingeslapen onder hare hoede, en Jozef eerbiedig zijne lippen drukte op dat aanbidde-lijk gelaat, o, dan gevoelde hij zich ruimschoots beloond voor al de vermoeienissen van den dag.

In Egypte leerde de kleine Jesus te gaan. Welk een hemelsche vreugde voor Jozef, te zien, hoe het Goddelijk Kind zich zachtjes van Maria's schoot liet glijden, glimlachend de armpjes naar zijn vader uitstrekte, en met onzekeren tred naar hem toe kwam om zich in zijne armen te werpen. De Engelen zelfden waren over dit schouwspel in verrukking, hun God, hun almachtigen Heer, daar als een gewoon menschenkind met wankelende schreden te zien voortgaan. In Egypte ook leerde Maria aan Jesus voor het eerst den naam van *Vader* stamelen. Ach, indien dit woord het hart in beroering brengt van hem, die zich voor het eerst dien zoeten naam hoort geven door een wezen, geheel aan hem gelijk, hoe-

veel te meer dan heeft Jozef wel gevoeld, als hij dat woord hoorde uit den mond van zijn God, zijn Schepper!

Nog andere vertroostingën smaakte Jozef in het land der ballingschap; immers, hier was het eerste paaschfeest gevierd. Wel is waar mocht thans het paaschlam niet meer buiten Jerusalem worden genuttigd; maar konden zij die afbeelding betreuren, nu zij het voorafgebeelde zelf bezaten? Was Jesus niet het ware Lam Gods, wiens aanbiddelijk Bloed de volkeren zou beschutten voor de slagen der eeuwige gerechtigheid?

Bij het Pinksterfeest, het feest van de afkondiging der Wet, plaatsën Maria en Jozef den Goddelijken Jesus voor zich neer. Hij was het, die aan hunne voorvaderen op den berg Sinaï was verschenen, onder donder en bliksem. Welk eene verandering! Hier was het een hulpbehoevend Kindje, zwak en teeder, dat slechts uit zijne sluimering ontwaakte om een weinig liefde af te bedelen, en de menschen aan te kondigen, hoe lief God hen gehad had, door zijn eenigen Zoon zóó te vernederen.

Bij het Loofhuttenfeest sloeg Jozef buiten een tent op van groen en bloemen, en Maria

zette er hun eenvoudigen maaltijd gereed. Het was aandoenlijk om te zien, met welke kinderlijke vreugde de kleine Jesus deze voorbereidselen aanschouwde, en in zijn wit kleed tusschen Maria en Jozef gezeten, hun de beteekenis vroeg van deze zonderlinge woning. Met welke oplettendheid luisterde Hij, die alles wist, naar het verhaal zijner ouders van al de gunsten, die het Joodsche volk van God had ontvangen.

Overweging en Gæbed.

Zoodanig, H. Jozef, bracht gij den tijd der ballingschap door, getroost door het zoete gezelschap van Jesus, en maaktet gij ook daár evenzeer vorderingen in de deugd als te Nazareth en Bethlehem. Hoe gelukkig zou ik wezen, bijaldien ik uw voetspoor volgde; als ik, de oogen sluitende voor de ijdelheden dezer wereld, gelijk een reiziger, haastig voortging, den blik slechts gericht op het verheven doel van het menschelijk bestaan: de zaligmaking der ziel! Maar ik kan, evenals gij, mijn Jesus iederen dag bezitten, zijn bijzijn genieten; ik kan Hem iederen dag aan zijn Vader opdragen in de H. Mis, en Hem, zoo dikwijls ik wil, aan

mijn hart drukken door de H. Communie. Wel is waar bezit ik Maria niet, zooals gij; maar ik weet toch, dat haar liefdevolle blik voortdurend op mij rust; zij is in den hemel, maar de hemel is bij hem die bidt. O, beminde Beschermmer, wees gij mijn voorspreker; vraag voor mij van uwen Jesus, niet de aardse schatten, welke gij hebt veracht, niet de bedorven vermaken eener goddelooze wereld, maar vraag voor mij een zuiver hart, vol hemelsche wijsheid, een hart, dat slechts klopt voor Jesus, Maria en Jozef!

GEESTELIJKE RUIKER: Mijne ziel dorst naar God; wanneer zal ik voor zijn aanschijn verschijnen?

Voorbeeld.

H..... (provincie Luik, 8 November 1868.)

In de maand October 1867 had zekere H. M... het ongeluk, in zijne werkplaats getroffen te worden door een ijzeren staaf, welke hem het been brak; een geneesheer zette het gekwetste lichaamsdeel weer. Eenigen tijd later, toen alle gevaar scheen geweken, vertoonde zich een belangrijk gezwel, vergezeld van vreeselijke pijn, een weinig beneden de plaats waar het been was gebroken geweest.

Na verscheidene maanden van duldeloos lijden scheurde het been van de knie tot aan den hiel, en de geneesheeren, die hem behandelden, verklaarden eenparig als eenig middel, het been af te zetten, ofschoon er ook dan nog slechts geringe hoop op redding overbleef. De zieke en zijne huisgenooten wilden daar niet van hooren en eenige dagen later verklaarden de mannen der kunst eenparig, dat er geen herstel meer mogelijk was, aangezien de man geen voedsel, zelfs geen druppel water kon nuttigen zonder alles onmiddellijk over te geven.

Nu rieden wij hem aan, den H. Jozef aan te roepen. Mijn broeder bracht hem het gewijde koordje; en den 4den Maart begon zijne familie eene novene ter eere van den H. Jozef (wij deden eveneens) met belofte, zijne genezing bekend te maken. Nauwelijks omhangen met het koordje, had hij geen last meer van brakingen; aanstonds kwam er aanmerkelijke beterschap aan het been, zijne krachten kwamen terug, en op den feestdag van den H. Jozef kon hij reeds opzitten in bed, tot groote verwondering aller geneesheeren, die hem geheel hadden opgegeven.

Deze wonderbare genezing heeft niet wei-

nig bijgedragen tot verspreiding van de devotie tot den beroemden Heilige. P. D.
(*Année miséricordieuse.*)

ACHTTIENDE DAG.

De terugkeer uit Egypte.

Hoe zoet het gezelschap van Jesus hun ook was, toch verzuchtten Maria en Jozef voortdurend naar het oogenblik, waarop zij den dierbaren geboortegrond wederom zouden mogen betreden. Menigmaal onderhielden zij elkander, na hun sober avondmaal genuttigd te hebben, over dien grond, geheiligd door de tegenwoordigheid des tempels, door de voetstappen van zoovele profeten, en door zoovele mirakelen beroemd. De kleine Jesus luisterde oplettend toe, en het was een aandoenlijk schouwspel, uit den mond der eeuwige Wijsheid zulke kinderlijk onschuldige vragen te hooren.

Eindelijk verhoorde God hunne verzuchtingen. Als allen sliepen, verscheen de Aartsengel Gabriël wederom aan Jozef gelijk zeven jaar geleden, en sprak: „Neem het Kind en deszelfs Moeder, en keer naar uw land terug; want zij, die Hem naar het leven stonden, zijn

niet meer!" Jozef ontwaakte, en was zeer verheugd over dit bevel. Immers, hij kon nu weder het genot smaken, den gewijden tempel binnen te gaan, en daar zijn hart voor God uit te storten, iets, wat hij zoovele jaren had moeten derven; hij zou Jesus het huis zijns hemelschen Vaders kunnen toonen, waarnaar het Goddelijk Kind zoo menigmaal gevraagd had. Maar van den anderen kant wist hij, welk wreed lot die beide dierbare personen wachten zou in datzelfde land, waarheen hij hen zou geleiden als twee onschuldige slachtoffers. Doch de H. Wil van God moest worden volbracht, en dat was voor Jozef voldoende.

Den volgenden dag dus na het morgengebed, deelde Jozef aan zijne beminnelijke Bruid het visioen mede, en verzocht haar zich zoodra mogelijk reisvaardig te maken, Maria op hare beurt stelde er den kleinen Jesus van in kennis, welke volkinderlijke blijdschap het heugelijke nieuws ontving en zijne ouders herhaalden malen omhelsde. En Maria en Jozef begrepen de oorzaak dier buitengewone vreugde: immers, Judea zou het schouwtooneel zijn van Jesus' arbeid en lijden en dood, en bij deze gedachte welde een traan op in hun oog.

Hunne toebereidselen waren spoedig ge-

maakt, en nu gingen zij afscheid nemen van den kleinen kring vrienden, die zij zich in hunne omgeving gemaakt hadden, en die waarschijnlijk den waren godsdienst omhelsd hadden. Het viel dezen laatsten ongetwijfeld hard, het heilig gezin te zien vertrekken. Dat wondervolle kind was zoo hemelsch schoon, zoo buitengewoon beminnelijk en wijs! Maria was zoo goed, zoo zedig en bescheiden, zoo liefdevol jegens de ongelukkigen! Jozef was zoo verstandig in zijne raadgevingen, zoo hulpvaardig bij al zijne armoede! Gaarne hadden zij hen naar Judea gevolgd, en wij kunnen ons voorstellen, hoe zij het heilig gezin van al het noodige voorzagen, hen een eindweegs uitgeleide deden, en daarna weenend naar hun land terugkeerden

Deze reis was veel vermoeiender dan de eerste. Immers, volgens de opmerking van den H. Alphonsus, was Jesus nu ongeveer zeven jaar oud, en dus te groot, om voortdurend te worden gedragen, terwijl Hij van den anderen kant te zwak was, om de reis geheel te voet af te leggen. Bovendien kon het Goddelijke Kind thans niet meer volstaan met het zwakke voedsel, dat Hem tijdens de vlucht in het leven had gehouden; Jesus had krachtiger spijs noodig,

en kon er niet lang van beroofd blijven zonder aanmerkelijk te verzwakken. Het was dus wel pijnigend voor het liefdevol hart van Jozef, als het Goddelijk Kind zich kwijnend en met moeite aan den arm zijner Moeder voortsleepte. Jozef nam vol liefde het aanminnig Kind op zijne krachtige armen en droeg Het eenigen tijd, teneinde Het de noodige rust te geven, zonder evenwel de reis door de barre woestijn noodeloos te verlengen. Hoewel beiden slechts het strikt noodzakelijke namen, om hun Kind voldoende te kunnen voeden, waren zij toch dikwijls niet in de gelegenheid, Jesus de noodige spijs te verschaffen. O, welk gemoed zou niet verteederd worden bij het hooren van den hartverscheurenden kreet: „Ik heb honger, ik heb dorst,” welke ongetwijfeld menigmaal aan Jesus' goddelijke lippen ontsnapte!

Het sneed hun door de ziel, en hunne medelijdende liefde spoorde Maria en Jozef aan, bij den Vader voor den Zoon als middelaars op te treden. Biddend zonken zij neder, en Maria sloeg ten hemel dien nederigen en liefdevollen blik, wiensmacht op Gods Hart zij reeds kende, en vereenigde haar gebed met dat van Jozef, dat daar midden in een onbewoonde grenzenlooze vlakte ten hemel steeg om uitkomst.

Welk een schouwspel, de aandacht der geheele wereld waardig! Een mensch, durf ik het zeggen, een mensch biddend voor zijn God!...

Eene andere bron van kwelling voor Jozef waren nog de nachten. In deze streken, waar het nooit regent, is de nacht buitengemeen koel, want de dauw vervangt er den regen. Wel deed Jozef zijn best, om zijne beide dierbaren voor de doordringende vochtigheid te beschutten, maar wat vermocht hij, hier in deze woestenij, verplicht om onder den blooten hemel te overnachten?

Als hij de schitterende zonnescijf achter de gebergten in de verte zag verdwijnen, stond hij stil en Maria met hem, teneinde niet onverhoeds door de duisternis te worden overvallen. Het sobere avondeten werd in gereedheid gebracht, en na een lang en vurig gebed begaven Moeder en Kind zich ter ruste onder de hoede van den trouwen Aartsvader. En als de maan hare zilveren stralen over het aardrijk uitgoot, stond Jozef daar leunend op zijn staf, in de overweging van Gods liefde verdiept, of richtte zijne blikken naar het schitterende uitspansel, waar duizenden sterren flikkerden, door Gods almachtigen wil uit het niet te voorschijn geroepen. En die

zelfde God rustte dáár, eenige schreden van hem verwijderd, onder zijne hoede; hij hoorde zijn rustigen ademtocht de stilte van den nacht verbreken. En sidderend van eerbied, sloeg hij zijn liefdevollen blik op dat Hemelsche Kind, dat de Vader aan hem had toevertrouwd, en aanbiddend viel hij neder, met Jacob zeggende: „Waarlijk, groot is deze plaats, het is hier het huis Gods!”

Overweging en Gebed.

G heilige Aartsvader, waarheen leidt gij Jesus en Maria? Helaas, het zijn twee onschuldige lammeren, die gij ter slachtbank leidt... Gij wist dat, en uw hart bloedde bij de gedachte aan hun toekomstig lijden; maar gij wist ook, dat voor zielen, die God waarlijk liefhebben, het lijden zijne bitterheid verliest, ja zelfs aangenaam wordt, als men oprecht is vereenigd met den goddelijken wil. Jesus haakte er naar om in zijn bloed te worden gedoopt, om aan de wereld te doen zien, hoezeer Hij God en de menschen beminde; Maria was met dezelfde gevoelens bezielde; uw verlangen kon dus niet anders wezen.

O Jesus, Maria en Jozef, welk een schoon voorbeeld geeft Gij mij! Hoe aangenaam was

voor God uwe onderlinge eensgezindheid en vereeniging met zijnen aanbiddelijken wil. H. Jozef, ik smeeek u, verwerf mij door Maria's voorbede van Jesus de genade om uwe getrouwheid na te volgen, verwerf mij een grooten afschrik van iedere vrijwillige onvolmaaktheid, en den moed en de kracht om in Gods wil altijd te berusten, zoowel in het groote als in het kleine, opdat ik naar waarheid kunne zeggen :

GEESTELIJKE RUIKER: Mijne spijs is, den wil Gods te volbrengen.

Voorbeeld.

Eene jonge dame uit de stad Namen, N. T. H.... geheeten, leed sedert geruimen tijd aan verzwakking in zoo hevigen graad, dat zij in het geheel geen arbeid, welken ook, kon verrichten, zij kon zelfs een betrekkelijk gering gewicht niet oplichten. Men had zijn toevlucht genomen tot de kunst, doch de bekwaamste geneesheeren vermochten niets tegen deze droevige kwaal, welke steeds erger werd.

Mejuffrouw H... was daarover nog te meer bedroefd, wijl zij religieuze wilde worden; maar deze pijnlijke toestand was een on-

overkomelijke hinderpaal voor haar plan.

Hoewel zij altijd een groote devotie tot den H. Jozef had gekoesterd, besloot zij nu nog een buitengewoon beroep te doen op zijne goedheid, en zij begon eene buitengewone novene, verzocht vrome personen om voor haar te bidden, en naderde dikwijls tot de H. Communie.

Haar vertrouwen werd niet beschaamd, de genezing volgde oogenblikkelijk, en zij werd tot den kloosterlijken staat toegelaten. Zij bestuurt thans een talrijke klas, en haar gezondheid laat haar toe, dagelijks langdurig onderwijs te geven, alle kloosteroefeningen te volgen, zonder het minste ongemak. Moge deze buitengewone gunst de devotie tot den H. Jozef voortdurend vermeerderen, dit is mijn vurigste wensch, te meer wijl deze kloosterlinge eene mijner naaste bloedverwanten is. N. J.

Kanunnik titulair v. d. Cathedraal te Namen.

NEGENTIENDE DAG.

De aankomst in Palestina.

indelijk had de Heilige Familie het doel harer reis bijna bereikt, en na vele vreeselijke inspanningen zouden zij

hunnen geliefden geboortegrond weldra weder mogen betreden. Het Goddelijk Kind be-
tuigde de levendigste vreugde, toen de heilige
gebergten zichtbaar werden, waarvan zijne
ouders zoo dikwijls verhaald hadden, en Maria
verheugde zich, hare dierbare grot te Bethle-
hem weldra te zullen weerzien.

Waarlijk schijnt Jozef van plan geweest
te zijn, zich daar voorgoed te vestigen. Im-
mers, Nazareth lag in Galilea, een land vol
vreemdelingen en heidenen, wier aanraking
het geloof der oorspronkelijke bewoners aan-
merkelijk had verzwakt. Ook meende Jozef,
dat de Heiland, te Bethlehem geboren, ook
in dezelfde plaats zou willen leven. Eindelijk
ook wenschte hij voor zijne teedere Maria
den weg naar Jerusalems tempel in het ver-
volg zoo kort mogelijk te maken, alsook voor
Jesus, die misschien wel niet zou willen
wachten tot zijn twaalfde jaar, zooals in de
Wet was voorgeschreven.

Doch God had anders besloten. Ter eere
van David had de Heiland in Bethlehem willen
geboren worden; maar zijne komst moest tot
heil strekken van de zondaars, en dus wilde
Hij ook te midden der zondaars leven en op-
groeien. Het licht der wereld wilde in de

duistere dwalingen het eerste schitteren : in Galilea zou Jesus zijne dierbaarste leerlingen vinden. Eindelijk, er stond geschreven in Gods eeuwige raadsbesluiten, dat aan het kruis des Verlossers de woorden zouden gehecht worden : *Jesus van Nazareth*. Wellicht wist Maria dat alles, maar zij beschouwde zich zelve als de dienaar van Jozef; hare taak was niet om te bevelen, maar om af te wachten, en haar echtgenoot in alles te volgen. Zoo had zij tot heden gehandeld, zoo was ook de wil van God, die gewoonlijk aan Jozef zijnen Aartsengel zond. Dit is wel geschikt om onze achting voor dezen grooten Heilige te verhoogen; wij zien hieruit, dat hij wel wezenlijk volgens Gods besluit het hoofd was der H. Familie, en de plaatsvervanger des hemelschen Vaders. Want Jesus wist zeer goed, welke plaats getuige zou wezen van zijne jeugd, doch Jesus zeide niets, en gehoorzaamde en volgde met Maria den H. Jozef, als de schapen hunnen herder.

Op de grenzen van Judea gekomen, vroeg Jozef ongetwijfeld inlichtingen naar den huidige toestand van zijn land. En als zij vernamen, dat de wreede Herodes, veracht en verwenscht van allen, gestorven was, en als

zij hoorden van den vreeselijken moord van Bethlehem's kinderen, op bevel van Herodes gepleegd teneinde ook den Messias te treffen, dien men zeide, dààr geboren te zijn, werden hunne harten met ontzetting vervuld, maar tevens met dankbaarheid voor de wonderbare redding van hunnen Jesus. Toen echter Jozef vernam, dat de niet minder goddelooze Archelaüs, zoon van Herodes, thans in Juda heerschte, werd zijn hart opnieuw beangstigd. Waarheen zou hij thans zijne schreden wenden? Bethlehem scheen hem niet veilig, daar het in Judea lag; en misschien kon deze of gene, om den koning te behagen, hen verraden en het onschuldige Kind aanduiden als datgene, hetwelk Herodes had zoeken te dooden.

Jozef deelde zijne ongerustheid aan zijne gezellin mede, en bad haar, om met hem tot den hemelschen Vader om licht te smeeken. En zie, terwijl zij sliepen, verscheen de Engel nogmaals aan Jozef, en beduidde hem, naar Galilea te trekken. Des morgens deelde hij zulks aan Maria mede, en verheugd sloegen zij den weg in naar Nazareth in Galilea, waar zij sedert hun huwelijk hadden gewoond.

Diepe ontroering maakte zich van Jozef

meester, als hij in de verte den heuvel ontwaarde, waarlangs Nazareth is gebouwd, en de nederige woning herkende, onder wier dak hij zulke gelukkige dagen had doorgebracht in gezelschap van Gods Zoon en de Koningin der Engelen.

Wij kunnen ons de vreugde voorstellen, welke hen overmeesterde, als zij na zoovele jaren van scheiding hunne vrienden en bloedverwanten wederzagen, als dezen Maria geluk wenschten, moeder te zijn van zulk een schoon kind. O, hoe gevoelde Jozef zijn hart kloppen van vreugde bij het zien van de oprechte genegenheid en liefde, waarmede men zijne dierbaren verwelkomde in hunne eenvoudige woning.

Gelukkig huis, mogen wij wel uitroepen, welk eene groote bestemming hebt gij! Nog meer dan twintig jaren zult gij den Zoon Gods binnen uwe muren herbergen, benevens zijne onbevleete Moedermaagd en den heiligsten aller mannen; nog meer dan twintig jaar zult gij getuige zijn van hunne zuchten en gebeden, van hunne Godgevallige gesprekken, van hun arbeid en lijden, en zal de hemel u uwe schatten benijden. En als de wrekende vlammen het ondankbare Jerusalem zullen ver-

delgen, zullen de Engelen u op hunne vleugelen nemen, en het als de ark van het Eeuwig Verbond naar het nieuwe Sion dragen.

Overweging en Gebed.

Met u verheug ik mij, groote Heilige, over de eer, welke God u aandoet, door aan uw gezag te onderwerpen en aan uwe wijsheid toe te vertrouwen het kostbaarste wat Hij bezat: zijne wonderbare Bruid Maria en zijn aanbiddelijken Zoon. Welke diepe lessen liggen er voor mij in dit geheim opgesloten! Leidzaam volgt Jesus, de eeuwige Wijsheid, Maria zonder te vragen waarheen; Maria, vol van den H. Geest, wacht zwijgend en ootmoedig uwe bevelen af, en gehoorzaamt aan u als aan God zelf. Welk een schoon voorbeeld voor mij, om aan mijne ouders en oversten onderworpen te wezen! En gij zelf, hoewel gij beider volmaaktheid kent, aarzelt niet, hun te bevelen, omdat gij weet, dat God het zoo heeft verlangd; maar niet op eigen kracht bouwende, vraagt gij voortdurend den Hemel om voorlichting. Doch God de Vader antwoordt u niet zelf, maar zendt u zijnen Engel, en toont mij aldus, hoezeer Hij verlangt, dat wij

de priesters, zijne bedienaren, vereeren en hunne uitspraken eerbiedigen. Welk eene reden dus, om mij aan de bevelen mijner overheid te onderwerpen. Zoo dus gehoorzamende, ben ik in voortdurende gemeenschap met God, ik volbreng zijnen wil gelijk Jesus en Maria, en weet zeker, hoe zwak ik ook ben, in de haven der zaligheid te zullen aanlanden.... O, beminde Beschermmer, leer mij dit wel beseffen, verkrijg mij, dat ik smaak vinde in te gehoorzamen, met geduld, maar ook met liefde en vreugde, gelijk Samuël zeggende:

GEESTELIJKE RUIKER: Gehoorzaamheid is beter dan offeranden.

Voorbeeld.

Een pater Redemptorist te Luik had eene bijzondere godsvrucht tot den H. Jozef, en bad hem dikwijls om de genade, om op zijn feestdag te mogen sterven; hij was overtuigd, te zullen worden verhoord. Als hij eens ernstig ziek lag, en zijne medebroeders zich over zijn toestand ongerust maakten, zeide hij glimlachend: „Er is nog niets te vreezen; dit jaar zal ik niet sterven, daar het feest van den H. Jozef reeds voorbij is.” Werkelijk genas hij ook. Gelijk hij echter ge-

beden had en verhoopt, stierf hij later, en wel op den 19en Maart, terwijl men het Lof deed ter eere van den H. Jozef.

TWINTIGSTE DAG.

Een dag in het heilig huis te Nazareth.

Laten wij thans het Heilig Huisgezin beschouwen in zijne dagelijksche bezigheden. Laten wij sidderend van eerbied den drempel overschrijden van de Rechtvaardigen bij uitnemendheid, en daar ware wijsheid verzamelen.

Nauwelijks nog verlicht de dageraad den oostelijken hemel, en reeds hebben de heilige echtgenooten hunne nachtrust afgebroken, om God den Heer bij het eerste morgengluren te loven en te prijzen. Welk een gezicht! Hoe schoon zijn zij, als zij aanbiddend op de knieën neergezonken liggen voor het bedje, waar hun Goddelijk Kind sluimert; het hart brandend van liefde, houden zij hunne blikken onafgebroken gevestigd op het voorwerp hunner vurige genegenheid; onbewegelijk liggen zij daar in diepe aanbidding, en bij het beschouwen van hun vernederden God ontwelt

aan hun oog een traan van aandoening.

Welke gedachten houden hunnen geest bezig? Maria verheerlijkt God, die op de geringheid zijner dienstmaagd heeft nedergezien, en haar tot het voorwerp heeft gemaakt van de bewondering van alle toekomstende geslachten; zij overweegt de geheimen der Boodschap, der Ontvangenis van het Woord Gods, zijne Geboorte in den stal, en zij stort haar hart uit in liefde en dankbaarheid jegens de H. Drievuldigheid.

Het is onmogelijk voor Jozef, zoo dicht in de nabijheid te zijn van Maria's brandend hart, zonder ook het zijne van vurige liefde te voelen ontstoken jegens zijn God. Immers, als de leerlingen van Emmaus, hoewel nog zinnelijke menschen, hunne harten van liefde voelden gloeien, toen Jesus zich bij hen vervoegde, hoeveel te meer dan de kuische en verstorven Jozef, zoo vol van heiligheid, zoo geheel geschikt om God te beminnen! Ook hij dankt de H. Drievuldigheid, hem met de volmaaktste aller vrouwen te hebben verbonden; hij overweegt de vreugde, die hem bezielde, toen hij vernam, van welk een Kind zij de Moeder was geworden, toen hij Jesus voor het eerst mocht aanschouwen en aan zijn hart drukken. En dat

Kind, de God van Abraham, ligt hier vóór hem in een schamel wiegje, het zal weldra ontwaaken en hem begroeten met den zoeten naam van „Vader!”

Doch Maria en Jozef bidden ook; zij bidden ieder voor zich zelf, vragende om de door God verleende eer meer en meer waardig te worden. Zij bidden ook voor elkander. Wetende dat een brave echtgenoot haren man trouw ter zijde moet staan, bidt Maria uit het volst haars harten, dat God Jozef moge zegenen.

„O Vader,” zoo verzucht zij, „Gij weet hoe liefdevol deze Rechtvaardige steeds voor mij is en voor uw Zoon; beloon hem daarvoor hier op aarde met uwen vrede en hiernamaals met de eeuwige glorie.”

En Jozef, ofschoon wetende, hoever Maria boven hem staat, waagt het ook voor haar te bidden, dat de H. Geest in haar zijn werk moge voltooien, en haar tot het schoonst en beminlijkste sieraad verheffen van hemelen aarde.

Zoo brengen beiden aan God de eerstelingen van den dag en begeven zich daarna aan hun arbeid: Maria bij het spinnewiel onafgebroken bezig, Jozef in de werkplaats, waar hij zaag en hamer hanteert. Als eindelijk Jesus ontwaakt is, en zijne Moeder heeft

omhelsd, begeeft Hij zich, na haren zegen te hebben gevraagd, naar Jozefs vertrek en klopt zachtken aan de deur. Op dit welbekende en met ongeduld verbeide geluid opent Jozef en staat voor het voorwerp zijner verlangens.

Wie zal de vreugde van den braven handwerksman beschrijven, als hij zijn God en Heer onder die nederige gedaante tot hem ziet naderen, en die goddelijke lippen den naam *Vader* hoort uitspreken; als hij de zuivere omhelzingen ontvangt van het beminnelijke Kind, en in zijn hart de heilige liefdevlam meer en meer voelt ontstoken! Dat was zijne dagelijksche Communie, en in die omarming put hij steeds meer en meer geestelijke kracht en liefde; hem wordt telkens meer en meer medegedeeld van dat hemelsche vuur, dat Jesus op de aarde is komen brengen.

Hoe aangenaam en kostbaar is de arbeid van Jozef in Gods oog. Immers, daardoor voorziet hij in het onderhoud van Jesus, hij vult om zoo te zeggen langzamerhand den lijdenskelk, welke voor het heil der zondige wereld moest worden geledigd; hij voedt en verzorgt het onbevleete Offerlam, dat op den hemelschen feestdisch zal verschijnen. De Allerhoogste wendt zijne blikken af van de

grooten der aarde, om ze met welbehagen te vestigen op den armen timmerman van Galilea. Op het eentonig geluid zijner werktuigen zouden, als het mogelijk was, de Engelen afgunstig zijn, wier ooren voortdurend gestreeld worden door hemelsche gezangen

Gedurende den dag snelt de kleine Jesus van Maria naar Jozef, en van Jozef naar Maria, en bewijst beiden alle kleine diensten, waartoe zijne zwakke armen in staat zijn. En hoe verrukt is het hart van den heiligen Aartsvader bij het hooren van Jesus' gesprekken, kinderlijk en toch zoo vol wijsheid.

Gedurende den maaltijd is zijne plaats tusschen Maria en Jozef, en zijne beminnelijke tegenwoordigheid maakt het ruwste brood smakelijk; in hunne gesprekken verheerlijken de heilige ouders God in den hemel, zij weten immers, hoe aangenaam in Jesus' ooren de lof zijns Vaders is.

En als de avond gevallen is, verlaat Jesus aan de hand van Jozef de woning, om in de omringende natuur Gods heerlijkheid te bewonderen, en de frissche avondlucht in te ademen; en tusschen zijne kinderlijke gesprekken mengt Hij van tijd tot tijd uitingen van hemelsche wijsheid, welke het hart van Jozef met bewondering vervullen.

Als zij weder huiswaarts keeren, ontwa-
ren zij Maria, welke op den drempel zit te
spinnen. Bij hunne nadering staat zij, het
verhevenste schepsel, als gewoonlijk op, uit
eerbied voor haren echtgenoot, en komt hem
tegemoet. De aanvallige Jesus laat nu den
arm zijns vaders los, en snelt naar zijne Moe-
der, om bij wijze van groet hare hand aan
zijne lippen te drukken.

Het gemeenschappelijk avondgebed komt
vervolgens den dag sluiten; en in de psal-
men, welke zij bidden, en in de verschillende
schriftuurplaatsen, die zij lezen, zien Maria
en Jozef de geheele geschiedenis voorspeld
*van den arbeid en de weldaden, het lijden en
de vernederingen* van hun beminden Jesus.
En als het Goddelijk Kind rust, na hun
zegen ontvangen te hebben, onderhoudt Jozef
zich nog langen tijd met Maria en herhaalt
haar de woorden van Jesus, welke de
nederige Maagd zorgvuldig in haar geheugen
opteekent en in haar hart bewaart.

Overweging en Gebed.

Welk een geluk en eer voor u, H. Jozef,
om met uw handenarbeid te mogen
voorzien in het onderhoud van het Lam Gods,

dat de zonden der wereld zou wegnemen. Door uwe noeste vlijt werd Hij in het leven behouden, die ons menschen moest zalig maken. Maar ik benijd u dat geluk niet; ook ik immers kan in zekeren zin Jesus voeden, in den persoon der armen; als ik dus overvloed heb, kan ik, evenals gij, Jesus spijs en drank geven. En dan, hoevelen dwalen er in zonden en ondeugden! Zijn zij allen niet ledematen van Jesus' lichaam? En ik kan hen door een vurig gebed redden uit de netten van satan. O, indien ik deze middelen verwaarloos, waardoor ik toch zoo gemakkelijk Jesus kan troosten, dan vergis ik mij deernlijk, wanneer ik meen Hem te beminnen: de liefde uit zich door daden, door liefdewerken.

O beminde Beschermmer, bid voor mij, opdat ik gelijk gij Jesus waarlijk beminne met eene krachtdadige liefde, en zoo den vloek ontga, welke is uitgesproken tegen den bodem, die slechts distelen en doornen voortbrengt, en den zegen verdiene, beloofd aan de aarde, welke de zorgen van haren meester vergoedt door rijke vruchten te dragen.

GEESTELIJKE RUIKER: Elke boom, die geen goede vruchten voortbrengt, zal uitgehouwen en in het vuur geworpen worden.

Voorbeeld.

Een jeugdige novice werd door eene zoodanige ziekte aangetast, dat zij, zonder volkomen genezing, onmogelijk geprofest zou kunnen worden. In hare droefheid nam zij hare toevlucht tot den H. Jozef, in wien zij een onbegrensd vertrouwen stelde. Eene novene van heilige missen werd tot hare intentie gehouden, met belofte, de verkregen genezing openbaar te maken. Kort voor den sluitingsdag meende de geneesheer eenige beterschap te bespeuren. Werkelijk gevoelde zij zich beter, en eenigen tijd na de novene was alle gevaar geweken.

De dokter was verheugd, dat zijne geneesmiddelen zoo goed gewerkt hadden. Ik voor mij geloof, dat de H. Jozef alles heeft gedaan.

Gij allen dus, die lijdt, gaat tot Jozef vol vertrouwen, hij zal uwe tranen drogen.

EEN EN TWINTIGSTE DAG.

Troostelooze droefheid.

Een der wreedste smarten, die een gevoelig en minnend hart kunnen treffen, is zeker wel, plotseling en onvoorziens te worden gescheiden van het voor-

werp zijner liefde en geheele toewijding. Welk grievend leed doorstonden dus wel Maria en Jozef, toen zij hun geliefd Kind verloren hadden!

Het was een gebruik bij de Joden, dat na afloop der feesten, in Jerusalems tempel gevierd, de mannen en de vrouwen afzonderlijk terugkeerden. Maria en Jozef waren overeengekomen over de plaats, waar zij elkander wederom zouden treffen. Als Jozef nu met de andere mannen den tempel verliet, en Jesus niet zag, meende hij natuurlijk, dat het Kind bij Maria was, en deze omgekeerd dacht, dat het zich bij de mannen had gevoegd. Bovendien was hun zijne wijsheid en voorzichtigheid bekend, en zonder de minste onrust wandelden beiden met hun gezelschap voort, verlangende naar den avond, en met innige vreugd het teeken vernemende, dat de tijd daar was om te rusten. Immers, nu zouden zij, na een geheelen dag er van beroofd te zijn, het Goddelijk Kind wederom mogen omhelzen, en zijne zoete tegenwoordigheid genieten.

Wie schetst echter hunne teleurstelling, als zij elkander ontwaren, en dichter bij gekomen, hun schat niet bespeuren. Met

hunne blikken ondervragen zij elkander, en als Maria bij Jozef is gekomen, klinkt het angstig van hare lippen: „Waar is Jesus?” En Jozef ziet de smart zijner bedroefde Bruid, en is buiten staat om haar te troosten; ook hij weet niet, waar Jesus zich bevindt. Zij gaan naar hunne bloedverwanten en vrienden, en vragen met betraande oogen naar hun Kind; doch niemand kan de minste aanwijzing geven! Welke smart voor hunne teedere liefde!

Gij vaders en moeders, die dit overweegt, ach, hebt gij ooit zulk een verlies te betreuren gehad, is het u ooit overkomen, dat gij uw kind moest missen, dat gij overal zocht zonder het te vinden? Gij kunt de smart beseffen van den ouden Jacob, toen hem het valsche bericht gewerd van den dood van zijn zoon Jozef, gij kunt de droefheid begrijpen van Anna en Tobias, als zij eenzaam en treurig verzuchtten: „Ach, hadden wij onzen zoon toch niet laten vertrekken; wie weet of wij hem ooit weerzien, den steun van onzen ouderdom!”

Doch wat was hunne droefheid, wat is uw verlies, vergeleken bij dat van Maria en Jozef? Zij immers waren geen gewone

ouders; neen, behalve de natuurlijke liefde, welke God in het hart van ieder ouderenpaar stortte, beminden zij Jesus nog met bovenaardsche liefde; was hun kind bovenal beminnelijk, het was ook hun God, hun Schepper!

Dit verlies was zeker wel een der bitterste beproevingen van Jozef gedurende zijn aardsche leven. Maar ook de droefheid van zijne teedere Maria pijnigde zijn gevoelig gemoed. Die twee zielen toch waren zoo geheel één, zoo geheel aan elkander verbonden en gehecht, dat de eene niet kon lijden, zonder dat de andere het eveneens gevoelde. En Jozef begreep ten volle de diepe en gerechte droefheid van Maria. Hij zag haar, bleek en ontdaan en het aanminnig gelaat met tranen bedekt, hij hoorde hare zuchten en klachten: „O mijn Jesus,” zeide zij, „dierbaar kind, waar zijt Gij? Waarom toch, schat mijns harten, waarom heb ik U ook maar één oogenblik uit het gezicht verloren, en uwe beminde hand losgelaten? Maar Gij, mijn Zoon, die alles weet, hebt mij niet kunnen verlaten, zonder U daarvan bewust te zijn; Gij wist, dat Gij uwe arme Moeder in namelooze droefheid zoudt dom-

pelen Helaas, heb ik zulks misschien verdiend? En toch beminde ik U, Heer; maar misschien te weinig!"

Iedere traan, ieder woord der troostelooze Moeder was als een zwaard, dat het hart van Jozef doorvlijmde. Hij overwoog met ontzetting, wat er van haar zou worden, als zij Jesus zou zien in de handen van goddelooze priesters, overgeleverd aan de onmenselijke geeseling, aan de wreede doornenkroning. Hij trachtte haar te troosten, en de hoop te doen koesteren, dat Jesus haar weldra zou worden teruggeschonken; hij gebruikte zijn gezag, om haar zachtjes te noodzaken, de noodige nachtrust te nemen. Maria gehoorzaamde dan, en viel van uitputting in slaap. Doch ook dan nog was haar geest voortdurend met Jesus bezig, en ontwakend, riep zij: „Dierbare Jozef, wat doen wij hier? Laten wij Jesus zoeken, tot wij Hem vinden."

Hoe griefde het den liefhebbenden Jozef, Maria zoo ter prooi te zien aan de uiterste smart. Hoe gaarne zou hij haar willen troosten, maar ach, hij zelf had opbeuring en troost nodig. Begrijpende, dat Jesus zulk een heilige Moeder niet zou willen verlaten,

dacht hij, zelf de schuld te dragen van deze ramp: en hij vroeg zich af, waarin hij God toch zou hebben kunnen mishagen. Hij verweet zich, dat hij althans nauwkeuriger op Jesus had moeten acht geven, misschien had iemand hem aan den koning verraden. Reeds stelde hij zich Jesus voor, gevangen in een duisteren kerker, vruchteloos zijne Moeder roepend, en de geboeide handen naar haar uitstrekkend.

Hun angst nam intusschen voortdurend toe, telkens werden zij teleurgesteld, als zij meenden, het spoor van Jesus ontdekt te hebben, en eindelijk besloten zij, naar Jerusalem weder te keeren.

Overweging en Gebed.

⓪ teederste der vaders, ik deel in de smart, die gij met uwe hemelsche Bruid gevoeld hebt in de drie dagen, dat deze scheiding duurde; en nog te meer, omdat gij daaraan werdt onderworpen uit liefde tot mij en mijne leering. Uwe droefheid toch leert mij, hoezeer Jesus bemind verdient te worden, met hoeveel zorg ik op mij zelven moet waken, niet alleen om zijne liefde niet uit te dooven door de doodzonde, maar ook om daarin door

de dagelijksche fouten niet te verkoelen. En als God, om mij te straffen, of ook slechts om mij te beproeven, zich schijnbaar van mij aftrekt, zal uw voorbeeld mij leeren, met welken ijver, met welke liefde en nauwgezetheid ik Hem moet zoeken. Helaas, hoe noodzakelijk was deze les voor mij, die misschien maanden in Gods ongenade heb doorgebracht; voor mij, die ten minste zoo dikwijls voor een nietigheid Hem mishagd heb! O, beminde Beschermmer, maak, dat ik met uw voorbeeld en dat van Maria mijn voordeel doe, dat ik de vriendschap van Jesus, en de kleinste vermeerdering van genade hooger schatte dan alle goederen der aarde. Maak, dat ik in al mijn doen en laten, in mijne woorden en handelingen slechts ten doel hebbe, meer en meer tot dien beminnelijken Jesus te naderen, want er staat geschreven:

GEESTELIJKE RUIKER. De Heer is goed voor die Hem zoeken.

Voorbeeld.

Een jeugdige novice van de Societeit van Jesus had in zoo hevigen graad de tering, dat op den raad der geneesheeren zijn overste hem aanspoorde, in zijne familie terug te

keeren. Reeds had de lijder, die ontzettend vermagerd was, allen eetlust verloren; hij kon zelfs nauwelijks spreken. De uitspraak der geneesheeren sloeg hem geheel ter neer, en hij smeekte den overste om hem nog eenige dagen in het klooster te laten. Eene noveen tot den heiligen Jozef, zeide hij, zou veelmeer uitwerken, dan alle geneesmiddelen; de heilige zou hem redden, dat was zijne vaste overtuiging. De pater liet zich overhalen, en wilde zelfs, dat het geheele klooster zich zou vereenigen met de gebeden van den jongeling.

Deze had zulk een vertrouwen, dat hij onmiddellijk op den H. Jozef eene lofrede opstelde, welke hij zou houden in den refter op den laatsten dag der noveen, den dag tevens van het beschermfeest van den H. Jozef.

Intusschen namen zijne krachten meer en meer af, doch zijn vertrouwen groeide even sterk aan. Daags voor het beschermfeest gaat hij des avonds naar den pater overste, en vraagt verlof om nog dien eigen avond de lofrede uit te spreken, die eigenlijk voor den volgenden morgen was bestemd. De pater aarzelde een oogenblik, want de jeugdige novice kon bijna geen geluid voortbrengen,

doch op diens herhaalde verzekering van zijn aanstaande genezing geeft hij eindelijk toe.

Daar staat nu de jongeling tot ieders verbazing op het spreekgestoelte, men beschouwt hem oplettend. In het eerst is hij bijna niet verstaanbaar, maar allengs neemt zijn stem in omvang en kracht toe, en ten laatste is zij geheel teruggekeerd, tegelijk met de kracht en de gezondheid; en algemeen is de aandoe-ning, als hij zijne rede sluit met den krachtig uitgegalmden kreet: „Eere aan den H. Jozef, hij heeft mij genezen.”

Ja waarlijk, dat was zoo, want deze novice, later Pater Finaz, werd naar Madagascar gezonden, waar hij reeds sedert jaren den invloed van die moorddadige luchtgesteldheid verdraagt zonder letsel.

Een ooggetuige, Pater Ponlevoy, heeft ons deze bijzonderheid meegedeeld.

(St. Joseph, sa vie, etc.)

TWEE EN TWINTIGSTE DAG.

Een onbeschrijfelijk zoet oogenblik.

angekomen in Jerusalem, begeven Jesus' ouders zich het eerst naar den tempel, om bij den priester inlichtin-

gen te winnen en vooral ook, om den Heer te smeeken, hun hunnen beminden Jesus terug te willen geven. Terwijl zij nu langs de prachtige zuilen voortschreden, bemerkten zij een groep eerbiedwaardige grijsaards, en in hun midden verscheidene kinderen. Plotseling blijven zij verwonderd staan, en verkeerden in twijfel, maar neen, het is wel duidelijk de hemelsche stem van Jesus, welke hun gehoor treft. Sidderend van aandoening, naderen zij schoorvoëtend, ja, hun Kind is het, dat zich bij de jeugdige leerlingen der schriftgeleerden heeft gevoegd, als om hunne lessen te ontvangen.

Wij zullen het niet wagen, de vreugde te beschrijven van Maria en Jozef bij het weder vinden van Jesus. Hoe schoon scheen hun thans dat goddelijk gelaat te midden der grijze schriftgeleerden, welke met verwondering staarden op het Kind, uit welks mond zooveel wijsheid vloeide, zoowel in zijne vragen als in zijne antwoorden. Zij stonden verstomd en vroegen elkander af, van wie toch dat wonderbare kind zou zijn, want zijne kleeding verried het kind van een werkman.

De vreugde van Jozef was niet minder dan die van Tobias, toen deze zijn zoon weder aan

zijn hart mocht drukken. Jozef bleef in verrukking staan, hij beschouwde, hij luisterde in stilte, hij vergat zich zelf; doch ieder gevoel in zijn binnenste, zelfs zijne vreugd over het wedervinden, werd overheerscht door eerbied en ontzag bij deze plotselinge openbaring van Jesus' eer en wijsheid. Hij geloofde zich niet waardig, Jesus nog langer onder zijne hoede te mogen hebben; onbewegelijk dus stond hij daar, en durfde de verheven gesprekken van zijn goddelijken Beschermeling niet onderbreken.

Maria echter, die als Moeder natuurlijkerwijze meer eigen was met het Goddelijk Kind, kon hare moederliefde niet langer bedwingen, maar deed eenige schreden, en plaatste zich zoodanig, dat zij door Jesus moest worden opgemerkt, en Hij naar haar zou toekomen. Werkelijk, zoodra het haar zag, groette het aanvallig Kind de geleerden, bedankte hen voor hunne verklaringen en uitleggingen, en met dien hemelschen glimlach op de lippen, welke de Engelen in verrukking brengt, begaf het zich naar zijne Moeder. En deze, Jesus omhelsd hebbende, zeide: „Mijn Zoon, waarom hebt Gij zoo met ons gedaan? Zie, uw vader en ik zochten U met droefheid!”

Zekere ketters, altijd in de weer om den lichtkrans te bevleken, welke het hoofd omstraalt van Haar, die den kop van den helschen draak, hun vader, heeft verpletterd, durven hier Maria beschuldigen van gebrek aan eerbied jegens Gods Zoon. Zij merken echter niet, dit dit verwijt, als het gegrond was, ook zou vallen op Jesus zelf, toen Hij aan het kruis uitriep: „Mijn God, mijn God! waarom hebt gij mij verlaten?” Maria toch deed slechts wat zij doen moest; en als zij had gezwegen van hare en Jozefs smart over het verlies van Jesus, zou men beiden veeleer van onverschilligheid jegens het Goddelijk Kind hebben kunnen beschuldigen. Immers, onder zulke omstandigheden was in Maria's mond deze uitdrukking eerder eene liefkoozing dan eene berisping, en behaagde ongetwijfeld aan den liefdevolsten aller zonen.

Wat hier vooral dient opgemerkt, is, dat Maria over haren kuischen Bruidegom sprekende, tot Jesus zegt: „*Uw vader*”. Wel een bewijs dus, dat zij hem altijd zoo betitelde, en dat Jesus zelf aan Jozef geen anderen naam gaf. Zoo weerklonk dus deze zoete naam dagelijks in het huis van Nazareth, zoowel wanneer Jesus en Maria over Jozef

spraken, als wel, wanneer het Goddelijk Kind den armen werkman toesprak. O, hoe zoet was deze uitdrukking voor den nederigen Jozef, die zich niet waardig achtte, de dienaar te zijn van de Heilige Familie!

Wij zien ook in deze woorden den grooten eerbied van Maria voor Jozef. Zij noemt hem het eerste „*Uw vader en ik.*” Dit verdient te meer onze aandacht, wijl deze wijze van uitdrukking geheel in strijd is met het gebruik der oude talen, en vooral van de taal der gewijde boeken. (1)

En Jesus antwoordde hun: „Waarom zocht gij Mij? Wist gij niet, dat Ik zijn moest in hetgeen mijns Vaders is?”

Maria heeft Jesus niet berispt; maar Jesus op zijne beurt berispt ook zijne ouders niet, doch geeft hun slechts te kennen, dat zij zich ten onrechte ongerust hebben gemaakt, en dat zijn eerbied en liefde jegens Maria en Jozef hen had moeten doen begrijpen, dat Jesus slechts op bevel zijns hemelschen Vaders zoo gehandeld had.

(1) Bij de Grieken, Latijnen en Hebreeuwen noemt de spreker zich het eerst: *Ik en gij, ik en mijn vader*, enz. — Zie Gen. XXII, 5. — Joan. VIII, 16. — Gal. II, 9. enz.

Zij begrepen dit antwoord niet, zegt de H. Lucas, die uit Maria's mond alles vernomen heeft; zij begrepen niet, hoe het werk der Verlossing kon betrokken zijn in het feit, dat Jesus zich onder de jeugdige leerlingen der Schriftuurverklaarders had gemengd. Maar zij vroegen niet verder, zoo groot was hun eerbied voor hun Goddelijk Kind!

Na dit antwoord ging Jesus tot Jozef, groette hem als naar gewoonte en omhelsde hem teederlijk. Ongetwijfeld zullen de oogen der omstanders zich gericht hebben op den gelukkigen vader, en wenschten zij hem geluk met het bezit van zulk een Kind. Doch de nederige Jozef, wel verre van te luisteren naar al die loftuigingen, welke een vaderhart zoo weldadig aandoen, trok zich snel met Maria en Jesus terug, om buiten de blikken eener nieuwsgierige menigte zijn hart in diep gevoelden dank uit te storten over de gelukkige terugvinding van den schat zijns harten. Vervolgens keerden zij naar hun stil en dierbaar Nazareth terug.

Overweging en Gebed.

De Goddelijke Leermeester heeft tot zijne leerlingen gezegd: „Voorwaar, Ik zeg

u, als gij u niet bekeert en wordt als kleine kinderen, zult gij het rijk Gods niet ingaan.” — Gij, groote Heilige, gij echter hadt deze bekeering niet noodig, om een volmaakt voorbeeld te zijn van die evangelische eenvoudigheid; de nederigheid toch scheen met u ontvangen en geboren, zij groeide met u op, en werd zoodanig met uw wezen vereenzelvigd, dat Jozef, zonder de nederigheid, geen Jozef meer zou wezen!

Helaas, hoe weinig gelijk ik op u! en hoezeer heb ik bekeering noodig, wil ik in den Hemel komen! Niets kan ik verdragen, alles is voor mijn trotsch gemoed te veel; ik wil geacht worden en geprezen door een ieder, en zoek steeds in woorden en daden boven anderen uit te blinken, ten einde geprezen te worden. Ik verheug mij, als de aandacht der menschen op mij gevestigd is, en vrees slechts datgene, wat gij juist altijd gezocht heb, namelijk van onopgemerkt daar voorbij te gaan.

Ach, ootmoedige Heilige, heb medelijden met mijn ellendigen toestand, verkrijg mij ware nederigheid en dien heiligen eenvoud, waarvan Jesus spreekt, opdat ik, gelijk de H. Paulus, erkenne, dat ik eigenlijk een niet

ben, en deze woorden wèl op mij toepasse:

GEESTELIJKE RUIKER. Het niet kan niets, is nuttig tot niets, verdient niets; het beklagt zich over niets, het heeft recht op de aandacht van niemand, van niets.

Voorbeeld.

Een priester, die sedert zijne jeugd eene teedere devotie tot den H. Jozef had gehad, trad in een religieuze orde. Nog novice zijnde, kwetste hij op zekeren dag den ruggegraat, toen hij een zwaar meubelstuk wilde oplichten. Het was een ernstig geval, doch de zieke stelde alle hoop op Jesus' Voedstervader en bad.

Reeds had de dokter een honderdtal bloedzuigers gezet, en toen dat zonder het gewenschte gevolg bleef, verklaarde hij, er nog honderdvijftig te moeten zetten. Bij het hooren dezer woorden riep de novice uit: „En toch, H. Jozef, bemin ik u zoo vurig!” Dit zachte verwijt trof, zoo het schijnt, den Heilige. De zieke viel in eene lichte sluimering, die weldadig werkte. Eenige uren daarna vertoonden zich de verschijnselen, die de dokter had verwacht bij het zetten der bloedzuigers: het gevaar was voorbij.

De genezing volgde nu snel, en de priesterlijke loopbaan van den pater is een der meest vruchtbare geweest.

DRIE EN TWINTIGSTE DAG.

Een medehelper in den arbeid.

Het is ontwijfelbaar zeker, dat gedurende zijn verblijf onder de menschen Jesus handenarbeid heeft verricht, en wel hetzelfde ambacht als zijn Voedster-vader. Immers, wij zien Hem zich gedragen als een gewoon menschenkind, zonder acht te geven op zijn Goddelijke waardigheid. Het is dus niet aan te nemen, dat Hij, tot jongeling opgegroeid, den H. Jozef niet zou hebben bijgestaan in zijn harden arbeid. Ook de inwoners van Nazareth, welke zeker dikwijls in de heilige woning geweest waren om Jozef een of ander werk op te dragen, noemden Jesus niet alleen den *zoon eens werkmans*, maar ook een *werkman*. (Marc. VI, 3). Bovendien laat de Overlevering hieromtrent geen twijfel.

Volgens het algemeen gevoelen was de H. Jozef timmerman of schrijnwerker. Voor-

zeker, het zou nooit in zijn geest zijn opgekomen, om Jesus te bevelen, dit ruwe handwerk te leeren; ja hij zou het niet eens hebben durven voorstellen. Die gedachte zou zelfs nooit bij Jozef zijn opgekomen, en ware dit ook, dan nog zouden zijn eerbied en onbegrensde liefde voor den lieven Jesus het niet gewild hebben. Hoogstwaarschijnlijk dus vroeg Gods Zoon, zoodra Hij daartoe krachtig genoeg was, uit eigen beweging, of Jozef hem het ook wilde leeren.

Diep was het vaderhart van Jozef over dit voorstel getroffen, en tranen ontsnapten aan zijn oog, als hij antwoordde: „Lief Kind, dit werk is niet voor U geschikt; Gij zijt daarvoor niet op aarde gekomen, maar om ons zondaren den hemel te ontsluiten.” Doch Jesus hield aan: „Vader, is er niet geschreven, dat de mensch is geschapen om te werken, gelijk de vogel om te vliegen? Zoo-vele jaren reeds zie ik u voor mij arbeiden, en mijne lieve Moeder eveneens; is het niet billijk, dat ik u helpe?” — „Dierbare Zoon,” antwoordde Jozef meer en meer bewogen, „de mensch is tot den arbeid veroordeeld ja, om zijne zonden; doch die wet is immers voor U niet gemaakt; neen, ik zal het niet toela-

ten!" — Doch Jesus hernam: „Goede Vader, weet gij dan niet, dat mijn Vader in den hemel voortdurend werkt? Zijn wil is, dat ook ik werke."

Maar om zekerder tot zijn doel te geraken, nam Jesus zijn toevlucht tot zijne Moeder, en smeekte haar, om haren invloed op Jozefs hart te willen aanwenden. En Maria, volkomen onderricht door den H. Geest, begreep, dat aan Jesus' verlangen niet mocht wederstaan worden, en bad Jozef, om het in te wiligen. Eindelijk dan gaf deze zich gewonnen, en zeide: „Welaan, mijn Heer en mijn Zoon, omdat het moet, omdat het de wil is van God den Vader en de uwe, stem ik toe; voortaan zult Gij mijn nederigen arbeid deelen." En Jesus was verheugd en omhelsde zijn Voedstervader vol vreugde en haastte zich, om zijne Moeder dit heugelijke nieuws mede te deelen.

Ziehier, dierbare Lezer, hoe wij ons zoo gaarne een der treffendste gebeurtenissen uit Jozefs leven voorstellen.

Welk een aandoenlijk schouwspel, inderdaad de aandacht der Engelen waardig, wordt hier in die arme woning afgespeeld. Zie, de Bloem der menschheid, de Koning der

koningen werkt als een arme daglooner, en in een ruwen arbeid vereelt Hij zijne aanbiddelijke handen, bestemd om den scepter van het heelal te dragen. Jozef, brandend van Seraphijnsche liefde, bestierf het bijna van verlegenheid als de Godmensch hem kwam vragen: „Vader, hoe moet ik dit of dat doen?” Want uitgenomen zijne goddelijke wijsheid, wilde Jesus alles van zijne ouders leeren. Zij leerden Hem te spreken, te gaan, hoe zich in het gezelschap der menschen te gedragen, en duizend kleinigheden omtrent de gebruiken en de levenswijze van het Joodsche volk. Als kind richtte de Heiland zich naar Maria, en grooter geworden, nam Hij de zedige houding aan van Jozef, zoodat men aan zijne wijze van gaan, van groeten, in een woord in alles den Zoon van den godvreezenden timmerman herkende.

Dikwijls dus vroeg Jesus aan Jozef op welke wijze het aangegeven werk moest worden verricht. En als dan Jozef vol nederigheid zeide: „Och Heer, hoe vraagt Gij mij dat? Het is immers aan U, om mij te onderwijzen, doe zocals U goeddunkt en het zal volmaakt zijn.” — „Neen vader,” antwoordde Jesus dan, „ik ben uw leerling, gij mijn meester, ik moet u in

alles gehoorzamen!" — „Welaan, mijn kind, men kan dat zoo doen, ten minste, zoo doe ik het gewoonlijk." — En Jesus gehoorzaamde, en volgde de lessen nauwkeurig op. Deze wederzijdsche wedijver in nederigheid, welke zich dikwijls herhaalde, stelde Jozef in de gelegenheid, meer en meer aan Jesus gelijkvormig te worden, en zijne liefde groeide van dag tot dag aan.

Als Hij zijn goeden vader met eenig zwaar werk bezig zag, stelde Jesus er genoeg in, hem met zacht geweld het gereedschap uit de hand te nemen, en uit alle kracht te werken. En als Jozef dan eenige oogenblikken daarna de oogen opsloeg, zag hij dikke zweetdruppels parelen op het aanbiddelijk gelaat van Jesus. „Ach, mijn Zoon!" riep hij dan smeekend uit, „ach, het is te veel, ik bid U, neem een weinig rust." Doch Jesus antwoordde: „Neen vader, er staat immers geschreven: *In het zweet uws aanschijns zult gij uw brood eten.* Laten wij dan werken, het is Gods wil."

Maria verrichtte zoo dikwijls het mogelijk was, haar werk bij hare zoo dierbare Werklieden; en op het aanschouwen van den Schepper van het heelal, zwoegend onder het knellende juk van een vermoeienden arbeid,

verhief zij haren geest boven het aardsche en verdiepte zich in beschouwingen over Gods barmhartigheid. En als de tijd daar was, noodigde zij beiden aan het sobere maal, hetwelk hare liefde hun had toebereid. En Jesus bevestigde zijne blijdschap, dat Hij thans den arbeid zijns Voedstervaders kon verlichten, en zeide: „Vader, de profeet zeide terecht: *Het is zoet, te eten van het werk zijner handen.*”

Welk een voorbeeld van huiselijk geluk voor onzen tijd, nu men slechts buitenshuis in het gewoel der wereld zijn vermaak schijnt te kunnen vinden.

Overweging en Gebed.

Dat is dan, goede Vader, het groote geheim uwer heiligheid: wel verre van uwe innige vereeniging met Jesus te verminderen, strekte uw noodzakelijke arbeid slechts om ze nog nauwer en hechter te maken. En uw werk, geheiligd door een voortdurende oefening van liefde, was God aangenamer dan de schitterendste daden der koningen.

Waarom kan ik u hierin niet navolgen? Mijne dagen zouden dan werkelijk heilig worden doorgebracht, mijn werk zou als een voortdurend gebed Gods aandacht op mij vestigen.

Wel is waar, des morgens zeg ik met den profeet: „Mijn hart en mijne krachten wijd ik U toe, o Heer!” Maar helaas, hoe spoedig heb ik dat weer vergeten, en denk ik niet meer aan Gods vaderoog, aan zijne liefdevolle hand, die mij in het leven houdt, en zonder welke ik in het niet zou terugzinken.

O gij, die na Maria het volmaaktste toonbeeld zijt van het inwendig leven, maak, dat ik in het vervolg getrouwer uw voorbeeld navolge. Kan ik ook al niet gelijk gij voortdurend met God bezig zijn, dat ik dan ten minste bij ieder uur mijn hart tot Hem verheffe en met uwe trouwe dienaress de H. Theresia uitroep: „Heer Jesus, alweder een uur minder van U verwijderd, wanneer zal eindelijk het laatste slaan?”

GEESTELIJKE RUIKER: Hetzij gij eet, hetzij gij drinkt, of iets anders doet, doet alles ter eere Gods.

Voorbeeld.

Eene vrome Parijsche dame, vol ijver voor de eer van den H. Jozef, schreef ons onlangs: „Wij zijn vol vertrouwen in den grooten Patriarch; dagelijks toch zien wij aanmoedigende feiten. Kortelings kwam eene dame ons hare smarten toevertrouwen. Welk

een treurig huishouden ! Wij zijn getuigen geweest van slagen en beleedigende woorden, eindelijk gelukte het ons, haren woedenden man tot bedaren te brengen. Deze, die zijn zoon mishandelde, had zich in het hoofd gesteld, dat de jongeling zijn examen moest doen, en werd bij voorbaat boos, als hij er niet door zou komen. De jongeling, door de voorspraak van O. L. Vr. van Lourdes van eene borstkwaal genezen, is wat ten achteren in zijne studiën. Wij gaven zijne mama twee medailles van den H. Jozef, om die heimelijk in de kleeren van vader en zoon in te naaien. Daarna begonnen wij eene novene. De jongeling gaat op, en legt, *tot groote verbazing der examinatoren, een schitterend examen af*. Hij moest een onderwerp in het Latijn behandelen, waarvan hij zelf verklaarde niet veel te weten ; doch hij maakte geen enkele fout, en het onderwerp was zeer moeielijk. Toen hij zou vertrekken, trachtte zijn vader hem te ontmoedigen, doch zijne moeder zeide : „Ga gerust, mijn kind, men heeft voor ons gebeden, *gij zult worden aangenomen*.” Haar vertrouwen is verhoord ; moge de H. Jozef aan die arme moeder ook spoedig den vrede teruggeven.”

VIER EN TWINTIGSTE DAG.

De meest beminnende der menschen.

lvorens het verhaal van dit schoone leven te eindigen, zouden wij gaarne eenigszins den sluier oplichten, welke het gaat bedekken, er de verborgen schoonheden van opmerken, en zoeken te ontdekken, datgene, wat aan God niet behaagd heeft, ons te openbaren. Daarom zullen wij trachten duidelijk te maken, wat dit leven was in de oogen van God en de Engelen, wat er de innerlijke waarde van uitmaakte : wij zullen spreken over *de liefde van Jozef tot Jesus*.

Als God eene ziel tot groote zaken bestemt, bereidt Hij haar gewoonlijk op twee wijzen voor. Vooreerst, door aan die ziel het karakter en de hoedanigheden te schenken, die zij voor de waardige beantwoording harer roeping noodig zal hebben. — De tweede wijs bestaat hierin, dat de H. Geest hare aangeboren hoedanigheden zuivert en veredelt, en ze geheel geschikt maakt voor haar verheven doel. Laten wij nu zien, hoe de God-

delijke Wijsheid deze regelen op den H. Jozef toepaste.

De Zoon Gods, zegt de H. Paulus, heeft in alles onze natuur willen aannemen, behalve in het zondige. Daarom wilde Hij, evenals wij, eene Moeder hebben; en kwam het met de waardigheid van God den Vader al niet overeen, dat Jesus een vader had naar de natuur, toch wilde Hij, om meer aan ons gelijkvormig te zijn, bij zijn intreden in de wereld worden opgenomen door een man, belast om bij Hem al de plichten van een vader te vervullen. En is de voornaamste dier plichten niet de liefde? Wat zou een vader zijn zonder liefde voor zijne kinderen? Juist omdat God ons zoozeer bemint, wordt Hij onze Vader genoemd, en is dat ook werkelijk. Daar de H. Jozef dus op aarde bestemd was om vader te zijn over het liefstalligste aller kinderen, heeft de H. Geest hem ongetwijfeld een hart gegeven, van nature tot beminnen geneigd, evenzeer als aan Mozes, Jeremias, den H. Joannes, den H. Paulus en zoovele anderen. De H. Geest was om zoo te zeggen, tegenover Jesus verplicht, om Jozef met die schatten van edelmoedige zelfopoffering en

teederheid te begiftigen, welke de grondslag zijn van ieder edel karakter. En hiermede niet tevreden, schonk de H. Geest aan Jozef nog eene buitengewoon groote bovennatuurlijke liefde; en aangezien niets deze liefde meer in den weg staat dan de zonde en de aardsche genegenheden, bewaarde Hij Jozef zijn geheele leven voor doodzonde en gehechtheid aan de schepselen. Wij hebben reeds gezien, dat zijne liefde en achting voor Maria zuiver waren als die der Engelen, en slechts dienen kon, om zijn vurige liefde tot God meer en meer te doen ontbranden. Zie daar, dunkt ons, de eerste verwijderde voorbereiding van Jozef voor zijne verheven roeping.

De onmiddellijke voorbereiding had plaats, toen hij plotseling de menschwording van Gods Woord vernam en tegelijkertijd een levend geloof in dit geheim ontving, en aldus werd geschikt gemaakt om den Zoon, die van Maria zou worden geboren, te beminnen met al de liefde, die hij tot dan toe voor zijn Schepper had gevoeld. — De H. Augustinus gaat nog verder; laten wij diens woorden wèl in ons geheugen prenten, want nooit misschien is er iets schooners, iets roemvolers over onzen H. Patriarch gezegd. „Op

het oogenblik der menschwording,” zegt deze kerkvader, „daalde de H. Geest niet slechts neder op Maria, om haar te verheffen tot Moeder Gods, maar ook op Jozef, opdat hij werkelijk, hoewel op geheel geestelijke wijze, er de Vader van zou zijn.”

Deze goddelijke werking was, dunkt ons, ook noodzakelijk om verschillende redenen. Vooreerst wilde de H. Geest voorkomen, dat in dezen zoo nederigen man de liefde in zekeren zin zou verminderen voor de vrees en den eerbied, als hij in het Kind de verborgen Godheid zou zien. Het was noodzakelijk, dat Jozefs liefde grooter zou zijn dan zijn eerbied, opdat hij gemeenzaam met Jesus zou durven omgaan, Hem op de armen durven dragen, en aan zijn hart drukken.

Bovendien, met de vaderlijke liefde in het gemoed eens mans te leggen, heeft God niet alleen het inzicht gehad, aan het kind de toewijding zijns vaders te verzekeren; maar ook om aan den vader de noodige kracht te geven om de zware lasten van zijn staat met geduld, met liefde, ja zelfs gaarne te volbrengen, zoodat het hem als 't ware eene behoefte is geworden. En welke vader nu had meer die kracht nodig dan de H. Jozef?

Jesus toch scheen slechts zijn huis binnengetreden, om er armoede en ontbering, angst en droefheid te brengen.

Eindelijk nog betaamde het, dat de geboorte van Maria's Zoon in geenen deele de banden verslappen zou, welke Jozef met de bewonderenswaardige Maagd verbonden; het betaamde, dat hij zijn waardigheid als hoofd der H. Familie ophield, zelfs als een God er lid van zou wezen. Wij zien ook in het H. Evangelie, dat Jesus hem even onderdanig was als aan Maria. En het zou zonde wezen, als men durfde veronderstellen, dat zulk een Rechtvaardige over een *God*, een onrechtvaardig gezag zou uitoefenen; dit gezag was wel degelijk door God gewild, want niet aan Maria of Jesus, maar aan Jozef verschijnt telkens de Engel. Het is dus duidelijk, dat Jozef meer is dan een dienaar in de H. Familie, hij is daar de vertegenwoordiger van God den Vader, en de drager van zijn gezag. Als dus God de Vader, na aan Jozef zijn Zoon te hebben toevertrouwd, hem met zijn gezag bekleedde, is het zeer billijk, aan te nemen, dat Hij aan het hart des Aartsvaders als 't ware een vonk mededeelde van de vaderlijke liefde,

waarmede Hij van alle eeuwigheid zijn Zoon bemind heeft; dit is het gevoelen der Kerkleeraren. Welnu, dit wonder heeft God bewerkt, door, zooals de H. Augustinus zegt, zijn H. Geest zoowel over Jozef als over Maria te doen neerdalen op het oogenblik der menschwording. Immers, als wij volgens den Apostel den H. Geest, den Geest van Jesus ontvangen, om *kinderen* Gods te worden, dan ook moest Jozef dienzelfden H. Geest ontvangen, om te worden *Vader van God!*

Overweging en Gebed.

Indien, o mijn beminde Patroon, een vader verplicht is, zijne kinderen te beminnen, zou dan een kind zijn vader niet behoeven lief te hebben? Ik ben waarlijk Gods kind, zijn Zoon kwam op aarde, om mij de genade te verdienen, als kind door God te worden aangenomen; deze genade gaf God de Vader mij, door mij zijn H. Geest te schenken. Maar helaas, ik hoor Hem door den mond van den profeet Malachias klagen: „Als Ik uw Vader ben, waar is dan uwe liefde tot Mij?” En toch, er is geen middelweg; of wel ik moet hier branden van liefde tot God, of wel, branden in de hel, door

God ontstoken tot wraak zijner versmadede liefde. Hoezeer ben ik beangst, als ik denk aan het vreeselijk lot, dat mij dreigt. O, meewarigste Heilige, heb medelijden met mij, kom mij te hulp in dezen nood, verwerf mij, door de voorspraak uwer welbeminde Bruid, dat God mij dit koude, ondankbare hart ontneme, en er een nieuw hart voor in de plaats geve, een hart, gevoelig voor zijne weldaden. O, verwerf mij dat, dan zal mijn eeuwig heil verzekerd wezen, want:

GEESTELIJKE RUIKER: De volmaakte liefde verdrijft de vrees: wie uit vrees handelt, is onvolmaakt in de liefde.

(I Joan. IV, 18.)

Voorbeeld.

Onderstaande is ontleend aan het tijdschrift *La bonne Semaine* van Turin, 2 Maart 1863:

Eene vrouw uit het volk had eene dochter, wier gedrag een ergernis was voor hare andere kinderen. Die arme moeder was daarover ten zeerste bedroefd, en telkens als zij de kerk binnentrad, wierp zij zich voor de afbeelding van den H. Jozef neder, en bad met betraande oogen om de bekeering harer dochter. Op

zekeren keer schoot haar de gedachte in: „Als ik haar eens een prentje, een mooi prentje van den H. Jozef gaf? — Misschien zou zij het niet willen, of wel verscheuren... Ik zal het beproeven.” En vol vertrouwen staat zij op, koopt in een winkel het mooiste plaatje, dat zij ziet, en begeeft zich er mee naar huis. De dochter was afwezig, doch op hare kamer vond de vrouw een boek, dat nu juist wel geen kerkboek was. „Moet ik daar uw afbeelding in leggen?” zucht zij; „H. Jozef, vergeef mij, maar ik kan niet anders!” — De dochter komt thuis, neemt het boek ter hand, en ziet tot hare verwondering het prentje. „Hoe vreemd,” denkt zij, „wat moet ik daar nu mede doen?” Onderwijl beschouwt zij onwillekeurig de fraaie teekening, en kan er niet van scheiden, zij keert het om, en leest aan de achterzijde een gebed; nogmaals beschouwt zij aangedaan het prentje en . . . en weent, zij werpt haar slecht leesboek weg, valt op de knieën en snelt weenend naar hare moeder . . . Zij is bekeerd! Eer aan den H. Jozef!

VIJF EN TWINTIGSTE DAG.

De teederste der Vaders.

Eene waardige woning was voor de Eeuwige Wijsheid bereid; zij kon er bezit van gaan nemen. Immers de Engel had tot Jozef gezegd: „Vrees niet, Maria uwe Bruid tot u te nemen, . . . zij zal door den H. Geest een Zoon ter wereld brengen, dien gij Jesus zult noemen.”

Deze woorden waren als een vuur, geworpen op eene verzameling brandbare stoffen. Maria was Moeder van God, en door aan Jozef dit geheim te openbaren, zegende en bevestigde God zelf hun huwelijk; en Hij stelde alzoo Jozef tot vader aan over Jesus. Wie zal verklaren, welke liefde er thans ontstoken werd in die ziel, zoo nederig, zoo zuiver en heilig? Wie zou kunnen vermoeden, wat er in Jozefs hart omging, op 't oogenblik, dat Maria hem Jesus toonde, en vol verrukking zeide: „*Jozef, ziedaar uw zoon!*” . . . Overwogen wij, hoezeer de goddelijke liefde in Jozef van af dat oogenblik steeds grooter en grooter werd, gedurende al die jaren, dat hij de beminnelijke tegenwoordigheid van den God-mensch mocht genieten. Wij hebben

reeds gezien, hoezeer Jozefs hart van nature en door de genade tot liefde jegens God werd aangezet; laten wij nu zien, hoe beminnelijk Jesus was in zijne oogen.

De koninklijke profeet David had voorspeld, dat de Heiland het beminnelijkste der menschenkinderen zou wezen; dat de liefталigheid, over zijn gelaat en zijn geheele wezen verspreid, zou zijn als een scherpe pijn, welke het meest verharde gemoed zou treffen en Hem de liefde aller volkeren zou verzekeren.

Als Zoon van eene onbevleete Maagd, die volgens de Kerkvaders verrukkelijk schoon was, moest ook Jesus van onvergelykelijke lichamelijke schoonheid zijn. Bovendien, gelijk de H. Hieronymus zegt, weerkaatste zich de schoonheid zijner ziel, dat meesterstuk der schepping, in zijn geheele uiterlijk als in een zuiveren spiegel. De verheven adel van gedachte was op zijn immer helder voorhoofd te lezen: de diepe blik zijner oogen scheen tot in de zielen te dringen, en de geheimste schuilhoeken der harten te doorgronden, terwijl zij door den lief talligen glimlach, welke om zijne lippen speelde, tot Hem werden aangetrokken. Noch verveling of toorn, noch ongeduld of eenige andere

hartstocht verstoorde ooit den vrede op zijn aanbiddelijk gelaat. Zijne heldere stem, nu eens zacht en liefelijk, dan weder sterk en eerbied inboezemend, kondigde reeds den Leeraar aan, bestemd om licht en troost te brengen aan het gewonde en terneergeslagen hart; zij scheen als de echo van dat machtige Woord, hetwelk in den beginne de wereld uit het niet te voorschijn riep. Zijn gang was vol hemelsche waardigheid en toch eenvoudig, zonder aanmatiging; Jesus had immers niet noodig, zich te verheffen, daar Hij gekomen was om zich tot ons menschen te vernederen. Wat moet Jesus dus wel in Jozefs oog beminnelijk zijn geweest, als Hij zich aan hem voordeed als een leerzaam, eenvoudig kind, gehoorzamende op zijne minste wenken, levendig, vroolijk en opgeruimd, en de liefkoozingen zijner ouders afbedelend!

Een andere aantrekkelijkheid vond Jozef nog in Jesus, dat Hij namelijk het levend afbeeldsel was van zijne beminde Bruid. Jesus had dezelfde trekken als Maria; Hij bezat bovendien hare zedigheid, hare reinheid en eenvoud, en volgde hare wijze van doen en spreken in alles na, zoodat Jozef

Maria in Jesus terugvond, en Jesus in Maria; en deze tweevoudige liefde smolt in zijn hart tot een enkele samen.

Maar deze man naar Gods Hart zag verder dan het uiterlijke: hij zag in zijn Jesus het voorwerp van de belofte, in het aardsch paradijs gedaan, den Verwachte van alle volkeren, den Messias, wiens helder licht de duisternissen van het heidendom zou verdrijven; den Machtige, die den satan zijne prooi zou ontrukken, den Heer der heerscharen. Hij zag in Jesus zijn God, den Schepper van het heelal, die voortging het te besturen, terwijl Hij als kind met Jozef speelde, of op zijne armen insliep, en het hoofdje tegen zijne borst liet rusten. Jozef wist dat alles, het ging nimmer uit zijne gedachte. Welke liefde doorgloeide Jozefs hart, als deze Oneindige hem omhelsde, en hem den zoeten vadersnaam gaf!

Als de liefde zich op één punt vereenigt, en door de genade wordt ondersteund, werkt zij als 't ware wonderen: dat is het grootste geheim der *Heiligen*. Welnu, Jozef beminde slechts God en om God. Jesus was alles voor hem; Jesus was zijn Vader en zijn Zoon, zijn roem, zijn erfdeel, het voorwerp van al zijne gedachten en verlangens.

De Zaligmaker wordt dikwerf in de H. Schrift vergeleken bij de zon, wier weldadige warmte zich meedeelt aan een ieder, die zich niet aan hare stralen onttrekt. De ondervinding leert, dat de waarlijk minnende zielen, als zij voor het altaar knielen, waar haar Goddelijke Bruidegom zich verbergt, een steeds vuriger verlangen ontwaren, om met Hem vereenigd te worden. Jozef genoot dag en nacht deze beminnelijke tegenwoordigheid, hij beantwoordde met hart en ziel aan deze genade; hoe dus zou hij niet van liefde als verteerd zijn geweest?

Eindelijk, wij weten, dat God niets weigert aan het gebed van Maria; wij zien zulks te Cana, waar Jesus op Maria's voorbede het uur zijner wonderen vervroegde. En als Maria daar voor haren gastheer bad om een weinig wijn, zou zij dan niet voor Jozef gesmeekt hebben om den wijn der goddelijke liefde, den wijn, die maagden voortbrengt? En van zijn kant hield Jozef niet op, met hetzelfde doel zijn hart tot God te verheffen, wetende, hoeveel liefde hij God schuldig was. En Jesus heeft beloofd: „Waar twee of meer in mijn naam vereenigd zijn, zal Ik in hun midden wezen.” Welnu, Maria

en Jozef baden steeds voor elkander om vermeerdering der goddelijke liefde. Wij mogen dus besluiten en zeggen, dat *hier op aarde, na Maria*, niemand Jesus meer bemind heeft dan de bruidegom der Allerheiligste Maagd.

Overweging en Gebed.

Ziedaar dus, H. Jozef, wat uw grootheid en roem uitmaakt in het oog der Engelen, ja van God zelf; uwe groote liefde namelijk tot Jesus, die u den rang heeft verdiend, welken gij in den hemel bekleedt. Indien ik mocht kiezen, zou ik, zoo deze twee zaken van elkander konden gescheiden worden, uwe liefde tot Jesus verkiezen boven uwe schitterende kroon! Doch hoe komt het, dat ik Hem niet bemin zooals gij? Helaas, met schaamte moet ik bekennen, dat de middelen om dien liefdeschat te bekomen, mij geenszins ontbroken hebben. Om Jesus te meer lief te kunnen hebben, sloot gij uw hart voor iedere aardsche genegenheid, en bracht gij Hem alle krachten uwer zielen offer. En ik, ik opende mijn hart voor alles, wat daar eene plaats in zocht, behalve juist voor Jesus; ik hield mijn geest met allerlei ijdele

zaken bezig, en trok bijna geen voordeel uit de voortdurende tegenwoordigheid van Jesus in zijn aanbiddelijk Sacrament.

Zoo was het tot heden ; zal dat nog langer voortduren ? Het hangt slechts van mij af, ik weet het ; als ik mij *wil* beteren, kan ik dat ook. Doch ik ben zoo zwak, de gelegenheden zoo menigvuldig ; H. Jozef, sta gij mij bij. Gij zijt de Patroon van het inwendige leven ; help mij, dit te betrachten gelijk gij het deedt ; leer mij, hoe mij te midden mijner werkzaamheden steeds met Jesus bezig te houden en zijne liefde te overwegen : dan zal ik Jesus eindelijk eens oprecht gaan beminnen, en zal in mij Jesus' woord bewaarheid worden :

GEESTELIJKE RUIKER. Hij bemint Mij, die mijne geboden onderhoudt, en als iemand Mij liefheeft, zullen mijn Vader en Ik hem beminnen.

Voorbeeld.

Men schrijft ons uit B.... (Morbihan.)

Laat mij u een verhaal doen, even kinderlijk en treffend als het geloof van den onschuldigen kleine, waarover het gaat. Dit kind dan, nog geen twee jaar oud, had van af zijne eerste levensdagen vreeselijke pijnen in de ingewanden. De geneesheer, die het behandeld had,

verborg voor de familie zijne vrees niet voor het ernstige der kwaal; volgens hem bestond er nog slechts één uiterste middel, en dat wendde hij nu aan. De moeder en de zusters van deze bespraken nu haar plan in tegenwoordigheid van den kleinen August, om met hem een bedevaart te doen ter eere van den H. Jozef.

Hoewel nog zoo jong, begreep het jongske het doel der reis. Nauwelijks aangekomen, laat hij zijne moeder los, en klimt zoo goed zulks kan, de trappen op van het St. Jozefs-altaar, onder den uitroep: „*Goede H. Jozef, maak Augustje gezond!*” Vervolgens zich tot zijne moeder wendende, zegt hij: „*Geen pijn meer, mama, geen pijn meer; heilige Jozef heeft genezen.*” En als om zijne woorden kracht bij te zetten, slaat hij met zijne handjes op het zieke lichaamsdeel. Hij was lief om aan te zien, die onschuldige kleine, terwijl hij zijne moeder liefelijk toelachte, als om haar te overtuigen en te troosten. Ik twijfel geenszins, of dat kinderlijk vertrouwen is den goeden H. Jozef zeer aangenaam geweest. Werkelijk constateerde de geneesheer eene aanmerkelijke beterschap, en na eenige weken kon hij de volkomen genezing als zeker voorspellen.

ZES EN TWINTIGSTE DAG.

De trouwe beminnaar van het Kruis.

Wij hebben reeds gesproken over Jozefs groote liefde voor Jesus; laten wij thans overwegen, wat die liefde vergrootte en volmaakte.

Ongetwijfeld hebben alle heiligen, die den Man van smarten hier op aarde beminden, zijn lijden en tranen eenigszins gekend, en die smartvolle liefde was de vereering, welke de Heiligen des Ouden Verbonds aan den verwachten Messias brachten. Zoo proefde, volgens den H. Paulus, Mozes de bittere versmadingen van Christus, en David bezong die reeds in zijne schoone psalmen.

En zou nu de H. Jozef, de Voedstervader van Jesus, daarmede onbekend zijn gebleven? Zou hij zoovele jaren met het aanbiddelijk Offerlam geleefd, en het van zijnen arbeid gevoed hebben, zonder te weten, welke zijne smartelijke bestemming was? Zou God zelf hem, zijn trouwsten dienaar, onbekend hebben gelaten met het doel van Jesus' komst op de aarde? Neen, voorzeker neen! En opdat Jozef daarmee ten volle bekend zou zijn, sprak de H. Geest in zijne tegenwoor-

digheid door den mond van Simeon deze woorden tot Maria: „Zie, dit Kind zal een voorwerp van tegenspraak zijn, en een zwaard zal uw moederhart doorboren.”

Zonder twijfel was Jozef waarlijk die rechtvaardige, waarvan geschreven is, dat hij „*dag en nacht Gods wetten overweegt.*” Men mag dus aannemen, dat hij des avonds, terwijl Maria bij het wiegje van den slapenden Jesus de naald hanteerde, met luide stem uit de H. Schrift vóórlas.

O, welke teedere liefde moet zijn gevoelig hart wel hebben ondervonden, bij het lezen van deze en dergelijke plaatsen, zoo treffend in hunnen eenvoud: „De Zaligmaker zal als een zwakke struik opschieten, als een stengel uit dorren grond opgekomen. Geen schoonheid noch luister is aan Hem; wij zagen Hem, en hebben Hem miskend.... Hij was als de geringste der menschen, een mensch vol smarten.... Hij heeft onze kwellingen gedragen en onze kwalen op zich genomen.... en wij beschouwden Hem als een melaatsche, en als een van God geslagen mensch!.... Door zijne kneuzingen zijn wij genezen.... De Heer heeft ons aller ongerechtigheid op zijne onschuldige

schouders geladen.... als een schaap wordt Hij ter slachtbank gevoerd, en als een lam onder de hand van den scheerder, doet Hij zijnen mond niet open...."

En als Jozef daar, de oogen liefdevol op Jesus geslagen, de voorspellingen las over zijn lijden, hoe Jesus zou zijn als een aardworm, en het uitvaagsel des volks; hoe zijne aanbiddelijke handen en voeten zouden worden doorboord, hoe de ruwe soldaten onder het kruis Hem zouden bespotten, en over zijn kleed het lot werpen; o, dan trilde zijn minnend hart van medelijden bij de gedachte, dat dit onschuldige Kind zoo zwaar voor de wereld zou moeten boeten.

Hoe gaarne verlustigen de ouders zich in het droomen van allerlei fraaie plannen voor de toekomst hunner kinderen, dikwijls zelfs zonder met Gods plannen rekening te houden. Maar Maria en Jozef hadden niets te regelen voor hun beminden Zoon; dat alles toch was reeds beschreven door de profeten, die zijn schandelijke dood in alle bijzonderheden hadden voorspeld; hemel en aarde zouden voorbijgaan, eerder dan dat één enkele dier voorzeggingen onvervuld zou blijven.

Zelfs alle voorvallen uit Jesus' jeugd waren

voor Jozef als een profetisch schilderij, waarop hij het lot kon lezen van het voorwerp zijner vurigste liefde. Als hij Gods Zoon zoo arm zag geboren worden, dacht hij aan het woord: „Ik ben als een bedelaar.”

Toen de eerste bloeddruppels vloeiden bij de besnijdenis, overwoog hij hoe Jesus eens al zijn bloed zou storten; als hij zijn Kind van den hooge priester terugkocht, moest hij denken aan de profetie van Zacharias: „Zie, zij hebben voor Mij dertig zilverlingen gegeven.” Als hij Jesus voor het zwaard van Herodes bevrijdde, wist Jozef, dat hij Hem slechts bewaarde voor een duizendmaal wreederen dood. Bovendien was Jozef in gezelschap van Maria, die meer omtrent Jesus was onderricht dan alle profeten. Hoe dus zou hij Jesus' smarten niet gevoeld hebben?

Alle Heiligen hebben bittere tranen geschreid over het lijden van den God-mensch: de H. Franciscus van Assisië verloor er zelfs bijna het gezicht door. Doch merken wij hier op, dat de H. Jozef met veel meer recht dan alle andere Heiligen weende over Jesus. Immers, voor hen was het lijden van Christus eene herinnering aan iets, wat reeds lang had

plaats gehad. Maar Jozef zag de vernederingen en verguizingen van zijn Jesus in de toekomst; en zulk eene smart is veel heviger dan het overwegen van iets, wat tot het verleden behoort. Bovendien, als Jesus de Verlosser was der andere Heiligen, was Hij de pleegzoon van Jozef; en welk een Zoon! Jozef zag Hem naast zich opgroeien; hij zag dat liefvallig Kind zich vormen tot jongeling, tot man; hij zag zijne beminnelijke hoedanigheden met den dag toenemen, en ach, ieder oogenblik bracht hem dichter bij het noodlottige uur, waarop het vreeselijk lijden zou aanvangen.

De smart van Jozef werd nog vermeerderd door die van zijn teedere levensgezellin. Wij kunnen ons voorstellen, hoe zij Jesus stilzwijgend beschouwden, als om zijn geliefd beeld voor eeuwig in hun geheugen te prenten. En als hunne blikken elkander ontmoetten en Jozef een traan zag blinken in Maria's oog, dan kon hij zich niet meer bedwingen, en hij verwijderde zich om alleen te kunnen weenen.

Doch hunne droefheid was eene geheel geestelijke, gelaten en overgegeven aan Gods heiligen wil. Beiden zouden duizend dooden

gestorven zijn om Jesus ook maar de geringste smart te besparen; doch onderworpen als zij waren aan God die den dood van zijn eeuwigen Zoon wilde, wilden ook zij dien tot Gods glorie en der menschen zaligheid.

Overweging en Gebed.

Op deze wijze dus, gelukzalige Jozef, zijt gij er toe gekomen, om na Maria de grootste minnaar te zijn van Jesus: gij hebt dag en nacht zijne geheimen overwogen, en vooral zijn droevig lijden en bitteren dood. Zie, dat moet ook ik doen, als ik op u wil gelijken, en evenals gij dierbaar wil zijn aan Jesus en Maria. Het overdenken van het heilig lijden moet zijn als een zout, dat mij geheel doordringt, het moet mij als een tweede natuur worden. Hoevele middelen staan mij daartoe ten dienste! Het H. Misoffer is ingesteld om mij iederen dag de liefde van Jesus in herinnering te brengen; de H. Communie is de deelneming aan dit H. Offer, de innige vereeniging met Jesus. In iedere kerk vind ik een kruisbeeld, dat mijne aandacht vraagt voor het lijden van Christus. — Entoch, ondanks dat alles blijf ik koud, blijf ik voortgaan, met mijn God te beleedigen. O, heilige

Aartsvader, bid voor mij, armen zondaar, bij Jesus en Maria, opdat zij mijne ziel met den geest van genade en gebed vervullen.

GEESTELIJKE RUIKER. „Eentraan van oprechte liefde, om Jesus' lijden gestort, zegt de H. Augustinus, is meer waard dan een jaar vasten op water en brood.”

Voorbeeld.

Men schrijft uit Brussel:

Mijn zoon moest examen doen als candidaat notaris, ik vreesde, dat hij niet zou slagen. In mijn angst wendde ik mij tot den H. Jozef, de oefening der zeven Zondagen werd ter zijner eer begonnen, ik liet eene H. Mis lezen, en zeven kaarsen aansteken, en stelde mijn zoon een medaille van den grooten patriarch ter hand. Nu was ik zeker, dat mijn gebed zou verhoord worden, ik zeide dit aan ieder die mij kwam bezoeken. De uitslag beantwoordde aan mijn vertrouwen. Ofschoon hij nog zeer jong was, en zijne studiën geruimen tijd had moeten onderbreken, legde mijn zoon zijn examen *op de meest voldoende wijze af*. Wat mij het wonderbaarste schijnt, is dit: Den dag vóór het examen meende mijn zoon, niet meer te moeten studeeren, en stond zelfs

op het punt, een zijner vrienden te gaan bezoeken; maar plotseling gedreven als door eene ingeving, die alleen van den H. Jozef kon komen, keerde hij terug, en zeide: „Ik zal mijne wandeling uitstellen, en nog eens dit artikel bestudeeren.” Hij noemde dat artikel en studeerde er op den ganschen avond. Den volgenden morgen bemerkt hij, dat men hem *juist over dat artikel examineert*. Had hij het niet overgezien, dan was *alle kans op slagen verloren geweest*. Zoo heeft dus de H. Jozef zich daarmee bemoeid, Eerw. Pater, en ik zal hem mijn geheele leven dankbaar zijn.

ZEVEN EN TWINTIGSTE DAG.

De laatste levensdagen.

De Zoon Gods zag het uur naderen, door zijn Vader vastgesteld voor het grootste der werken Gods, de Verlossing der menschheid. De roemrijke Aartsvader van zijn kant, die tegenwoordig was geweest bij Jesus' intrede in de wereld, verminderde en verzwakte zichtbaar. Van eene even teedere en edelmoedige natuur, was hij niet voor den zwaren handenarbeid gescha-

pen; maar vooral had zijne beminnende ziel haar stoffelijk omhulsel vóór den tijd oud gemaakt. Zoovele verschillende aandoeningen hadden zich dan ook als 't ware verbonden, om in hem de levenskracht uit te putten! Hij, de arme werkmán, vergeten in het vergeten Nazareth, had op zekeren dag vernomen, dat de teedere Vrouwe, aan wie hij zijn leven had verbonden, de hoogste plaats bij God bekleedde; dat zij de Koningin was der Engelen en der menschen, de Moeder van den Allergehoogste; hij wasdaardoor tevens tot de wetenschap gekomen, dat hij, Jozef, grooter was dan al zijne vaderen, grooter en dierbaarder aan God dan Abraham, dan Mozes of David. Hij, die tot dan toe God vol ontzag had aanbeden, had Hem kort daarna gezien, in doeken in een kribbe liggend, hij had Hem op Gods bevel als zijn Zoon aangenomen en later omhelsd, en gevoed van zijnen arbeid. Later had hij den onschuldigen Jesus met moeite aan het zwaard van Herodes ontrukkt, en Hem in en na de ballingschap zien opgroeien in schoonheid, en in genade en wijsheid, en toch altijd even onderdanig, even leerzaam en liefdevol jegens zijn pleegvader. Eindelijk had hij Hem zijn kostbaar zweet zien storten onder

den zwaren handenarbeid, luisterend naar zijne bevelen en lessen.

Het beschouwend gemoed van den kuischen Jozef was ontvlamd bij de voortdurende aanraking van Hem, die niets is dan liefde, bij het gezicht van zijn vrijwillige vernederingen, bij de vertrouwelijke gesprekken van den oneindig Beminnelijke; dat alles was als zoovele vurige liefdepijlen, welke zijn hart verwonden. De kennis bovendien van het vreeselijke lijden en de wreede vernederingen, welke het voorwerp zijner liefde zou moeten ondergaan, wakkerde zijne liefdevlammen voortdurend aan; en het overwegen van die droevige geheimen knaagde aan zijn minnende ziel, en verteerde langzamerhand zijn vurig hart.

Het geheele bestaan van Jozef loste zich dus op in liefde en smart, zijne oogen waren als twee bronnen van tranen, en zijn hart als een vuuroven, welks aanhoudende gloed de banden vernietigde, die lichaam en ziel met elkander vereenigden.

Voeg bij die inwendige uitputting de moeite die hij zich gaf, om Jesus en Maria het leven zooveel mogelijk te veraangenameu, en men zal begrijpen, dat na dertig jaar van zulk een leven, onze beminnelijke Heilige

zeer zwak, zeer verouderd moest zijn.

Ziende, dat het werk hem meer en meer vermoeide en afmatte, nam Jesus op zekeren avond de vereelte handen van Jozef, drukte ze vol eerbied aan zijne lippen, en sprak: „Zie, vader, gij zijt oud, en niet meer in staat om te werken; Ik zal het voortaan voor u doen, gelijk gij het voor ons gedaan hebt.” Deze woorden waren als een zacht bevel, waaraan de heilige grijsaard niet kon weerstaan. Hij gaf dus toe, en voortaan bestond zijne eenige bezigheid in het zich voorbereiden tot den dood, en dat uur was niet ver meer verwijderd.

Als hij zoo bij den haard gezeten was, beschouwde hij in stilte de Koningin der Engelen, die het maal toebereidde; hij vroeg zich af, hoe hij toch had kunnen verdienen, om dien schat te bezitten, welken de Hemel hem benijdde, en hij verwonderde zich over de nederigheid van Gods Moeder, die hem met hare koninklijke handen wilde bedienen. Of wel, als hij Jesus hoorde werken, onderhield hij zich met Maria over dien beminden Zoon, over de treurige toekomst, en tranen onderbraken zijn stem. „Wat mij betreft, ik zal er geen getuige van wezen; maar gij,

liefste Maria, zijne Moeder, hoe zult gij het gezicht zijner folteringën verduren?... Maar God zal uw steun zijn... alle volkeren zullen op u hopen, en u zalig noemen!"

Soms ging hij zitten in de werkplaats, tegenover Jesus; en als hij dan zijn God beschouwde, voor hem werkend, voor hem zijn kostbaar zweet stortend, o, dan trad hij in verrukking. Wat was hij dan schoon, de H. Aartsvader! Een lichte bos kwam op zijne verbleekte wangen, zijn half uitgedoofde oogēn schitterden van liefdevuur, een stralenkrans blonk hem om de slapen, hij geleeke een Engel, in aanbidding voor God neergezonken!

Niet meer, gelijk eertijds, des avonds met Jesus kunnende gaan wandelen, plaatste hij zich op eenigen afstand van het huis op een zetel, door Maria's liefdevolle handen in gereedheid gebracht. Dan beschouwde hij de natuur, en ook daar vond hij Jesus wederom terug. Die groēnende heuvelen, die vruchtbare akkers, dat uitspansel bezaaid met schitterende sterren, was dat alles niet het werk van Jesus' handen? En diezelfde Jesus noemde hem *Vader*! En ondanks zijne diepe nederigheid kwam het hem voor, dat de natuur ook hem eerde en gelukwenschte. De lofzang van

Maria kwam als eene aangename herinnering in hem op, en het scheen hem, dat ook hij eenmaal door allen gelukzalig zou worden genoemd; het was hem, alsof hij in de verte, boven de bergen, de groote Heiligen uit het Oud Verbond uit hunne graven zag opstijgen om hem te begroeten; alsof hij David zijn harp ter hand zag nemen, om Jozef's lof in de eeuwigheid te bezingen! . . .

Overweging en Gebed.

Zoo naderde dus, H. Jozef, het einde uws levens, zoo bewonderenswaardig in zijn eenvoud! Ja waarlijk, hoezeer zijn op u de woorden van den Wijzen Man van toepassing: „De wegen van den Rechtvaardige zijn schoon en zijne voetpaden zijn vol vrede. Het leven des Rechtvaardigen is als het licht, dat in helderheid toeneemt, totdat de dag volkomen is.” En toch, beminnelijke Jozef, opdat gij iedereen tot voorbeeld zoudt kunnen strekken, wilde God, dat uw leven niets schitterends had, en het kan in deze drie woorden worden samengevat: *nederigheid*, *liefde* en *getrouwheid*. Gij geloofdet, dat gij uit u zelve niets waart; gij hebt uw hart zonder voorbehoud geheel aan zijn Schepper geschonken, die u

tot zijn vriend verhief; — gij liet u zonder tegenstreven leiden door Hem, die uw geluk wilde. — Wat is er meer waar, wat billijker, wat wijzer?

Wat zou ook mijn leven gelukkig zijn geweest, als ik immer aan de inspraken van den H. Geest beantwoord had! Mijne ziel zou baden in een zee van vrede, en mijne verdiensten talrijk zijn als de golven der zee. Want ook ik ben tot de heiligheid geroepen. Ook tot mij is het woord gesproken: „Weest volmaakt, gelijk uw hemelsche Vader volmaakt is.” En de H. Geest voegt er bij: „Als iemand de wijsheid ontbreekt, hij vrage ze aan God, die ruimschoots geeft.” (Jac. I: 5). Als ik mij dus tot heden niet geheiligd heb, is het mijn eigen schuld. En wat voordeel trok ik uit mijne voortdurende wederspanningheid? Ik heb een ongelukkig leven geleid, telkens weifelend tusschen de genade en de zondige natuur, ik heb een schat van verdiensten verloren, maar bovenal, ik heb mij aan zwarten ondank jegens God schuldig gemaakt. Maar daar God mij nog niet heeft verworpen, heb ik nog hoop; ik wil het verledene herstellen; help mij, H. Jozef, door uwe machtige voorspraak, opdat ik

eens en voor altijd aan mij zelven verzake, om slechts God aan te hangen, zoodat ik met den H. Paulus kan zeggen:

GEESTELIJKE RUIKER. Ik leef, ik nu niet meer, maar Christus leeft in mij.

Voorbeeld.

Het groot vertrouwen van den heer Dupont op den H. Jozef werd eens op schitterende wijze beloond. Hij was gewoon, op zekere dagen een feestavondje te geven aan die goede oudjes, welke door de zusterkens der armen verzorgd worden. Eens dat weer zoo'n dag met ongeduld verbeid werd, moest hij tot zijn spijt aan de grijsaards zeggen, dat hem dezen keer de noodige middelen geheel ontbraken, en hij ried hun aan, den H. Jozef te vragen of hij voor het noodige wilde zorgen. „Laten wij dan wat runder- of varkensvleesch vragen,” klonken verscheidene stemmen. — De heer Dupont vond deze vraag vreemd, maar daar zijne armen aanhielden, stemde hij toe; en nu werd iederen dag de noeven gehouden; mijnheer Dupont bad met vuur, maar moest toch glimlachen en schertste met de grijsaards om hun verzoek. Intusschen, daags

voor het feest komt een besteller van het spoor bij hem, en raadt hem aan, de groote deur zoo ver mogelijk te openen. „Waarom?” — „Wel, ik heb daar zoo'n vrachtje bij me, 'n wild zwijn!” en tevens overhandigde de man hem een brief van een bekenden vriend van den volgenden inhoud: „Waarde vriend, ik ben maar een middelmatig jager, doch gisteren schoot ik bij geluk in mijne bosschen een everzwijn. Daar ik geheel alleen ben en toch moeilijk zonder gezelschap dat beestje kan verorberen, zend ik het u, voor uwe armen.” Dat het geschenk welkom was, spreekt vanzelf, en de oudjes waren recht in hun schik over hunnen goeden inval, en bedankten den goeden H. Jozef, die hen verhoord had.

(Année miséricordieuse.)

ACHT EN TWINTIGSTE DAG.

De slaap van den Rechtvaardige.

Nog nooit was er een mensch gestorven, zoo gerust, zoo heilig, zoo zacht, als de engelachtige Bruidegom van de Maagd der maagden. Immers, hij

stierf zonder door bekoringen gekweld te worden; hoe ook zou de duivel het hebben durven wagen, hem aan te vallen, die daar rustte in de armen van Jesus en Maria? Hij stierf zonder vrees, want zijn leven was in volmaakte onschuld voorbijgegaan, en hij was zich bewust, altijd naar best vermogen Gods H. Wil te hebben volbracht. Hij stierf zonder spijt, want nimmer had hij zijn hart aan de aarde gehecht. Eindelijk, hij stierf als martelaar van liefde, gelijk wij in het vorig hoofdstuk zagen.

Wel is waar zou hij voor eenigen tijd beroofd worden van het zoete gezelschap van Jesus en Maria, maar die scheiding zou van korten duur zijn, en weldra zou hij beiden in de eeuwigheid terugvinden, niet meer arm en miskend, maar glorievol en glansrijk, en de hulde ontvangend van al het geschapene. Bovendien, God wilde deze scheiding, en Jozef wilde ze dus ook. Ook werd Jozefs afsterven verzoet door omstandigheden, die bij Maria's dood ontbraken; hij toch stierf onder zijn eigen dak, omringd door eene teedere echtgenoot en een liefdevollen Zoon, terwijl de beminnelijke Koningin der Engelen bij haar ver-

scheiden in een vreemd huis was; zij was kinderlooze weduwe, en zag rondom zich slechts aangenomen kinderen, die eerder hare vertroostingën behoeften, dan dat zij Maria konden opbeuren. Jozef genoot het geheel eenige geluk, te sterven in dezelfde woning, waar het groote geheim der menschwording was begonnen, waar hij het Kind Jesus had zien opgroeien, waar hij in het gezelschap der twee heiligste wezens de dertig schoonste jaren zijns levens had doorgebracht; hij had den troost, door de liefdevolle zorgen der Goddelijke Moeder te worden omringd, door haar te worden gediend en geholpen. Maria vroeg hem dikwijls vol teederheid, of hij leed, of hij iets verlangde, en hij las in hare oogen de oprechtheid van haar medelijden. Want wel verre van te verminderen, was de engelreine liefde, welke die twee heilige echtgenooten verbond, steeds met de jaren toegenomen. Vreezende dat zij zich te veel zou afmatten, smeekte hij haar, om toch de hoognoodigerust te nemen, doch Maria betuigde, dat het haar een geluk was en eene verlichting, hem te kunnen dienen, en zoo eenigszins hare dankbare liefde te toonen in ruil voor zijne zorgen en opofferingen.

Wat echter den nederigen Jozef wel het meeste trof, was de innige teederheid, die Jesus zelf, zijn God en Heer, hem betoonde. Des daags werkte Jesus om in de behoeften van het arme gezin te voorzien, des nachts zette Hij zich bij het bed van den dierbaren zieke neder, beschouwde hem vol liefde en bewees hem alle diensten, welke een vader van zijn zoon kan verwachten. Jesus vroeg hem liefdevol, wat hij verlangde, schikte het oorkussen wat op, en ondersteunde het hoofd van den grijsaard, als Hij hem te drinken gaf. Om hem op te beuren, sprak Jesus hem van den hemel, die zich weldra in de toekomst voor hem zou openen; over het vreugdevolle onthaal, dat de Engelen, dat Jesus zelf hem daar zou bereiden.

Eindelijk sloeg het uur van scheiden, de Heilige gevoelde het; en een dankbaren liefdevollen blik op Jesus slaande, sprak hij: „Heer, alvorens te sterven, zou het billijk zijn, dat ik U bedankte voor de aan mij bewezen weldaden, maar wat zal ik U zeggen? Nooit heeft een sterveling zoovele genaden ontvangen als ik, die in uwe armen mag sterven. Gij schonkt mij de Maagd der maagden tot echtgenoot; mijne Maria verkoost Gij U tot Moe-

der; in mijn huis wildet Gij opgroeien, en mij uw vader noemen! Nooit zal ik U in eeuwigheid naar waarde kunnen danken. Maar, Heer Jesus, Gij ziet mijn hart. Gij weet, dat ik U liefheb. Vergeef mij het onwaardige gebruik uwer veelvuldige genaden; het is de laatste die ik U op het oogenblik van sterven vraag!"

Vervolgens het gebroken oog wendend naar de lieve Moeder des Heeren, die in een hoek van het vertrek geknield lag te bidden, riep hij haar, en zeide: „Vaarwel, Maria! Gelukkig de dag, waarop gij u gewaardigdet, den drempel mijner woning te overschrijden! Met u kwamen het geluk en de hemelsche genaden; uwe schoonheid maakte dit huis bekoorlijk voor God zelf. Door u, genadenvolle, werd de aan Abraham beloofde zegen aan de aarde geschonken. Ik verlaat u thans, maar de Heer is met u; o gezegende Vrouw, bid God, dat Hij mij in het oordeel genadig moge zijn! Jesus, Maria, ik beveel mij aan U, ik sterf, vaarwel!"

Zoo, mag men denken, waren de laatste woorden van dezen Rechtvaardige; zijne ziel rukte zich in een laatste poging van het lichaam los, en een engel droeg haar in den schoot van Abraham.

Tot dan toe had Maria hare smart in den boezem teruggedrongen, ten einde de laatste oogenblikken van Jozef niet te bedroeven; doch thans liet zij hare tranen en snikken den vrijen loop. Ook Jesus weende op het lijk van zijn geliefden vader, omhelsde hem nog eenmaal teederlijk, sloot hem de oogen, en geholpen door Maria, wikkelde hij het ontzielde lichaam, dat zelfs in den dood nog schoon was, in het lijkkleed.

Eenige uren later verliet een treurige stoet Nazareth; droevig, als treurde zij over den dood van den vader haars Makers, wierp de ondergaande zon hare laatste stralen op de baar, waarop het lijk door eenige arme bureu werd gedragen; achteraan schreden eene vrouw in rouwgewaad en een jonge man treurig voort; het waren Maria en Jesus.

Gedurende driedagen gingen dezen volgens het gebruik waken en bidden en weenen op de ontzielde overblijfselen van den dierbaren overledene, daarna werd het graf gesloten.

Overweging en Gebed.

Wie zou hier niet met den profeet uitroepen: „Moge ik den dood des rechtvaardigen sterven, mogen mijn laatste oogenblik-

ken op de zijne gelijken!" — Ziedaar dus, H. Jozef, waartoe uwe armoede, uwe vernederingen en smarten geleid hebben! O, gelukkige armoede, die u den hemel opende! Gelukkige smarten, die door eene eeuwigheid van geneugten zijn gevolgd! Gelukkige vernederingen, die u een eeuwige glorie verdiend hebben!

O, mijn beminde Beschermmer, hoe zal het mij gaan? Als ik op dit oogenblik moest sterven, zou ik dan gerust zijn? Helaas, ik heb gezondigd, ik heb de hel verdiend; en welke vruchten van boetvaardigheid heb ik voortgebracht? Ach, gij stierft zoo gerust, en ik, ik kan niet zonder sidderen aan den dood denken.... Maar, ik wil, ik mag niet wanhopen. Vertrouwend op de verdiensten van Jesus, op de gebeden van Maria en de uwe, neem ik van dit oogenblik den dood aan, zooals God mij dien zal gelieven over te zenden, als boete voor mijne zonden. Ik verlang er zelf naar, als een schipbreukeling naar de veilige haven; de dood zal mij buiten gevaar stellen van te zondigen. O, gij de patroon van een zaligen dood, kom mij met Maria bijstaan in mijne laatste oogenblikken; maak, dat ik berouwvol en met liefde uit dit

leven scheide, onder het aanroepen van de zoete namen van Jesus, Maria en Jozef.

GEESTELIJKE RUIKER. Mijn God, ik aanvaard den dood tot boete mijner zonden; ik verlang er naar, ten einde niet meer te kunnen zondigen, en U van harte te kunnen beminnen.

Voorbeeld.

Zekere heer, die veel devotie had tot den H. Jozef, was gewoon telken jare diens feest met zoo groot mogelijke vurigheid te vieren. Hij had drie zonen; een daarvan stierf op den feestdag van den H. Jozef, het volgende jaar stierf de tweede en ook juist op dienzelfden dag. Dit dubbele verlies smartte den armen vader zóózeer, dat hij het besluit nam, het feest van den H. Jozef niet meer te vieren, uit vrees, van misschien zijn derde kind eveneens te verliezen. Om zijne droefheid te verzetten, ging hij op reis. Terwijl hij eens in gedachten verdiept, voortwandelde, sloeg hij de oogen op, en zag tot zijne ontzetting twee jongelingen, die aan een boom waren opgehangen. Tegelijkertijd was het alsof een geheimzinnige stem hem zeide: „Wie weet, of uwe beide zonen niet op dezelfde wijze aan hun einde zouden zijn

gekomen, als zij hadden blijven leven, en of niet uwe godsvrucht tot den H. Jozef van God verkregen heeft, dat zij op jeugdigen leeftijd zijn gestorven, om uw huis voor de schande, en hen zelf voor de hel te behoeven....”

Deze invallende gedachte, welke hij voor eene ingeving des hemels hield, troostte hem; hij keerde terug, en vierde als gewoonlijk het feest van den H. Jozef. Zijn derde zoon legde zich op de studie toe, werd later bisschop en stierf op hoogen ouderdom.

NEGEN EN TWINTIGSTE DAG.

Eerste Zegepraal.

esus Christus heeft gezegd, dat wie zich meer vernederd zal hebben, ook grooter zal zijn in den hemel (Matth. XVIII, 4). Welke nederigheid nu was grooter dan die van Jozef, en dat bij de verhevenste roeping, waartoe ooit een man bestemd was? Wij hebben hem gezien in zijn verborgen leven, laten wij hem thans zooveel mogelijk volgen in de heerlijkheid, welke hij nu is ingetreden.

Merken wij vooreerst op, dat de H. Jozef, evenmin als de andere voor Christus' dood gestorven Heiligen, tot de hemelsche zaligheid werd toegelaten. De hemel bleef onverbiddelijk gesloten voor allen, die door Adam met de erfzonde besmeurd waren. Slechts de nieuwe Adam kon door het storten van zijn bloed de poort des hemels openen. In afwachting daarvan verbleven de rechtvaardige afgestorvenen in het *Voorgeborchte der Hel*.

Daar begon de eerste zegepraal van den gelukzaligen Jozef.

Als dus deze Heilige de aarde verlaten had, werd een Engel, misschien wel de Aartsengel Gabriël, zijn trouwe beschermer, belast om die zuivere ziel te brengen naar de woning der rechtvaardigen. Met welk ontzag, met hoeveel eerbied zal hij dien kostbaren schat, die geestelijke Ark, vol van den H. Geest, hebben opgenomen. Het schijnt ons toe, alsof wij hem, fier op zijne verheven zending, voorwaarts zien snellen, te midden der andere Engelen, welke bij deze plechtigheid vereenigd zijn, en die de lucht van hunne vreugdezangen doen weergalmen.

Aan de poort aangekomen, zingen zij in

koor: „Opent, o vorsten, de poort der gerechtigheid (Psalm CXVII, 19) laat den Rechtvaardigsten der stervelingen binnen.” En de Aartsengel Michaël opende de poorten, en allen traden binnen en loofden den Heer, en prezen zijnen Uitverkorene.

Op deze vreugdekreten en bij het zien van dien ongewonen luister, verrijzen de geesten der Heiligen van het Oude Verbond: Adam, Abel, Noë en de Aartsvaders en Profeten gaan den schitterenden stoet tegemoet, zeggende: „Wie is die rechtvaardigste der stervelingen, wie is deze Uitverkorene des Heeren?” — En hun wordt geantwoord: „Het is Jozef, uw zoon en broeder, hij is die rechtvaardige.”

En als de rechtvaardigen hem vroegen, hun te openbaren, wat hij voor de aarde niet had verborgen gehouden, antwoordde Jozef:

„Ik ben geen profeet. Ik kom u openbaren, niet wat ik in een geheimzinnig visioen heb gezien, maar wat ik met eigen oogen heb aanschouwd, met mijne ooren gehoord, wat mijne handen hebben aangeraakt. De maagd, door Isaïas beloofd, is verschenen; ik, hoewel onwaardig, had het geluk, haar echtgenoot

te wezen; het Woord Gods is uit haar geboren, en heeft in mijn huis gewoond; ik heb God op mijne armen gedragen, en dertig jaren met Hem geleefd; en weldra zult gij allen Hem hier van aanschijn tot aanschijn aanschouwen."

Welke vreugde moet er in dat verblijf geheerscht hebben bij het hooren van deze blijde tijding. De Messias was verschenen, en zou eerlang neerdalen om de uitverkorenen op te voeren ten hemel! Zij brachten hulde en eerbewijzing aan Jozef, want zij begrepen, dat hij grooter vriend was van God dan al zijne heilige voorvaderen, en dat zijne glorie in den hemel de hunne in de schaduw zou stellen, gelijk de schitterende maan het licht der sterren doet verbleeken.

Ongetwijfeld bracht de komst van den glorievollen Aartsvader vreugde in deze plaats, waar de droefheid niet buitengesloten was; immers, de H. Schrift noemt haar eene duistere gevangenis, een put zonder water (Zach. IX, 11). Zij, die bestemd waren voor den hemel, werden daar achtergehouden in duisternis, wijl de Zon der Gerechtigheid met hare stralen er niet in doordrong. Er was geen water, d. w. z. dat de rechtvaardigen, die hun hart niet

meer aan het geschapene konden hechten, voortdurend dorstten naar het gezicht van den Oneindige. Welnu, Jozef was voor hen als een zachte dageraad, die de duisternis eenigszins verdrijft; want als Mozes, na veertig dagen met God op den berg te hebben doorgebracht, zóó schitterde, dat de Israëlieten zijn aanschijn niet konden verdragen (Exod. XXXIV, 29, 30), welke luister moest dan wel het hoofd van Jozef omgeven, die dertig jaren gemeenzaam met Jesus had verkeerd!

Met welk genoegen luisterden zij naar hetgeen Jozef hun verhaalde omtrent de verheven gebeurtenissen, waarvan hij getuige was geweest, de Ontvangenis, de geboorte van Jesus, de aanbidding der Wijzen. Hoe verrukt waren zij, als Jozef den lof verkondigde zijner onvergelykelijke Bruid Maria, hare nederigheid, hare zuivere liefde, en hij zodoende medewerkte tot de vervulling van Maria's profetie: „Zie, van nu af zullen alle geslachten mij zalig noemen!”

Overweging en Gebed.

Rechtvaardige H. Jozef, ik verheug mij en wensch u geluk, dat gij uwe loopbaan zoo gelukkig volbracht hebt, en de

plaats van rust zijt binnengetreden, evenals een schip, met kostbare goederen beladen, uit verre gewesten wedergekeerd, eindelijk de haven bereikt. Geen wonder, dat uwe komst in de verblijfplaats der uitverkorenen zulke vreugde verwekte; zelfs hier op aarde is een rechtvaardige, een heilige een zegen voor een huisgezin, voor een geheel land.

Hij wendt door zijn gebed de kastijdingen af, welke den schuldige dreigend boven het hoofd hangen. Hij werkt, om zijne omgeving gelukkig te maken, en trekt de zielen tot God en tot de beoefening der deugd: hij is als een fakkel, die de duisternissen der zonde verdrijft.

En ik, die jaren heb doorgebracht te midden van zoovele verschillende godsdienst-oefeningen, waaraan ik deelnam, ben ook ik een dier rechtvaardigen, welke het schoonste sieraad der aarde uitmaken? Geef ik door mijnen ijver vergoeding voor de beledigingen, welke God worden aangedaan? Ach neen, integendeel; mijne lauwheid vergroot slechts den toorn des hemels. In plaats van mijne omgeving te stichten, ben ik dikwijls een reden van ergernis voor mijnen naaste, het verdriet mijner overheden,

de schrik mijner onderhoorigen. — O, beminde Beschermer, verwerf mij de genade, mij van mijne gebreken te zuiveren, en uit al mijn vermogen naar de volmaaktheid te streven.

GEESTELIJKE RUIKER: De Rechtvaardige zal bloeien als de palm; hij zal zich vermenigvuldigen gelijk de ceder van den Libanon (Ps. XCI, 13).

Voorbeeld.

In het Fransche maandschrift *Propagateur d. l. Dévotion à St. Joseph* lezen wij:

Eerwaarde Pater.

De leerlingen van de *School der Onberl. Ontv.* alhier deelen gewoonlijk iedere week aan enkele gezinnen levensmiddelen uit en goede boeken, o. a. uwen *Propagateur*. Onlangs was er in zulk een gezin een kind, dat aan eene oogontsteking leed. De geneesmiddelen baatten niets, integendeel; en de moeder, vol vertrouwen op den H. Jozef, zeide: „Pater, wij hebben eene noveen begonnen ter eere van den H. Jozef; ze eindigt op het feest der Onbevleete Ontvangenis. Dan zal mijn kind genezen zijn.” Ik wakkerde haar

vertrouwen aan, en beloofde, het aan den *Propagateur* te schrijven. Het kind zag er ellendig uit, het geheele gelaat was gezwollen, en vooral om de oogen met een vuile korst overdekt. Mijne leerlingen zeiden bij het uitgaan: „Nu, als dat kind in acht dagen geneest, zal dat iets buitengewoons zijn.” Twee dagen na den feestdag bezochten wij dat gezin weer, en de moeder begroette ons: „Zie pater, ziet heeren, mijn kind is genezen: ziet, welke schoone oogen!” Inderdaad, alle gezwel en korst waren verdwenen. Op het gelaat lag eene ongewone frischheid, zeer afstekend bij den akeligen toestand, waarin wij het kind eerst gezien hadden. De oogen waren volkomen gezond....

Aanvaard, Eerw. Pater, de verzekering mijner hoogachting. MARIN DE BOYLESVE, S. J.
Parijs, Vaugirard 7 Januari 1868.

DERTIGSTE DAG.

De nagedachtenis van den Rechtvaardige.

De herinnering aan den H. Jozef daalde niet met zijne kostbare overblijfselen in het graf; zij bleef immer voort-

duren in het huisje te Nazareth als een welriekende geur; met liefde werd zijn beminde naam steeds uitgesproken door de H. Maagd, zijne kuische Bruid, en door Gods Zoon, die zijn Zoon had willen genoemd worden. De ledige plaats, welke zijn verscheiden had veroorzaakt aan den huiselijken haard, bleef immer oningevuld, en bracht hun altijd het smartelijke verlies in herinnering.

Het was bij de Israëlieten een gebruik, dat de weduwen een bijzonder kleed droegen, tot onderscheid van de jonge dochters en de gehuwde vrouwen. Voorzeker, ook volgde Maria deze gewoonte, en droeg het rouwgewaad tot den dag van haren allerkostbaarsten dood.

Doch, de Moeder des Heeren stelde zich met het uiterlijke niet tevreden; als eene trouwe gade bewaarde zij immer in haar hart de plaats, welke haar beminde echtgenoot er eenmaal had ingenomen; de Rechtvaardige bloeide voort in haar hart, als de ceder op den Libanon. Hunne vereeniging was dan ook meer dan een gewoon huwelijk geweest. Jozef was voor Maria niet slechts een reisgezel geweest, dien men toevallig ontmoet, en na het afscheid nimmer meer gedenkt; neen, zij had hem altijd beschouwd als den man, door den

H. Geest van eeuwigheid verkoren om de vertrouweling te zijn van het groot geheim, waarin zij betrokken zou worden: de menschwording van Gods Woord. Jesus was het doelwit geweest, waarom God hen vereenigd had. En Maria begreep, dat de dood zulk eene verbintenis, door God zelf gewild, niet kon scheiden.

Bovendien, was er ooit een hart geweest, dat meer van dankbaarheid klopte, dan het hart van de beminnende Maria? Vol verteedering herinnerde zij zich den eerbied, welken de kuische Jozef aan haar, de Maagd der maagden, steeds betoonde; de ware vereering, welke hij haar bracht van af het oogenblik, waarop hij met haar Goddelijk Moederschap bekend was geworden; vanaf dien stond had Jozef zich beschouwd als den dienaar van de Koningin der Engelen; met hoeveel liefde schikte hij zich steeds naar hare inzichten, en wist hij al hare wenschen te voorkomen!

Maria herinnerde zich met welbehagen al de diensten, welke die Rechtvaardige haar had bewezen, het lijden, dat hij om haar en om haar Zoon had uitgestaan, de vermoeienissen en afmattingen in de woestijn, in

Egypte, en later in Nazareth. En zou zij dan, het heiligste en volmaaktste aller schepselen, ondankbaar hebben kunnen zijn en Jozef vergeten? Zij dankte God, haar zulk een braven echtgenoot te hebben geschonken, welke haar zoo gelukkig gemaakt had.

Maar Maria was niet alleen dankbaar, zij was ook nederig, zoo nederig zelfs, dat zij met voorbijgaan van eigen volmaaktheid, haar voordeel deed met goede voorbeelden. Welnu, Jozef was, gelijk wij, hoewel slechts onvolmaakt, hebben aangetoond, Jozef was een bij uitstek heilig man. Maria had dit begrepen, en gezien, hoe verheven, hoe onbaatzuchtig en zuiver haar kuische bruidegom was; zij had hem nagegaan, en thans, nu hij niet meer aan hare zijde was, nu herinnerde zij zich dat alles weer levendig, en putte zij uit zijne voorbeelden wederom nieuwe kracht en beweegredenen om God nog meer lief te hebben.

De H. Lucas verhaalt ons, dat Maria de woorden der herders in haar hart overwoog; en zou zij dan de gesprekken van Jozef, zoo vol van hemelsche wijsheid, niet in haar binnenste bewaard hebben?

Door den H. Geest onderwezen, bewaarde

zij ook vol eerbied alle voorwerpen, welke zijne handen hadden aangeraakt, zij bestrooide zijn graf met bloemen, en vond er genoeg in, er eenigen tijd op te bidden. En van af den dag, waarop Jesus was verrezen, en de Uitverkorenen mede ten hemel opnam, vierde zij elk jaar dezen dag vol godsvrucht, den Heer dankend voor de glorie, aan zijn waar-digen dienaar bewezen.

Was dus de H. Jozef *de eerste dienaar van Maria*, zij van haren kant is ons voor-gegaan in de vereering van dezen heiligen Aartsvader. Laten wij dus dat voorbeeld, door onze beminde Koningin en Moeder gegeven, met liefde navolgen.

Van Maria vernamen de Apostelen en Evangelisten het weinige, wat ons van Jozef verhaald is, en ongetwijfeld besloot zij hare lofrede met deze weinige, doch alles betee-kenende woorden: „*Hij was een Rechtvaar-dige.*” En de Evangelist, die zooveel zegt van Zacharias en Elisabeth, van Simeon en Joannes den Dooper, heeft gemeend, niet beter te kunnen doen tot lof van Jozef, dan het woord te herhalen, dat hij opving van de lippen van het verhevenste aller schepselen: „*Jozef was een Rechtvaardige.*”

Ook mogen wij veilig aannemen, dat Jesus zelf reeds zijn dierbaren Voedstervader op aarde verheerlijkte. Vooreerst, om zijne bedroefde Moeder te troosten, sprak hij haar over het geluk van hem, dien zij beweende, en over zijne eeuwige glorie; Jozef werd alzoo door Jesus heilig verklaard. En in den omgang sprak Hij over hem steeds als over zijn goeden Vader Jozef, met eerbied en liefde; en als iemand Hem gelukwenschte, zulk een braven Vader gehad te hebben, antwoordde Jesus: „Ja waarlijk, hij was een godvruchtig man, een vroom Israëliet; *hij was een Rechtvaardige.*”

Overweging en Gebed.

Welk een onuitsprekelijk geluk voor u, H. Jozef, uw beeld zoo diep gegrift te hebben in de heilige Harten van Jesus en Maria, een geluk, dat men u altijd zal benijden!.... Maar ook ik kan eenigermate aan dat geluk deelachtig worden, zoo ik wil. Jesus heeft aan Margaretha Maria beloofd, in zijn Hart de namen te schrijven van hen, die het zullen doen beminnen; en Maria, onze goede Moeder Maria, belooft de zaligheid aan hen, die haar vereeren. Daarom wil ik nu eens voorgoed hen met ijver gaan dienen, en tevens naar

hun voorbeeld, u niet vergeten, o glorievolle Aartsvader. Jesus, Maria en Jozef, U wil ik altijd beminnen: weest Gij de onverbreekbare keten, die mij aan God verbindt.

GEESTELIJKE RUIKER. Jesus, Maria en Jozef, ik geef U mijn hart, mijn geest en mijn leven.

Voorbeeld.

Een man, die aan eene borstziekte leed, was geheel verstokt in de boosheid, hij had geen geloof meer. Sedert twee jaar hadden alle pogingen van ijverige priesters en ziekenzusters schipbreuk geleden, zoodat ik hem niet meer bezocht, ik gaf den moed op. Hij had een veertienjarig dochttertje; dit onschuldig kind ontstak in de kerk eene kaars ter eere van de H. Maagd en den H. Jozef, het was haar laatste hoop. Toen zij thuis kwam, verzocht haar vader haar om . . . een pastoor. Hij spreekt eene goede biecht en ontvangt de H. Communie. Vol vreugde huppelt het kind naar mij met dit heugelijke nieuws, ik kon mijne ooren niet gelooven, ging naar hem toe, en vroeg naar de oorzaak van dien omkeer. „Ja zuster,” antwoordt hij, „wat zal ik zeggen! Ik ben heel anders geworden, mij dunkt, ik moet krankzinnig geweest zijn, toen ik niet meer aan God

geloofde." Deze man is heel stichtelijk afgestorven.

(Propag. de la dévot. à St. Joseph).

EEN EN DERTIGSTE DAG.

Tweede zegepraal.

erscheidene schriftuuruitleggers zijn van meening, dat ook de H. Jozef onder het getal was dergenen, die met Jesus Christus verrezen, en dat hij met ziel en lichaam ten hemel is gevaren. Wij voor ons gelooven dit gaarne, hoewel des-aangaande geen zekerheid bestaat; doch in alle geval, dit is zeker, dat de ziel van onzen beminnelijken Heilige op den dag der verrijzenis ten hemel werd opgenomen. Dat was zijne *tweede zegepraal*.

Het schoonste, het verhevenste gevoel, dat God legde in het hart van den man, is de vaderlijke liefde; en wat het schoonste sieraad dezer liefde uitmaakt, is hare zuiverheid, hare geheel belangelooze toewijding. Vandaar, dat zij ons dikwijls zulke verheven tooneelen aanbiedt, vandaar dat men niet zonder aandoening het verhaal kan lezen van Jacob, die zijn zoon Jozef beweent, en

die verklaart tevreden te sterven, zoodra hij hem weder levend heeft gezien.

Sterk is de liefde eens vaders, maar hoeveel sterker is de liefde der Heiligen jegens God!

En deze dubbele liefde, liefde voor zijn Kind, en liefde jegens God, smolt in Jozefs hart tot een geheel, om zoo de liefde te vormen, waarmede hij zijnen Jesus beminde. Hoe groot was dus wel zijne vreugde, als hij op den dag der verrijzenis het geluk, de glorie aanschouwde van den tweeden persoon der H. Drievuldigheid. Hij had dienzelfden Jesus gezien, arm, vernederd, vol lijden reeds sedert zijne jeugd, en hoe vond hij Hem thans weder?....

O, het was thans niet meer het arme Kind van Bethlehem, gedragen op de bevende armen eener teedere Moedermaagd, vluchtend voor het zwaard van Herodes. — Neen, Hij trad thans op als de sterke Overwinnaar van den hellevorst, dien Hij aan zijn zegewagen geketend voortsleurde, Jesus trad glorievol den hemel binnen, ten koste van zijn bloed geopend.

Zijn gelaat, eertijds door de wreedste smarten verwrongen, door verachtelijke beulen besmeurd, schitterde thans als de zon ;

zijn aanbiddelijk lichaam, dat aan een melaatsche gelijk was geweest, verscheen thans verheerlijkt en vol luister. Het armoedig gewaad, waarover zijne moordenaars het lot hadden geworpen, was thans vervangen door een kleed, kostbaarder dan het zuiverste goud, een driedovoudige stralenkrans bedekte diezelfde slapen, eertijds met scherpe doornen gekroond.

Eertijds omhangen met een purperen spotmantel, was hij aan het joodsche volk voorgesteld, dat in zijn goddelooze verblindheid had geroepen: „Hij is des doods schuldig, kruisig hem!” En nu was hij het voorwerp van de vereering van alle hemelsche legioenen, en de uitverkorenen riepen Hem toe: „Eer en glorie, zegening en macht aan het Lam, dat is geslacht geworden!” (1)

Eertijds had men hem aanschouwd, na een bitteren doodsstrijd, ter prooi aan den smaad der Joden, neergelegd in de armen van eene teerbeminnende, troostelooze Moeder, — en thans, eeuwig levend, was Hij het ongenaakbare licht binnengegaan, en had God de Eeuwige Hem in zijne armen ontvangen, zeggende: „Gij zijt mijn Zoon, dien Ik vóór den dageraad

(1) Apoc. V, 12.

heb voortgebracht; zit aan mijne rechterhand tot Ik uwe vijanden zal stellen tot een rust-bank uwer voeten."

En Jozef was daar!..... O, wat moet er in zijn gemoed zijn omgegaan bij het zien van die wonderbare gedaanteverandering van zijn Welbeminde! Zijne ziel vloeyde over van ge-neugten. Verrukt, stom van vreugde en ver-bazing, verzonk hij geheel in Jesus, hij zege-praalde in Jesus, maar vergat zich zelven.

Jesus vergat hem niet!...

Gezeten aan de rechterhand zijns Vaders, sprak Hij: „Vader, laten Wij thans hem kro-nen, die U het trouwste heeft gediend." En Jesus, met eene onbeschrijfelijke uitdrukking van teederheid Jozef aanziende, noodigde hem minzaam uit te naderen. En als de Recht-vaardige zich voor den troon had neergebogen, sprak de Heiland tot zijnen Vader:

„Heer, ziedaar den man, dien Gij van eeu-wigheid verkoost tot Bruidegom mijner Moe-der, en mijn Beschermmer. Ik, als getrouwe ge-tuige, verklaar, dat hij die dubbele roeping steeds volmaakt heeft vervuld, en vraag voor hem eene belooning, evenredig aan zijne ver-diensten."

En de eeuwige Vader zeide: „Wees wel-

kom, goede en getrouwe dienaar : treed binnen in de vreugde des Heeren." En Hij plaatste een schitterende kroon op het hoofd van Jozef, terwijl de Engelen het gezang aanhieven :

„Heer, de Rechtvaardige zal zich verheugen in uwe kracht; en trillen van vreugde bij het bezit der eeuwige goederen, die Gij hem schonkt. Want Gij hebt hem met uwe zoete zegeningen overladen, en op zijn hoofd eene kroon van kostbare parelen geplaatst."

Een schitterende kroon sierde thans het hoofd vanden H. Jozef; kostbare edelgesteenten fonkelden en schoten heldere stralen uit, en in het midden bevond zich een goddelijke parel, waarop de vinger Gods deze woorden had gegrift: *Aan den Vader van Jesus.*

Overweging en Gebed.

Wees gelukkig, H. Aartsvader, wees gelukkig in alle eeuwigheid; maar ach, ik smEEK u, vergeet ons arme stervelingen niet, die nog hier op aarde in ballingschap rond-dolen en in gevaar, om God voor eeuwig te verliezen. Wij nemen tot u onze toevlucht, gelijk de Egyptenaren tot den zoon van Jacob. Verwerf gij voor onze ziel het zoo noodige voedsel, liefde namelijk tot Jesus en Maria en

de kracht om al die deugden te beoefenen, waarin gij zoozeer boven de andere Heiligen hebt uitgeblonken, en die u zulk eene buitengewone glorie hebben verworven: uwe kuischheid, uwe nederigheid, uwe zelfopofferende liefde tot den menschgeworden God, uw geduld en uwe liefde jegens den naaste.

GEESTELIJKE RUIKER. Wees getrouw in de vereering van den H. Jozef, alle dagen uws levens, zij het slechts door te zijner eer godvruchtig een *Onze Vader*, *Wees gegroet* en *Glorie zij den Vader* te bidden. Voeg daarbij iederen Woensdag een bijzonder gebedje of eene kleine versterving.

Voorbeeld.

Een arme jongeling, die langen tijd slaaf was van de zonde tegen de heilige deugd, schreef onlangs: „Ik had het ongeluk, voort te leven in eene gewoonte van zondigen. Vol wroeging en schaamte over mij zelf, besloot ik uit dien droevigen staat op te staan, maar helaas! daartoe miste ik de kracht. Gelukkig viel mij in, iederen dag een klein gebed tot den H. Jozef te storten, hetwelk ik drie maanden vol hield. Na dien tijd woonde ik eene retraite bij: doch den eersten dag bleef alles bij het

oude; ik verdubbelde echter mijne gebeden. Den volgenden morgen, zie, toen was ik geheel veranderd; ik besteedde den ganschen dag om mij tot de biecht voor te bereiden, en des avonds zat ik in den biechtstoel. Uit voorzorg nam ik een beeldje mee van den H. Jozef, en iederen aanval van valsche schaamte sloeg ik af, door mijn oog daarop te richten. Welk een pak van mijn hart! de kuische Bruidegom van Maria heeft mij bekeerd. Sedert heb ik alle, ook de zwaarste bekoringen met kracht overwonnen. Eer en dank zij daarom dien goeden Heilige!"

(Année miséricordieuse).

TWEEDE DEEL.

I.

De zeyen smarten en zeven vreugden

VAN

DEN H. JOZEF.

De H. Jozef zelf heeft, volgens een oude legende, ons deze devotie geleerd, nadat hij twee zonen van den H. Franciscus van den dood gered had.

Deze twee kloosterlingen, die eene vurige godsvrucht hadden tot Maria's maagdelijken Bruidegom, bevonden zich op zee. Een hevige storm greep het vaartuig aan, dat na bovenmenselijke inspanningen eindelijk te gronde ging, meer dan driehonderd menschen in de peillooze zee meesleepende. De beide kloosterlingen echter slaagden er in, eenige planken te bemachtigen, en zoo dobberden zij voort, overgelaten aan wind en golven. In dezen nood vluchtten zij tot den H. Jozef, doch deze scheen doof voor

hunne smeekingen. Drie kommervolle dagen brachten zij in doodsangst door, de krachten begaven hen, en zij waren op het punt van te bezwijken, als plotseling de H. Jozef hun verschijnt in de gedaante van een eerbiedwaardig man. Hij spreekt hun moed in, versterkt hen en stuurt de plank naar de kust, zij zijn gered. De goede kloosterlingen vroegen nu, wie hen gered had, en de verschijning sprak: „Ik ben Jozef. Ik ben degene, wiens hart werd vervuld met zeven vreugden en overstelpt van zeven smarten. Mijne bescherming verzeker ik aan hen, die deze zullen gedenken. Doet hiermede uw voordeel, en leert deze devotie ook aan anderen.”

Eerste smart. Eerste vreugde.

kuische Bruidegom van Maria, roemrijke H. Jozef, hoe groot was niet de angst en droefheid uws harten, als gij meendet, uwe onbevleete Bruid te moeten verlaten! maar ook, welk was niet uwe vreugde, toen de Engel u het groot geheim der Menschwording openbaarde!

Door deze smart en deze vreugde smee-
ken wij u, ons hart nu te troosten, en in
den laatsten strijd door de herinnering aan
een braaf leven en door een heiligen dood.
Mogen wij sterven gelijk gij, in de armen
van Jesus en Maria. Amen.

Onze Vader, Wees gegroet, Glorie, enz.

Tweede smart. Tweede vreugde.

Allergelukkigste Aartsvader, roemrijke H.
Jozef, uitverkoren tot Voedstervader
van het menschgeworden Woord; de
droefheid, die gij gevoeldet, toen gij het
Kind Jesus in zulke armoede geboren
zaagt, ging weldra over in een hemelsche
vreugde, toen gij het gezang der Engelen
hoordet, en de glorie zaagt van dien luister-
rijken nacht.

Door deze smart en vreugde smee-
ken wij u, ons de genade te verwerven om na
de reis van dit leven over te gaan naar het
Land, waar wij de lofzangen der Engelen
hooren en den glans der hemelsche glorie
aanschouwen kunnen. Amen.

Onze Vader, Wees gegroet, Glorie, enz.

Derde smart. Derde vreugde.

Roemrijke H. Jozef, gehoorzaamste uitvoerder van Gods wet, uw hart werd zoo diep gewond bij het zien van het kostbaar Bloed, dat de Verlosser, het Kind Jesus, stortte bij de Besnijdenis; maar bij het hooren van den naam *Jesus* werd het tevens met leven en blijdschap vervuld.

Verwerf ons door deze smart en vreugde, dat wij in ons leven alle ondeugd in ons hart uitroeien, en met den zoeten Naam *JESUS* op de lippen mogen sterven. Amen.

Onze Vader, Wees gegroet, Glorie, enz.

Vierde smart. Vierde vreugde.

Altergetrouwste dienaar, H. Jozef, die in de kennis van de Geheimen onzer verlossing werd ingewijd! — vervulde de profetie van Simeon, die het lijden van Jesus en Maria voorzegde, uwe ziel met eene doodelijke smart, zij overlaadde die tevens met zalige vreugde, wijl zij tevens voorspelde, dat uit dit lijden de zaligheid en de glorievolle verrijzenis van ontelbare zielen ontspruiten zou.

Verwerf ons door deze uwe droefheid en

vreugde, dat wij mogen behooren onder het getal dergenen, die door de verdiensten van Jesus en de voorspraak der Moedermaagd eenmaal met glorie zullen verrijzen. Amen.

Onze Vader, Wees gegroet, Glorie, enz.

Vijfde smart. Vijfde vreugde.

 roemrijkste H. Jozef, getrouwste Be-
waarder en boezemvriend van Gods
vleeschgeworden Zoon, hoeveel moest
gij, vooral op uwe vlucht naar Egypte, niet
lijden, om den Zoon des Allerhoogsten te
verzorgen en te dienen; maar hoe groot was
ook uwe vreugd, dat gij altijd dienzelfden
God bij u hadt, en de afgoden van Egypte
bij uwe komst zaagt ter aarde storten.

Verwerf ons door deze smart en vreugde,
dat wij vooral door het vluchten der gevaar-
lijke gelegenheden den helschen tiran ver van
ons verwijderd houden, elken afgod van aard-
sche genegenheid in ons hart verbrijzelen,
en geheel bezig met den dienst van Jesus
en Maria, voor hen alleen mogen leven en
een zaligen dood sterven. Amen.

Onze Vader, Wees gegroet, Glorie enz.

Zesde smart. Zesde vreugde.

Engel der aarde, roemrijke H. Jozef, gij die tot uwe verbazing den Koning des Hemels zelfs aan uwe wenken onderdanig zaagt; werd de vreugd, die gij onder vondt, toen gij Hem uit Egypte mocht leiden door de vrees voor Archelaüs verstoord, gij werdt door den Engel gerust gesteld, en gij woondet in gezelschap van Jesus en Maria met vreugde te Nazareth.

Verwerf ons door deze droefheid en vreugde, dat wij allé schadelijke vrees uit ons gemoed verdrijven, den vrede des harten genieten, in eene zoete rust met Jesus en Maria leven en in hun bijzijn mogen sterven. Amen.

Onze Vader, Wees gegroet, Glorie enz.

Zevende smart. Zevende vreugde.

Toonbeeld van alle heiligheid, roemrijke H. Jozef, gij hadt het Kind Jesus buiten uwe schuld verloren, en zocht het drie dagen met de grootste smart, totdat gij eindelijk met de grootste vreugde Jesus, uw Leven, onder de leeraars in den tempel wedervondt.

Door deze droefheid en vreugde smeeken

wij u met het hart op de lippen, dat gij ons toch wilt helpen, opdat wij Jesus nooit door de doodzonde verliezen. Maar, mochten wij ooit zoo ongelukkig zijn, o, dat wij Hem dan met droefheid en onvermoeiden ijver zoeken, tot wij Hem en zijne liefde hebben teruggevonden. Mogen wij Jesus vinden, vooral in het uur van onzen dood, opdat wij in den Hemel mogen overgaan om Hem daar te bezitten en met u zijne goddelijke barmhartigheid in eeuwigheid te verheerlijken. Amen.

Onze Vader, Wees gegroet, Glorie, enz.

ANTIPH. Jesus had omtrent zijn dertigste jaar bereikt en men zag Hem aan voor den zoon van Jozef.

v. Bid voor ons, Heilige Jozef,

R. Opdat wij de beloften van Christus waardig worden.

Gebed.

 God, die in uwe onuitsprekelijke Voorzienigheid U gewaardigd hebt, den zaligen Jozef tot Bruidegom uwer allerheiligste Moeder te verkiezen, geef, bidden wij U, dat wij, die hem als Beschermers eeren op aarde, hem ook tot Voorspreker mogen heb-

ben in den hemel. Gij, die leeft en heerscht in de eeuwen der eeuwen.

„**100 dagen aflat** ééns daags, als men deze gebeden met een rouwmoedig hart opdraagt, om de zeven Smarten en Vreugden van den H. Jozef te vereeren,

„**300 dagen aflat** alle Woensdagen en elken dag der Noveen, die het feest van den H. Jozef (19 Maart) en het feest van de Bescherming v. d. H. Jozef. (3e Zondag na Paschen) voorafgaat.

„**Volle aflat** ééns in de maand, als men deze gebeden elken dag der maand verricht, en op een dag naar verkiezing biecht en communiceert.”

(Verleend door Z. H. Pius VII. 9 December 1819.)

„Als men zeven opeenvolgende Zondagen deze gebeden opdraagt, verdient men op elk dier Zondagen **300 dagen**, en **een vollen aflat** op den zevenden, mits men biechte en communiceere.”

(Verleend door Z. H. Gregorius XVI. 22 Januari 1836.)

„**Volle aflat** op elk van zeven opvolgende Zondagen, mits men op elk van die zeven Zondagen bovenstaande gebeden storte, biechte en communiceere, eene kerk of openbare bidplaats bezoeke, en daar bidde volgens de intentie van Z. H.”

(Verleend door Z. H. Pius IX. 1 Febr. en 22 Maart 1847.)

II.

**Oefeningen voor de Zeven Woensdagen
ter eere van den H. Jozef.**

volgens den H. Alphonsus. (†)

1^e WOENSDAG.

De reis naar Bethlehem.

 verwezen wij, hoe aangenaam en zoet het onderhoud was tusschen Maria en Jozef; hun gesprek liep over de barmhartigheid Gods, die zijn Zoon op de wereld zou zenden, om den mensch los te koopen, en over de liefde van dien Zoon, welke door zijn smarten en tranen de zonden der wereld zou uitboeten.

Overwezen wij vervolgens de smart van Jozef in den nacht van Jesus' geboorte, toen niemand hen wilde opnemen, zoodat zij in een ellendige grot moesten vluchten. Ach, welke diepe droefheid voor zijn minnend hart, te zien hoe die teedere Maagd rilde van koude in dat akelig verblijf, door welks

(†) Men zal wel doen, met op ieder der zeven Woensdagen tevens de gebeden te lezen ter eere der zeven Smarten en Vreugden Zie bladz. 221.

openingen de snerpende nachtwind eene ijzige koude binnenjoeg!

Doch welke vertroosting voor hem, als de liefvallige Maria hem kwam wekken, en hem den aanminnigen Jesus toonde, zeggende: „Dierbare Jozef, ziedaar ons Kind, zooveen in dezen stal geboren, kom het aanbidden; zie, hoe Hij van koude siddert, die de Serafijnen in liefde ontvlamt, zie Hem weenen, die de blijdschap is van het Paradijs!”

Welke liefde ontvlamde toen Jozefs hart, als hij met eigen oogen God mocht aanschouwen, als een beminnelijk Kindje op aarde verschenen, als hij het gejubel der Engelen hoorde. Overwegen wij met welk vuur hij zijn God aanbad, en hem dankte, dat hij, arme werkman, na Maria de eerste mocht zijn, om den Messias te aanschouwen. Hoe vloeiده zijn hart over van zalige geueugten bij de gedachte, dat Hij de voedstervader mocht zijn van zijn God, dat Jesus hem weldra den zoeten naam van „Vader” zou geven!

Hoe werd zijne vreugde nog vermeerderd, als in denzelfden heugelijken nacht de herders kwamen om het Kind te aanbidden; als later de wijzen uit het Oosten

aan den Koning des hemels hunne hulde kwamen brengen!

Gebed

Heilige Aartsvader! door het verdriet, dat uw hart gevoelde, als gij het Goddelijk Woord in een stal zaagt geboren, in de grootste armoede, sidderend van koude; bij de tranen van aandoening en liefde, aan uwe en Maria's oogen ontsprongen, smEEK ik u, verwerf mij diepe droefheid over mijne zonden, die Jesus zoo hebben doen weenen. Bij den troost welken vervolgens uw hart smaakte, als gij Jesus in de kribbe aanschouwdet, zóó schitterend van goddelijke schoonheid, dat uw hart als een oven werd van liefde, smEEK ik u, verwerf ook mij de genade, God uit geheel mijn hart lief te hebben, om Hem eens eeuwig te bezitten.

En gij, lieve Maria, Moeder van God en de mijne, verwerf mij vergeving van mijne zonden en de genade, ze niet meer te bedrijven.

Ach, zoete Jesus, vergeef mij om wille van Maria en Jozef, en schenk mij de genade U eenmaal voor eeuwig in den hemel

te aanschouwen en uwe oneindige schoonheid te beminnen. Oneindige Goedheid, ik bemin U, mijn Jesus, mijne liefde en mijn al! Amen.

Voorbeeld.

De H. Vincentius à Paulo was een volmaakt dienaar van den H. Jozef. Hij vond er genoeg in, hem aan zijne priesters tot voorbeeld te stellen. Aan zijne seminaries wees hij Maria's Bruidegom aan tot patroon, daar hij, na eerst Jesus te hebben opgevoed, van God eene bijzondere macht heeft verkregen om hen te beschermen, die zich tot het priesterschap voorbereiden. Zijne missionarissen beval hij aan, zich op hunne reizen onder de bescherming van den H. Jozef te stellen, en al hunne welsprekendheid aan te wenden om de volken, met het Evangelie, de devotie tot dien grooten Heilige te prediken. Hij was overtuigd, dat men niets kon verrichten, aangenamer aan Maria, dan hem te vereeren, die met zoo nauwe en zuivere banden aan haar was gehecht geweest.

(Pater Huguet).

2^e WOENSDAG.*De vlucht naar Egypte.*

oen Herodes van de Wijzen had vernomen, dat de Koning der Joden geboren was, gaf deze wreedaard het bevel, alle kleine kinderen in en om Bethlehem te vermoorden, maar God zond een Engel tot Jozef, om hem de vlucht naar Egypte te bevelen.

Overwegen wij de onmiddellijke gehoorzaamheid, waarmede de H. Jozef dit bevel opvolgde. Hij doet den Engel geene enkele vraag, maakt geen de minste tegenwerping, doch staat aanstonds op, wekt Maria en stelt haar met Gods wil in kennis; vervolgens zijne arme gereedschappen nemende, begeeft hij zich nog denzelfden nacht met zijne zwakke echtgenoot op weg; zonder gids ondernemen zij deze reis van ongeveer vierhonderd mijlen, door woeste streken, dorre woestijnen en over steile bergen.

Welk eene reis! Hij zag het lijden van zijn beminde, teedere Maria, die niet gewoon was^e zoo te gaan, met het Kind op den arm, steeds sidderend bij de gedachte, dat hier of daar een

trawant van Herodes kon schuilen, om het moordend staal in de borst van den onschuldigen Jesus te stooten.

Den nacht moesten zij vaak onder den blooten hemel doorbrengen, en dan weende het arme Kind van koude en ontbering. Zeker, de H. Jozef onderwierp zich volkomen aan Gods wil, maar toch bloedde zijn hart bij het zien van zóóveel wee, van zóóveel ellende!

Overwegen wij vervolgens, wat hij in 't begin in Egypte moest lijden van den kant der heidenen, die hen als hunne vijanden beschouwden, en waar hij na veel moeite er in slaagde, om eenig werk te bekomen, zoodat hij, volgens den H. Bernardus, dag en nacht moest werken om het noodige voedsel te verdienen voor Hem, die hemel en aarde onderhoudt!

Gebed.

Mijn heilige Beschermmer, door uwe nauwlettende en voortdurende gehoorzaamheid aan den wil van God, smee ik u, verkrijg mij van uwen Jesus de genade, altijd zijne heilige voorschriften op te volgen. Verwerf mij op mijne reis naar de eeuwigheid de genade, tot mijn laatsten snik

nimmer het gezelschap van Jesus en Maria te verliezen, in hetwelk al mijne bekommeringen mij zoet en licht zullen worden. O Maria, Moeder van God, om de smarten, die gij, teedere en zwakke Maagd, hebt verdragen in de vlucht, verwerf mij de kracht, om met geduld alle wederwaardigheden te verdragen.

En Gij, mijn dierbare Jesus, heb medelijden met mij. Gij, die de onschuld zelve zijt, Gij hebt zooveel voor mij willen lijden reeds van af uwe jeugd; en ik, zondaar, hoe ben ik zoo ongeduldig en zoo traag om iets voor U te verdragen? Goede Zaligmaker, vergeef mij; ik wil in 't vervolg alles verdragen, en neem van nu af alle kruisen aan, die het U behagen zal, mij over te zenden. Doch help mij met uwe genade, anders kan ik niets goeds uitwerken. Ik bemin U, en wil U eeuwig beminnen: Schenk mij daartoe de genade, om wille van den H. Jozef. Amen.

Voorbeeld.

De gelukzalige *De la Salle*, stichter van de Broeders der christelijke school, lag door eene zware ziekte aan zijn bed gekluisterd; hij was niet in staat de H. Mis te lezen. En toch, toen het feest van den H. Jozef na-

derde, werd zijn verlangen tot die heilige handeling hoe langer hoe sterker. Welnu, daags vóór het feest, des avonds ongeveer tien ure, gevoelde hij zijne krachten terugkeeren. Meenende dat het een droom was, zeide hij niets. Doch... des morgens kon hij opstaan, en begaf zich naar het heiligdom. Met buitengewone godsvrucht vierde hij de HH. Geheimen; het was de laatste maal. Verwonderd zagen de omstanders elkander aan, meenend dat hij geheel genezen was door voorspraak van den H. Jozef.

Doch zie, na afloop onderhield hij zijne broeders nog een tijd als een gezond man, maar daarna keerde hij in zijn vorigen staat terug, de krachten verlieten hem, en hij werd weggedragen. Zijn verlangen was echter vervuld, en eenige dagen daarna stierf hij zacht en kalm, vol liefde en hoop.

(Leven v. d. gelukz. De la Salle).

3^e WOENSDAG.

Het verlies van Jesus in den tempel.

Als de tijd daar was om Egypte te verlaten, verscheen de Engel aan den H. Jozef en beval hem, met het kind en zijne Moeder naar Judea weder te keeren. Overwegen wij de droefheid van Jozef bij het zien van de vermoeidheid, waaraan de kleine Jesus ter prooi was, en hoe het zwakke Kind dikwijls van uitputting langs den weg nederviel.

Welke smart bovendien voor Jozef en Maria, als zij later den twaalfjarigen Jesus verloren hadden. Jozef was zoo gewoon geworden aan het zien van Gods Zoon, en nu moest hij drie dagen het aanschouwen van dat Goddelijk gelaat derven, zonder te weten, welke de reden daarvan was!

Welke smart veroorzaakte hem deze laatste omstandigheid. In zijne nederigheid vreesde de H. Aartsvader, dat hij in iets te kort was gekomen en Jesus mishaaagd had, dat hij niet waardig was, zulk een schat te bewaren. Gedurende die drie dagen weenden Maria en Jozef, en zochten Jesus,

gelijk de H. Maagd dan ook in den tempel tot haar Kind zeide.

Overwegen wij vervolgens de vreugd van Jozef bij de wedervinding van Jesus, en bij het vernemen, dat het achterblijven van Jesus geenszins voortsproot uit achteloosheid van Jozefs zijde, maar alleen uit Jesus' ijver voor de glorie zijns hemelschen Vaders.

Gebed.

Heilige Aartsvader, gij beweent het verlies van Jesus; maar gij hebt Hem en Hij heeft u altijd bemind; Hij koos u zelfs tot zijn Vader en Bewaker. Ach, niet gij dus, maar ik moet weenen, weenen over het verlies van Jesus, door mijne eigene schuld. Helaas, hoe menigmaal heb ik Hem verlaten om een beuzeling, om een nietige gril of een zondig vermaak van één oogeblik! O groote Heilige, om uwe overgroote smart bij het bespeuren van Jesus' verlies, bid ik u, verwerf mij tranen van berouw om onophoudelijk de beleedigingen te beweenen, die ik Jesus heb aangedaan. En om uwe vreugde bij het wederzien smee ik u, maak dat ik mijn Goddelijken Meester

moge wedervinden en Hem mijn arm hart binnenleiden.

Maria, mijne Moeder, toevlucht der zondaren, verlaat mij niet, heb medelijden met mij. Ik heb uw Zoon beleedigd, doch ik gevoel er innig spijt over, verwerf mij de kracht om nooit meer te zondigen, ja liever te sterven, dan Hem nog eens door de zonde verliezen.

En Gij, zoete Jesus, vergeef mij, smeek ik U; ik haat en verafschuw al mijne, ook de kleinste zonden, ik heb er spijt over en zou van droefheid willen sterven. Ach, maak dat ik U vurig beminne, en uwe genade in mijn hart beware tot aan mijn dood. Amen.

Voorbeeld.

Da Maria nam de H. Jozef de eerste plaats in in het hart van den H. Franciscus van Sales. Deze groote bisschop vastte op water en brood den dag vóór het feest van den H. Jozef; op dien dag zelf droeg hij eene plechtige H. Mis op, met allen luister, dien onze Moeder de H. Kerk aan hare feesten vermag te geven; des avonds hield hij met vuur eene lofrede op den Heilige. Hij noemde hem den glorievollen voedster-

vader van Jesus, den echtgenoot van de Koningin der aarde, het volmaakte tooneel van maagdelijkheid, van nederigheid en liefde. „O God!” riep hij uit, „hoe groot moet de H. Jozef wel zijn, daar hem Maria en Jesus geschonken werden hier op aarde, schatten, die de Engelen hem zouden benijden, zoo men in den hemel daartoe in staat ware!” Eindelijk, hij stelde den H. Jozef aan tot patroon en beschermer van het klooster te Annecy. (Hamon).

4^e WOENSDAG.

*Over het geluk van den H. Jozef, altijd
het beminnelijk gezelschap van Jesus
en Maria te genieten.*

a door Maria en Jozef in den tempel te zijn wedergevonden, ging Jesus met hen naar Nazareth, waar Hij met Jozef verbleef tot diens dood, hem gehoorzamend als aan zijn Vader.

Overwegen wij hier het heilig leven van Jozef, in gezelschap van Jesus en Maria. Hun eenig levensdoel was : God de grootste eer te brengen ; hun eenig verlangen : God

meer en meer te behagen; het voorwerp hunner gesprekken was de liefde, door de menschen aan God verschuldigd, en de liefde van God jegens ons, zoo groot, dat Hij zijn eenigen Zoon over zou leveren aan de beulen, om onder ijselijke smarten en beledigingen te sterven voor ons heil.

Overwegen wij, hoeveel tranen Maria en Jozef stortten bij het lezen der H. Schrift als zij kwamen aan de voorspellingen omtrent Jesus' lijden en dood: als zij tot elkander spraken: „Zie, dit dierbaar Kind zal een Man van smarten zijn, zij zullen Hem geeselen, zoo wreedaardig, dat Hij een melaatsche zal schijnen, en er geen schaduw zijner goddelijke schoonheid zal overblijven: overdekt met bloedende wonden, zal Hij nochtans geen enkele klacht uiten, zich als een lam ter slachtbank laten voeren, om tusschen twee moordenaars den geest te geven!” Welk smartelijk medelijden gevoelde Jozef bij die gedachte, als hij het onschuldige Kind beschouwde, wiens aanblik alleen zelfs het hardste gemoed zou verteederen!

Gebed

Heilige Aartsvader, om de tranen, die gij gestort hebt, toen gij te voren het lijden van Jesus overwoogt, verwerf mij een teedere devotie tot het lijden van den lieven Zaligmaker. En om de heilige liefdevlammen, welke bij dat overwegen uw hart ontstaken, verwerf mij ook een vonk uwer liefde, opdat al mijne ongeregelde neigingen er door verteerd worden.

En gij, o Maria, om alles, wat gij hier op aarde geleden hebt, om uwe bittere tranen, bij Jesus' kruisdood geschreid, verwerf mij eene diepe droefheid over mijne zonden.

Zoete Jesus, die voor mij zoo zwaar geboet hebt, maak, dat ik nooit die groote liefde vergeete. Beminnelijke Zaligmaker, uw dood is mijn leven, mijne hoop; Gij hebt U voor mij opgeofferd, door uwe verdiensten verhoop ik mijne zaligheid. Ik bemin U meer dan mij zelf, uit geheel mijn hart en boven alles; om U wil ik alles lijden. Schenk mij daartoe uwe kracht en uwe genade, ik wil U alleen beminnen, ach, help mij om de tranen van Maria en Jozef, opdat ik mij nimmer meer van U scheide. Amen.

Voorbeeld.

De korte maar de zaakrijke geschriften van den H. Alphonsus over de devotie tot den H. Jozef, toonen ons duidelijk zijnen eerbied, zijne liefde en zijn vertrouwen op Maria's Bruidegom. Elke bladzijde getuigt van het groot verlangen om iederen geloovige dezelfde gevoelens in te prenten. En het is bekend: wat deze groote kerkleeraar anderen onderwees, trachtte hij zelf met nog grooteren ijver te beoefenen. Het kon ook wel niet anders, in aanmerking genomen zijne devotie tot de H. Theresia.

Ook stelde hij zich reeds vroegtijdig onder bescherming van den goeden H. Jozef, en deed evenzoo met zijne instellingen. Alle jaren moesten zij den 19^{en} Maart plechtig vieren. Hij riep onzen Heilige dikwijls aan, en ondernam niets zonder zich aan hem te hebben aanbevolen. Nooit schreef hij iets, zelfs geen eenvoudigen brief, zonder bovenaan, naast de namen van Jesus en Maria, ook dien van Jozef te voegen.

(Dujardin).

5^e WOENSDAG.

*Over de liefde van Jozef jegens zijn
heilig gezin.*

eschouwen wij eerst welke liefde er
schuilde in Jozefs hart voor de H.
Maagd Maria. Zij was het reinste,
het beminnelijkste, het schoonste
aller schepselen, zij was de nederigste,
zachtmoedigste, de zuiverste onder de
mensenkinderen, zoowel boven de
Engelen als boven de menschen stond zij
in liefde tot God; bovendien, hoe zuiver, hoe
engelachtig beminde zij zelve haren bruide-
gom, zij verdiende dus wel de liefde van Jo-
zef, die de deugd zoozeer beminde! Hij be-
schouwde haar als de Welbeminde van God,
uitgekozen tot Moeder van zijn Zoon. Hoe
groot moest om dit alles de liefde van den
rechtvaardigen Jozef wel zijn jegens zulk
eene beminnelijke echtgenoot.

Overwegen wij vervolgens zijne liefde
tot Jesus. Toen God hem tot vader over
zijn Zoon aanstelde, legde Hij in zijn hart
eene ware vaderliefde, eene liefde, zooals
zulk een Zoon verdiende, bovendien was
die Zoon zijn God; Jozefs genegenheid

was dus niet alleen natuurlijk, zooals van iederen vader, maar ook en vooral bovennatuurlijk. Door de openbaring des Engels wist Jozef, dat dit Kind, 't welk hem altijd vergezelde, het Goddelijk Woord was; hij wist, dat dit Kind zelf hem tot zijn bewaker had willen uitkiezen, en hem *Vader* wilden noemen. Welk een krachtige liefdevlam moest dus wel zijn hart verteren, bij het overwegen van dat alles, als hij dien Zoon aan hem zag gehoorzamen, de nederigste werkzaamheden met liefde en nauwgezetheid zag verrichten, en zijn kostbaar zweet zag storten onder een afmattenden arbeid, die zijne krachten bijna te boven ging.

Hoe werd zijn vaderhart van liefde ontvlamd, als hij den Schepper der wereld op zijne armen droeg, als hij Hem liefkoosde, of er van geliefkoosd werd, als hij uit dezen goddelijken mond die woorden des eeuwigen levens hoorde, gelijk aan zoovele vurige liefdepijlen, die zijn hart troffen en ontstaken, als hij de verheven voorbeelden zag van zijn Metgezel in den arbeid!

Dikwijls verflauwt de liefde tusschen beminende personen, daar zij met de jaren meer en meer de gebreken van het beminde voorwerp ontdekken. Niet zoo bij Jozef; hoe meer

hij met Jesus omging, hoe meer hij ook zijne heiligheid leerde kennen. Oordeel hieruit, hoezeer hij Jesus beminde, daar hij ongeveer dertig jaren met Hem leefde!

Gebed.

Gelukzalige Aartsvader, die waardig gekeurd werd om met vaderlijk gezag op te treden tegenover Hem, aan wien het heelal gehoorzaamt, ik verheug mij over uw geluk en uwen roem, en wijl God het niet beneden zich heeft geacht, om u te dienen, wil ook ik uw dienaar wezen, u eeren en beminnen, als mijn meester. Neem mij onder uw bescherming, en beveel mij wat u zal goeddunken: ik weet dat al uwe verlangens slechts strekken tot meerdere glorie van God. O H. Jozef, bid Jesus voor mij, Hij zal, Hij kan niets weigeren aan u, die hier op aarde alles voor hem over hadt. Vraag Hem om vergiffenis mijner zonden, vraag Hem om mij van al het geschapene te onthechten, en over mij naar welgevallen te beschikken.

H. Maagd Maria, om de kuische liefde van den H. Jozef jegens u, eene liefde, die u zoo aangenaam was, stel mij onder uwe

bescherming, en vraag hem, om mij als zijn dienaar te willen aannemen.

En gij, lieve Jesus, die om mijne ongehoorzaamheid te boeten, aan de menschen hebt willen gehoorzamen, ach, om de verdiensten van die gehoorzaamheid, geef mij de genade, voortaan uwen H. Wil in alles op te volgen; en om uwe liefde tot Jozef smee ik U, geef mij een groote liefde tot U, oneindige Goedheid! Vergeef mij mijne beleedigingen; ach, ik gevoel er zoo innig spijt over; en maak, dat ik U beminne, gelijk de H. Jozef U heeft liefgehad.

Voorbeeld.

De H. Ignatius had eene te teedere devotie tot de Maagd der maagden, dan dat hij den kuischen H. Jozef zou hebben kunnen vergeten. Het kostbare boek zijner godsvruchttoefeningen toont ons genoegzaam zijne vereering en zijn vast vertrouwen op dezen grooten Heilige. In zijn bidvertrek bevond zich een beeld van den H. Jozef; gaarne mocht hij in tegenwoordigheid van dezen grooten leermeester des inwendigen levens bidden en de H. Mis opdragen; aan de voeten van dien uitstekenden zieleherder legde hij

alle moeilijke vragen ter oplossing neer; en onder de ingevingen van den H. Jozef is de H. Ignatius zoo bekwaam geworden in de onderscheiding der geesten en het bestuur der zielen. (*Huguet*).

6^e WOENSDAG.

De dood van den H. Jozef.

aten wij overwegen hoe de H. Jozef aan het einde zijner loopbaan gekomen was, na Jesus en Maria trouw te hebben gediend; ziet, hoe hij op zijn sterfbed ligt, omringd door die beide personen, welke hij gedurende zijn leven zoo had liefgehad; in hun zoet gezelschap zal hij uit dit leven scheiden; welk een troost!

De tegenwoordigheid van zulk eene Bruid, van zulk een Zoon, maakte den dood van Jozef zoet en kostbaar. Hoe ook zou de dood bitter kunnen zijn in de armen van Hem, die het eeuwig Leven is? Wie zal ooit kunnen beseffen hoeveel troost, hoeveel zuivere geneugten en liefdevlammen het hart van Jozef op dit oogenblik vervulden, als hij de goddelijke woorden van Jesus hoorde,

of de troostredenen, die Maria hem toesprak? De meening van den H. Franciscus van Sales is dus wel gewettigd, dat Jozef stierf uit loutere liefde tot God.

Zoo was de dood van onzen Heilige zacht en kalm. Zonder angst noch vrees, want hij had altijd zuiver en heilig geleefd. Zoo kunnen voorzeker niet zij sterven, die ooit grootelijks God beleedigd hebben; maar toch, al wie in zijn stervensuur door den H. Jozef wordt beschermd, zal een grooten troost smaken. Hij, die God aan zich zag gehoorzamen, zal ongetwijfeld den duivel kunnen bevelen en verjagen. Gelukkig hij, die zich deze bescherming verdient. Laten wij ons deze dus waardig maken, en er iederen dag om bidden.

Gebed.

Mijn beminde beschermer, met recht kondet gij zulk een kostbaren dood verwachten, daar uw leven rein en heilig geweest was. Ik voor mij heb alle reden, om een ongelukkigen dood te verwachten, maar ik heb nog hoop; als gij mij bijstaat, zal ik niet verloren gaan. Gij waart niet alleen de vriend, maar ook de bewaker en voedstervader van mijn Rechter; als gij mij bij Hem verde-

digt, zal Hij mij niet veroordeelen; o, maak dus, dat ik uwe bemiddeling verdien. H. Aarts-vader, ik kies u heden na Maria, tot mijn eersten voorspreker; alle dagen wil ik u mijne hulde brengen, al zij het slechts door een kort gebed of kleine versterving, en u zoo tot mijn Patroon kiezen. Ik weet wel, dat ik daartoe onwaardig ben, maar om uwe liefde tot Jesus en Maria smee ik u, neem mij tot uwen dienaar aan; en om hun zoet gezelschap, dat gij op aarde genoot, bid ik u, wil niet ophouden mij op aarde te beschermen, opdat ik God nimmer meer verlieze. En om de hulp, die Jesus en Maria u in uw stervensuur brachten, bid ik u, sta ook gij met Jesus en Maria mij bij in dat gewichtige oogenblik, dat over mijne eeuwigheid beslissen zal.

Allerheiligste Maagd, mijne hoop! rekenende op de verdiensten van Jesus en op uwe voorbede, vertrouw ik, mij voor eeuwigte redden; lieve goede Moeder, ach verlaat mij nooit, en sta mij vooral in mijn laatste oogenblikken krachtig bij, opdat ik in Jesus' liefde en de uwe sterve.

Lieve Jesus, barmhartige Zaligmaker, die eens mijn Rechter zult zijn, ach, vergeef mij de beleedigingen, die ik ellendige U onop-

houdelijk aandoe. Ik weet het, zij zijn groot, maar ik gevoel er spijt over, zulk een goeden, liefdevollen Meester ontrouw te zijn geworden. Welk een ramp voor mij, zoovele jaren buiten uwe liefde te hebben geleefd. Schenk mij de genade, U van nu af getrouw te beminnen al mijne overige levensdagen, opdat ik, als mijn stervensuur zal slaan, ontstoken zij van liefde tot U. Ik vraag U geene andere genade dan U vurig te beminnen ten einde toe. Amen.

Voorbeeld.

ok de H. Theresia had een groote devotie tot den roemvollen Bruidegom der Allerheiligste Maagd; men kan zelfs zeggen, dat haar vooral de eer toekomt, de vereering van den H. Jozef te hebben verbreid. Reeds in hare jeugd gevoelde zij een groote genegenheid tot dezen Heilige, zij ondernam nooit iets zonder zijne bescherming in te roepen, en noemde hem steeds haren *Vader*. Al hare kloosters stelde zij onder zijn patronaat. Toen zij zelve onder de rangen der Heiligen was opgenomen en eenige harer stichtingen haar zelve tot patrones hadden genomen, verscheen zij te Avila aan zuster

Isabella, en beval, dat al die stichtingen wederom den H. Jozef tot patroon moesten nemen. Tijdens haar leven verbood hare ootmoedigheid haar, om te spreken over de ontvangen hemelsche gunsten; alleen opzich- tens den H. Jozef maakte zij eene uitzon- dering en aarzelde zij nimmer, om de door hem verkregen genaden openbaar te maken, ten einde zoo haar vurig verlangen naar zijne meerdere verheerlijking te voldoen.

(H. Alphonsus. Noveen H. Theresia).

7e WOENSDAG.

Over de glorie van den H. Jozef.

 e heerlijkheid, die God in den hemel aan zijne Heiligen geeft, komt overeen met den graad van deugden, door hen op aarde beoefend. Om nu een denkbeeld te hebben van de heiligheid, waardoor Maria's Bruidgom uitblonk, behoeven wij slechts het Evangelie open te slaan; daar staat: *Jozef de man van Maria, was rechtvaardig.* Een rechtvaardige is iemand, die alle deugden beoefent, anders wordt hij geen rechtvaardige genoemd.

Als dus volgens Gods woord, Jozef reeds een rechtvaardige was, toen hij tot Bruidegom van Maria werd verkozen, welken vooruitgang in de deugd zal hij dan wel gemaakt hebben, levende in het voortdurend gezelschap van zulk een voortreffelijke, zulk een heilige Maagd, bij wier schitterende deugden alle hemelingen te zamen als een schaduw zijn! Als één woord van Maria voldoende is om Joannes den Dooper te heiligen, en Elisabeth met den H. Geest te vervullen, tot welk een graad van heiligheid moet dan de schoone ziel van Jozef zijn opgeklommen, tengevolge der vertrouwelijke, leerzame, godvruchtige gesprekken, welke hij met Maria gevoerd heeft, gedurende dertig jaren!

Bovendien, welke vermeerdering van deugd mogen wij bij Jozef veronderstellen, als wij bedenken, dat hij even zoovele jaren doorbracht met Jesus, Gods Zoon, de heiligheid zelve, Hem dienend en voedend, en bijstand verleenend in alle levensbehoeften. „Voorwaar, Ik zeg u,” sprak Jesus, „als iemand een glas water geeft in mijnen naam, hij zal zijn loon niet missen.” Maar welke glorie zal Hij dan Jozef wel hebben toegedacht, die Hem redde van den kindermoord, Hem kleeedde en

voedde, en met zooveel liefde op zijne armen droeg.

Zeër zeker was Jozefs leven in zulk een heilig gezelschap als een voortdurend gebed, vruchtbaar in oefeningen van geloof en hoop, van liefde en zelfverloochening. De rechtvaardige God, die ieder naar verdiensten belooft, welk een geluk moet Hij Jozef wel bereid hebben voor zijn overvloed van alle deugden! De H. Augustinus vergelijkt de andere Heiligen bij heldere sterren, doch den H. Jozef bij de zon, Pater Suarez beschouwt als zeer aannemelijk, dat na Maria de H. Jozef in verdiensten en glorie alle heiligen overtreft; de eerbiedwaardige Bernardinus de Bustis maakt hieruit de gevolgtrekking, dat de H. Jozef in den hemel in zekeren zin aan Jesus en Maria gebiedt, als hij van hen een of andere gunst voor zijne dienaren vraagt.

Gebed.

 glorievolle Aartsvader! nu gij vol vreugde in den hemel zetelt, op zulk een verheven troon bij Jesus, die u op aarde onderdanig was, bid ik u, heb medelijden met mij, die nog te midden van zooveel vijanden leef, ter prooi aan hevige hartstoch-

ten, welke nog voortdurend strijd leveren om mij te verderven. Ach, door het geluk, dat u ten deel viel van hier op aarde voortdurend het beminnelijk gezelschap van Jesus en Maria te genieten, verwerf mij de genade, het overige mijns levens in onverbroken vereeniging met God door te brengen, altijd de aanvallen der hel af te slaan en in de liefde van Jesus en Maria te mogen sterven, om met u mij eeuwig in hunne schoonheid te mogen verheugen.

Allerheiligste Maagd, mijne beminde Moeder Maria, wanneer toch zal ik bevrijd van de vrees voor de zonde, in den hemel mij in aanbidding voor Jesus' voeten mogen nederwerpen? Gij kunt mij die genade bekomen, ach help mij in naam van uwen getrouwen Bruidgom.

Mijn beminde Jesus, dierbare Verlosser, wanneer zal ik U van aanschijn tot aanschijn mogen aanschouwen in mijn hemelsch vaderland? Zie, hier op aarde ben ik nog in voortdurend gevaar van U te verliezen. Ach, lieve Jesus, om de verdiensten van den H. Jozef, dien Gij in den hemel zoozeer vereert, om uwe beminnelijke Moeder de Maagd der maagden, in naam van uw kostbaar lijden en dood,

smeek ik U : laat niet toe, dat ik nog ooit van U gescheiden worde, maar trek mij tot U, desnoods met geweld, als ik wederspanning ben. Maak dat ik het voorbeeld van den H. Jozef moge navolgen, om eens evenals hij in den hemel heerlijk te worden beloond ; dit smee ik U in zijnen naam en in dien van Maria. Amen.

Jesus, Maria, Jozef, ik geef U mijn hart, mijn geest en mijn leven.

Jesus, Maria, Jozef, staat mij bij in mijnen doodsstrijd.

Jesus, Maria, Jozef, laat mij in uw heilig gezelschap vreedzaam sterven.

Voorbeeld.

Enige jaren geleden leefde er te S. eene achtenswaardige familie in diepe droefheid. De oudste zoon, die gehuwd was, was een voorwerp van smart voor zijne ouders. Hij ontzag zich niet, hen op verschillende wijze te benadeelen, ja was gewetenloos genoeg, over zijn braven vader, die hem bij zijn huwelijk zulke schitterende vooruitzichten had geopend, de hatelijkste

leugens te verspreiden. Het is hier de plaats niet, om dat alles in den breedte te verhalen, genoeg zij het te zeggen, dat zijn ouders dikwerf weenden over zijn wangedrag. En o, het leed, door een kind aan zijne ouders berokkend, schreit zoozeer ten hemel om wraak!

De straf Gods zou dan ook niet uitblijven. De eene ramp na de andere trof den zoon, bijna voortdurend had hij met ziekten te kampen: en hij verloor ten slotte echtgenoot en kind kort na elkander. Nog gingen hem de oogen niet open, hij ging op den ouden weg voort, en nu strafte God hem in zijne geldelijke aangelegenheden. De zaken gingen achteruit, hij behartigde ze niet meer, liet alles aan bedienden over, maakte groote verteringen en stond weldra aan den rand van den ondergang.

Stel u de verschrikkelijke droefheid voor van den ouden vader, die deze zaak, gelijk men zegt, van den grond had opgehaald, en nu zijn eerlijken naam, waarop hij zoo trots ging, bedreigd zag. Want die slag zou ook op hem terugvallen, het was menschelijkerwijze onvermijdelijk.

Eens kwam zijn twaalfjarig dochttertje in eene kerk, waar zij niet gewoon was te gaan;

doch wyl het Zondag was, en zij voor de voorgaande H. Mis te laat kwam, moest zij daar wel heen. Het was in het laatst van Januari, en de pater hield eene predikatie ter eere van den machtigen H. Jozef, om de geloovigen op te wekken tot het vieren der *zeven Woensdagen*.

Hij sprak met zooveel vuur, dat hij een diepen indruk maakte op de geloovigen. Ook de kleine Agnes was er door getroffen, en dacht de geheele H. Mis aan haren vader, in wiens oog zij zoo dikwijls de tranen had zien blinken.

„Papa,” riep zij bij hare thuiskomst, terwijl zij hem onstuimig omhelsde, „papa, nu moet ge niet meer zoo weenen; de H. Jozef zal u weer vroolijk maken, de pater heeft zoo mooi over de zeven Woensdagen gepreekt; toe, laten wij die ook eens vieren!” Dat was een lichtstraal voor de bedroefde ouders! Deze ongekunstelde woorden uit dien onschuldigen kindermund wekten hun vertrouwen open met vuur hielden zij de gezegde godsvruchttoefening, en den laatsten Woensdag naderden alle drie tot de H. Tafel. De uitkomst was hun vertrouwen waardig; vol berouw kwam de zoon op den 19en Maart in hun huis, waar hij sedert jaren geen voet had gezet, en vroeg onder tra-

nen om vergiffenis. Evenals de vader van den verloren zoon richtte de oude man hem op, drukte hem aan zijn hart, en was buiten staat, een woord te uiten. Eindelijk bracht hij snikkend uit: „Alles, alles, mijn zoon, heb ik u vergeven!” meer kon hij niet zeggen.

De hemel bekrachtigde de verzoening: de zaken namen plotseling eene geheel andere wending, en de ramp was van hun huis afgewend door de voorbede van den H. Jozef.

En gij, arme ouders, die dit leest, zoo gij in een zelfde geval verkeert, o, wendt u tot den H. Jozef. Hij, die de tranen van zijne beminde Bruid droogde, als zij weende over het toekomstig lijden van Jesus, zal ook de uwe drogen; hij, die de echtgenoot is van de *Troosteres der bedrukten*, zal ook u troosten en uwe droefheid wegnemen.

S.... April 1887.

V....

Sluitgebed na de zeven Woensdagen.

Zie, goede H. Jozef, ik heb de oefening der zeven Woensdagen volbracht, de geheimen uws levens overwogen en daaruit heilzame leeringen en lessen getrokken; van verschillende heiligen is mij de groote devotie

voorgesteld en de diepe vereering, welke zij u toedroegen.

Waar zulke toonbeelden mij zijn vóórgaan, mag ik daar wel achterblijven? O neen, voorzeker: ik smeeek u dan ook, mij de genade te verwerven van even als zij in teedere godsvrucht tot u uit te blinken en mijne omgeving daardoor te stichten.

Verwerf mij, smeeek ik u, eene vurige liefde tot Jesus en Maria, een kuisch en ootmoedig hart en de genade om altijd in Gods vriendschap te leven. Verwerf mij tevens, indien het mij zalig is, de gunst..... waarvoor ik deze oefening heb opgedragen. Amen.

DERDE DEEL.

Korte bezoeken tot den H. Jozef VOOR IEDEREN DAG.

(Volgens den H. Alphonsus).

1^e BEZOEK.

God bemint ons zoo teederlijk, en verlangt zóó zeer onze zaligheid, dat Hij de middelen om die te bewerken, voor ons vermenigvuldigt. Een dier middelen is de vereering der Heiligen. Daar zij zijne vrienden zijn, wil de Heer, dat zij voor ons bij Hem ten beste spreken, en door hunne gebeden en verdiensten ons de genaden te verwerven, die wij zelven niet verdienen. En wie weet niet, dat onder al die voorsprekers de H. Jozef na de Goddelijke Moeder de eerste plaats inneemt in Gods Hart, en hij bij Jesus alles vermag voor hen, die hem met vertrouwen aanroepen? Zeggen wij hem dus dikwijls:

SCHIETGEBED. H. Jozef, geef mij het grootste vertrouwen in uwe machtige voorbede.

Men sluit elk bezoek met het volgende:

**Gebed van den H. Alphonsus tot den
H. Jozef.**

Heilige Aartsvader, ik verheug mij over uw geluk en uwe heerlijkheid. Gij werdt waardig gekeurd om als Vader te bevelen aan Jesus, en u te zien gehoorzamen door Hem, die aan hemel en aarde zijne wetten voorschrijft. O, groote Heilige! daar een God u heeft willen dienen, wil ook ik mij scharen onder uwe dienaars. Na Maria kies ik u tot mijn voornaamsten Beschermmer. Iederen dag wil ik u op een bijzondere wijze vereeren, en mij onder uwe hoede stellen. In naam van het zoete gezelschap van Jesus en Maria, dat gij gedurende uw leven genoten hebt, bescherm mij op mijn geheele aardsche loopbaan. In naam van den bijstand, u door Jesus en Maria in uw laatste uur verleend, bid ik u, sta ook mij op mijn sterfbed krachtig bij, maak, dat ik heilig stervende onder uwe hoede en die van Jesus en Maria, u in het paradijs moge bedanken en in uw gezelschap God in alle eeuwigheid loven en prijzen. Amen.

H. Jozef, Patroon der H. Kerk, bescherm ons, bescherm onzen H. Vader den Paus en onze Moeder de H. Kerk. Amen.

2^e BEZOEK.

Wij moeten den H. Jozef veel vereeren, omdat volgens eene opmerking van Origenes, Gods Zoon zelf hem als zijn vader heeft willen eeren. (1) Dezen titel geeft hem dan ook de H. Lucas in het Evangelie, en Maria zelve duidde hem niet anders aan: „*Uw vader en ik*, zeide zij tot Jesus, *zochten U met droefheid.*” Als dus de Koning der koningen, zegt kardinaal Ailly, zich heeft gewaardigd, Jozef tot een zoo hooge waardigheid te verheffen, is het alleszins betamelijk en billijk, dat ook wij trachten, hem zooveel mogelijk te vereeren.

SCHIETGEBED. H. Jozef, ik wijd mij voor altijd aan uw dienst toe; bescherm mij altijd, smeeik ik u.

GEBED. Heilige Aartsvader, bladz. 262.

3^e BEZOEK.

Welke Heilige, welke Engel zelfs, zoo vraagt de H. Basilius, heeft ooit verdiend, Vader van God genoemd te worden? Jozef alleen heeft deze eer genoten. Wij

(1) In Luc. Hom. 17.

mogen dus op hem deze woorden van den Apostel Paulus toepassen: *Hij staat zooveel hooger dan de Engelen, als hij ten erfdeel een naam heeft verworven, glorievoller dan den hunne* (1). Door dezen titel is de H. Jozef meer door God vereerd geworden dan alle Aartsvaders en Profeten, Apostelen en Opperpriesters; zij allen worden dienaars genoemd; doch de H. Jozef alleen wordt Vader geheeten van God.

SCHIETGEBED: H. Jozef, Voedstervader van Jesus, bid Jesus voor mij.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

4^e BEZOEK.

De Heer zelf beval de H. Margaretha van Cortona aan, eene bijzondere devotie tot den H. Jozef te hebben en geen enkelen dag voorbij te laten gaan, zonder een of andere bijzondere eerbewijzing te brengen aan hem, als aan zijn allergetrouwsten Voedstervader op aarde. (2) Laten wij ook dus niet in gebreke blijven, iederen dag ons zelve meermalen aan den H. Jozef aan te

(1) Hebraeos 1. 4.

(2) Boll. 22 Febr. c. 9.

bevelen. Laten wij hem genaden en gunsten vragen: hij zal ons alles verkrijgen, mits het ons zalig is.

SCHIETGEBED: H. Jozef, verwerf mij standvastigheid in u alle dagen getrouwelijk aan te roepen.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

5° BEZOEK.

De H. Jozef werd aangesteld tot hoofd van het heilig Huisgezin, klein wel is waar in getal leden, maar oneindig groot door de uitstekende heiligheid van de personen, die het samenstelden: Gods Moeder en Gods eenigen Zoon. God stelde hem dus aan tot *Heer over zijn huis*. In dat huis gebiedt Jozef, en de Zoon van God gehoorzaamt.

SCHIETGEBED: H. Jozef, om de gehoorzaamheid, die Jesus u betoond heeft, vorm mij tot een gehoorzamen opvolger van Gods wil.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

6° BEZOEK.

Jozuë bracht de wereld in verbazing, als de zon hem gehoorzaamde, toen hij haar beval stil te staan, en hem den tijd te laten om de zegepraal op zijne vijanden te volmaken.

Maar wat is Jozuë, die zich ééns door de geschapen zon zag gehoorzaamd, in vergelijking met den H. Jozef, aan wien de Zon der gerechtigheid, Jesus Christus, gedurende dertig jaren in alles onderdanig was!

SCHIETGEBED: H. Jozef, zoo groot en toch tegelijkertijd zoo nederig, verwerf mij de ware nederigheid.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

7^e BEZOEK.

Luisteren wij, hoe de H. Bernardus zich uitdrukt, sprekend over den H. Jozef: „Deze getrouwe dienaar werd uitverkoren, niet alleen om de troost en steun te wezen van de Moeder des Heeren, te midden van de zware beproevingen, die zij zou te lijden hebben, en om de Voedstervader van Jesus te zijn; maar ook bovendien in zekeren zin de medewerker aan de Verlossing der wereld, het werk van den grooten Raad der drie Goddelijke Personen. (De Laud: V. M. hom. 2).

SCHIETGEBED: H. Jozef, red ons; ons heil is in uwe handen.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

8e BEZOEK.

Volgens den H. Joannes Damascenus gaf God aan den H. Jozef, ten opzichte van Jesus, de bezorgdheid en het gezag eens vaders, opdat hij zijne zending naar behooren zou vervullen. Hij gaf hem de genegenheid eens vaders, opdat hij Jesus met de teederste liefde zou bewaken; de bezorgdheid eens vaders, opdat hij Jesus met alle mogelijke zorgen zou omringen; eindelijk het vaderlijk gezag, opdat de H. Jozef zeker zou zijn, in alles door den Zaligmaker en Maria te worden gehoorzaamd.

SCHIETGEBED: H. Jozef, wees ook altijd onze Vader, en maak dat wij waarlijk uwe kinderen zijn.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

9e BEZOEK.

Glorievolle H. Jozef! om de droefheid, die gij gevoeldet, toen gij het Goddelijk Woord zoo arm in een stal zaagt geboren worden, te midden van zulke groote ontbering, zonder vuur noch voldoende dekking; om de bittere tranen, welke de vinnige koude aan het Goddelijke Kind ontlokte, smee ik u, mij eene diepe droefheid te verwerven

over mijne zonden, die de oorzaak waren van Jesus' lijden. Door de vertroosting, die uw hart gevoelde bij het beschouwen van het beminnelijk Kindje, stralend van hemelsche schoonheid; bij de liefde, die in uw hart ontstond, als gij zaagt, hoe het zijne armpjes tot u uitstreckte en u vriendelijk tegenlachte, smee ik u, verwerf mij de genade, Hem ook met eene vurige liefde hier te beminnen, om Hem eens in den hemel voor eeuwig te bezitten.

SCHIETGEBED: H. Jozef, doordring onze harten van een levendig berouw, en maak ze gevoelig en vatbaar voor de beminnelijkheid van Jesus.

GELED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

10^e BEZOEK.

Mijn beminde Beschermmer, door uwe algeheele en voortdurende gehoorzaamheid aan God, verwerf mij van uwen Jesus de genade, immer zijne goddelijke voorschriften getrouw op te volgen; verwerf mij, dat ik op mijne reis naar de eeuwigheid, te midden van zooveel vijanden, Jesus en Maria nimmer verlieze, en tot mijn laatsten snik in uw en hun gezelschap blijve; in dat gezelschap zullen de bitterste smarten, ja de

dood zelf mij zoet en aangenaam worden.

SCHIETGEBED: H. Jozef, ik wil geheel de uwe zijn, om, door u, geheel aan Jesus en Maria toe te behooren.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

11e BEZOEK.

Groote Heilige! door de verdiensten van de smart, die u trof, toen gij Jesus in den tempel verloren hadt, verwerf mij overvloedige tranen om zonder ophouden de beleedigingen te beweenen, die ik mijn goddelijken Meester heb aangedaan; en om de vreugde, die gij smaaktet, als gij Jesus terugvondt, bid ik u om de genade en het geluk, Hem ook weder te vinden, in mijn hart binnen te leiden en Hem nimmermeer daaruit te verjagen.

SCHIETGEBED: H. Jozef, vermeerder ons geloof, en maak het vooral levendig en onwrikbaar in de tegenwoordigheid van Jesus in het Allerheiligste Sacrament.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

12e BEZOEK.

Als God iemand ergens toe bestemt, zegt de H. Thomas, geeft Hij hem alle noodige genaden om die roeping waardig

te vervullen." Daar de H. Jozef geroepen was om den rang van Vader te vervullen tegenover Jesus, moet men als zeker aan nemen, dat God hem alle gaven van wijsheid en heiligheid gaf, die zulke waardigheid vereischte. Gerson zegt, dat de H. Jozef, onder meer, drie buitengewone voorrechten ontving: 1e van geheiligd te worden in den schoot zijner moeder, zooals Jeremias en Joannes de Dooper: 2e van terzelfder tijd in de genade bevestigd te worden: 3e altijd bevrijd te blijven van de aandriften der vleesche lijke begeerlijkheid, welke laatste genade nog voortdurend versterkt en vermeerderd werd door den omgang met de zuiverste der maagden. En aan deze genade vooral maakt hij zijne godvruchtige dienaren deelachtig, door ze van de onzuivere neigingen te bevrijden.

SCHIETGEBED: H. Jozef, schitterende lelie van zuiverheid, bewaar in ons ongeschonden deze engelachtige deugd.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

13e BEZOEK.

Jozef wordt in het Evangelie een rechtvaardige genoemd. (1) Doch wat is een recht-

(1) Matth. I. 19.

vaardig man? Dat is, volgens den H. Joannes Chrysostomus, een man, die alle deugden bezit. „Merkt wel op,” zoo zegt hij, „dat Jozef rechtvaardig wordt genoemd, omdat hij alle deugden in een volmaakten graad bezat. (1)” Jozef was dus reeds heilig vóór zijn huwelijk met Maria; maar hoe groeide die heiligheid aan toen hij met Gods Moeder werd vereenigd! Hare voorbeelden alleen waren reeds voldoende om hem te heiligen; en als Maria, volgens den H. Bernardus van Siëna, de uitdeeler is van alle genaden, welke overvloedige gunsten moet zij dan Jozef wel verworven hebben, Jozef, dien zij zoozeer liefhad, en van wien zij ook zoo teeder bemind werd!

SCHIETGEBED: H. Jozef, vermeerder toch bid ik u, mijne devotie tot Maria, uwe beminlijke Bruid en onze goede Moeder.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

14^e BEZOEK.

De twee leerlingen, die naar Emmaüs gingen, voelden hun hart brandende van liefde, tengevolge der weinige oogenblikken, dat Jesus met hen sprak. Wat dan te

(1) Hom. 4 in Matth.

denken van de zuivere liefdevlammen, waardoor Jozefs hart werd verteerd, gedurende de dertig jaren, die hij doorbracht in het gezelschap van Gods Zoon, al de woorden in zijn hart bewarende, welke van die goddelijke lippen vloeiden, en voortdurend de verheven voorbeelden voor oogen hebbende, die Jesus hem gaf van gehoorzaamheid en liefde jegens God, voorbeelden van geduld en hulpbetoon en bereidvaardigheid in het volbrengen van een last, dien zijn hemelsche Vader Hem had opgelegd!

SCHIETGEBED: H. Jozef, ontvlam mijn hart van liefde tot Jesus.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

15° BEZOEK.

De H. Paulus verzekert ons, dat God *een ieder naar zijn werken zal beloonen*, (Rom. II. 6.) Welke glorie is dus niet voor den H. Jozef weggelegd, die Hem zoozeer heeft bemind, en Hem hier op aarde zooveel diensten heeft bewezen! Een glas water in Jesus' Naam gegeven, zal zijn loon niet missen; doch welke zal de belooning van den H. Jozef zijn, welke tot Jesus Christus zeggen kan: „Niet alleen gaf ik U drank en spijs, kleeding en onder-

komen, maar ik redde uw leven, door U uit de handen van Herodes te bevrijden!”

SCHIETGEBED: H. Jozef, wakker onzen ijver aan, om meer en meer in de deugd voortgang te maken, door de hoop op de eeuwige belooning.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

16^e BEZOEK.

Onder de voornaamste deugden mag men voorzeker de nederigheid rangschikken. Evenals de hoovaardij de oorsprong is van alle kwaad, zoo is de nederigheid de bron, waaruit alle deugden voortvloeien. Wie niet nederig is, kan onmogelijk waarlijk de deugd beoefenen. Hij zal trotsch gaan op het goede, door hem verricht, vermetel worden, niet naar den raad van zijn zielsbestierder willen luisteren, en zoo voor zich de bron openen van vele zonden. Met den nederige gaat het juist omgekeerd. Als wij nu bedenken, dat Jozef van nature nederig was, en voortdurend de verheven voorbeelden van Jesus en Maria kon aanschouwen, hoezeer moest hij dan zich nog immer kleiner en geringer hebben gevoeld, daardoor meer en meer aan God hebben behaagd, en tot belooning daarvan, steeds meer

en meer genaden en deugden hebben ontvangen.

Laten ook wij de hoovaardigheid, waarmede wij helaas allen behept zijn, trachten uit te roeien door de voorspraak van den H. Jozef, en ook wij zullen vooruitgang maken in de deugd.

SCHIETGEBED: Nederige H. Jozef, verkrijg ons de ware ootmoedigheid.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

17^e BEZOEK.

Om te bewijzen, welke macht de H. Jozef in den Hemel bezit, zegt de H. Bernardinus van Siëna: „Ongetwijfeld bewaart Jesus hierboven jegens den H. Jozef die liefde en eerbied, hem op aarde betoond. In plaats van verminderd te zijn, neemt dit gevoel nog immer toe.” *Liefde en eerbied*: dat beteekent, dat de Opperheer, die den H. Jozef hier op aarde als een Vader heeft willen vereeren, hem in den hemel niets zal weigeren! Welk een reden om met vertrouwen uit te roepen:

SCHIETGEBED: Heilige Jozef, machtige Beschermmer onzer zielen, bewaar ons voor iedere zonde!

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

18^e BEZOEK.

Al was de H. Jozef niet volgens de natuur Jesus' vader, hij had toch gezag over Hem als echtgenoot der H. Maagd, die als wezenlijke Moeder van Jesus ook werkelijk gezag over Hem had. De eigenaar van den boom immers, is ook meester van zijne vruchten. Daarom ook gehoorzaamde Jesus den H. Jozef op aarde en eerbiedigde hem als zijn Vader; daarom ook beschouwt Jesus zijne gebeden in den hemel als bevelen. „Want,” zegt Gerson, „als een vader zijn rechtgeaarden zoon iets verzoekt, heeft dit verzoek de kracht van een gebod.”

SCHIETGEBED: H. Jozef, wees onze verdediging in de bekoringen, en onze kracht in de wederwaardigheden.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

19^e BEZOEK.

Groote Heilige! aangezien u een God heeft willen dienen, wil ik ook uw dienaar wezen, u eeren en beminnen als mijn heer en meester. Zie, ik stel mij geheel in uwe handen, beveel mij wat gij wilt, het zal altijd tot Gods glorie en tot mijn welzijn strekken, en daarom wil ik u ook onvoorwaardelijk gehoorzamen.

H. Jozef, beveel mij vooral, Jesus en Maria lief te hebben, en hunne en uwe deugden na te volgen. Doch bid dan ook tevens voor mij bij Jesus om de noodige kracht om dat gebod op te volgen. Zeker, Hij zal u niets weigeren, daar gij Hem op aarde ook niets geweigerd hebt. Zeg Hem, dat Hij mijne zonden vergeve, mij van de ijdele schepselen onthechte, en mijne zinnen op het hemelsche richte, opdat ik geheel van dat goddelijke liefdevuur moge ontbranden.

SCHIETGEBED: H. Jozef, bewaar uwe kinderen.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

20e BEZOEK.

 roemvolle Patriarch! nu gij in den hemel zetelt, u verheugend in volmaakt geluk bij uwen welbeminden Jesus, die u op aarde onderdanig was, bid ik u, heb medelijden met mij, die nog verkeeren moet te midden van zoovele slechte geesten en kwade hartstochten, welke mij aanhoudend bestrijden, om mij den hemel te doen verliezen. O! om het geluk, dat gij reeds hier beneden genoot, van voortdurend in Jesus' en Maria's gezelschap te mogen leven, smee ik u, ver-

werf mij de genade, evenals gij hier op aarde altijd met God vereenigd te blijven, en zoodoende de aanvallen der hel met glans af te slaan; verkrijg mij ook, in de liefde van Jesus en Maria uit dit leven te mogen scheiden en zoodoende den hemel te verdienen om daar eeuwig met u te juichen.

SCHIETGEBED: H. Jozef, bezorg mij de zegepraal over mijne hartstochten, en een grooten afschuw voor de zonden.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

21^e BEZOEK.

De H. Paulus leert ons, dat de onkuischheid de straf is voor de hoovaardigheid. (1) Omgekeerd kan men zeggen, dat de waarlijk nederige beloond wordt met alle deugden, doch vooral met de engelachtige deugd van zuiverheid. Na Maria was, men mag dit veilig aannemen, haar Bruidegom de nederigste aller menschen. Hoezeer dus zal God hem daarvoor beloond hebben met een graad van zuiverheid, die hem aan een Engel gelijk maakte!

God bemint deze liefvallige bloem onder

(1) Rom. I, 23, 24, *sqq.*

de deugden bijzonder. Immers, wie werd onder het kruis tot steun voor Maria aangewezen? Waren het de H. Thaddeus of de H. Jacobus, hare familieleden? Of de H. Petrus, de Prins der Apostelen? Neen, geen van allen. Doch zie, tot den *Apostel die maagd was*, sprak Jesus: „Ziedaar uwe Moeder.”

De H. Jozef moet dus wel buitengewoon aan God hebben behaagd om zijne schitterende kuischheid. Laten dus ook wij allen deze schoone deugd beoefenen, en zeggen wij dikwijls tot den H. Jozef het volgende:

SCHIETGEBED: Schitterende lelie van zuiverheid, H. Jozef, maak ons rein en zuiver van zeden.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

22^e BEZOEK.

Het zou een wonderlijk geheel vormen, zegt de H. Theresia, als ik de ontelbare genaden wilde opsommen, en de gevaren, waaruit ik gered ben, alles door de voorpraak van den H. Jozef. Het schijnt, dat de Heer aan de andere Heiligen meer deze of gene bijzondere macht heeft geschonken; doch de ondervinding bewijst, dat de H. Jozef ons in alle behoeften bijstaat; God schijnt

hierdoor de liefde te willen vergoeden, welke deze Heilige Hem op aarde heeft betoond."

SCHIETGEBED: H. Jozef, vraag altijd voor mij de genade, van goed te bidden.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

23^e BEZOEK.

De H. Theresia zegt nog: „Daar ik door eene langdurige ondervinding de wondervolle macht ken van den H. Jozef op Gods Hart, zou ik iedereen willen overhalen om hem op bijzondere wijze te vereeren. Altijd zag ik die personen, welke een ware devotie tot hem hadden, voortgang maken in de deugd... Dat zij, die mij niet gelooven, er maar eens de proef van nemen."

SCHIETGEBED: Goede H. Jozef, patroon van het inwendige leven, geleid mij naar de volmaaktheid, die God van mij vordert.

GEBED: Heilige Aartsvader, blz. 262.

24^e BEZOEK.

Toen de Egyptenaren tijdens den hongersnood tot Pharao gingen om levensmiddelen, zeide hij hun: „*Ite at Joseph*, gaat tot Jozef." Mij dunkt, ik hoor Jesus hetzelfde zeggen tot ons. Laten wij dus tot Jozef

vluchten, en wij zullen getroost worden.

SCHIETGEBED: Beminnelijke Jozef, troost der beproefde zielen, wij zullen in al onze kwellingen tot u gaan.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

25° BEZOEK.

De H. Theresia zegt, dat zij niet kon begrijpen, hoemen veel devotie tot de H. Maagd kon koesteren, zonder tevens haren maagdelijken Bruidegom eene diepe vereering te brengen, die op aarde zoo getrouw was in haren dienst. Laten wij dus tot de H. Theresia gaan, opdat zij ons eene groote devotie tot Maria en Jozef bekome.

SCHIETGEBED: H. Jozef, om de liefde van uwe trouwe dienaress Theresia, geef ons, altijd in godsvrucht tot u toe te nemen.

GEBED. Heilige Aartsvader, bladz. 262.

26° BEZOEK.

Versmaad mij niet, o beminde Beschermmer, als ik, de ondankbaarste zondaar, u smeeek om mijn Patroon te willen zijn. Bewijs mij die gunst, ik smeeek er u om, bij de liefde van uw beminden Jesus, bij de liefde van uwe doorluchtige Bruid Maria, bij de liefde van uwe

trouwe dienaressen de H. Theresia, die zooveel heeft gedaan, om uwe vereering te verbreiden. Maak dat ik, als gij, in de armen van Jesus en Maria sterve!

SCHIETGEBED: Bescherm mij, machtige heilige Jozef, in mijn doodsstrijd.

GEBED: Heilige Aartsvader, blz. 262. .

27^e BEZOEK.

God zij dank, is er thans op de wereld wel geen enkel oprecht geloovige, die den H. Jozef niet vereert, maar onder allen ontvangen voorzeker zij de meeste genaden van hem, die hem het meest en met vertrouwen aanroepen.

SCHIETGEBED: Geef mij, heilige Jozef, u altijd zoo aan te roepen."

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

28^e BEZOEK.

Als ten tijde dat Jesus op aarde bij Jozef leefde, een zondaar vergeving zijner schulden gewenscht had, zou hij dan wel een machtiger voorspraak gevonden hebben na Maria, dan den H. Jozef? Willen wij ons dus met God verzoenen, laat ons dan den H. Jozef aanroepen, die nu in den hemel nog veel meer door Jesus wordt bemind dan eertijds op aarde.

SCHIETGEBED: H. Jozef, vraag altijd aan Jesus dat Hij mij mijne zonden vergeve.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

29^e BEZOEK.

Laten wij den heiligen Jozef vragen om liefde tot Jesus: hij heeft dat zoo gaarne, en die gunst verwerft hij ons zoo graag; de meest geliefkoosde genade, die hij voor ons verkrijgt, is, dat wij Jesus beminnen; hij zelf bemint Hem zoozeer, het is dus zeer natuurlijk, dat hij de liefde tot Jesus wil zien toenemen.

SCHIETGEBED: Maak, getrouwe Beschermmer, dat ik Jesus naar behooren beminne.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

30^e BEZOEK.

O Heilige Jozef, om de tranen, door u gestort bij het overwegen van Jesus' toekomstig lijden, verwerf mij, dat ik die smarten dikwijls en met teedere genegenheid overdenke; en om de heilige liefdevlammen, daardoor in uw hart ontstaan, bid ik u, werp een vonk daarvan in mijne ziel, die door hare zonden Jesus' bitter lijden heeft veroorzaakt.

SCHIETGEBED: Maak, o heilige Jozef, dat

Jesus' lijden altijd in mijn geest blijve.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

31^e BEZOEK.

Eene krachtige beweegreden nog, om een teedere devotie tot den H. Jozef te hebben, is gelegen in het verlangen naar een zalig sterfuur. Daar hij het Kind Jesus redde uit de strikken, die Herodes gespannen had, heeft de H. Jozef een bijzondere macht ontvangen om de stervenden te verlossen van de helsche lagen. En om de voortdurende hulp, aan Jesus en Maria betoond, om zijn noesten arbeid, waardoor hij in hun levensonderhoud voorzag, is hem het voorrecht geschonken, aan zijne dienaren in hun stervensuur de hulp van Jesus en Maria te verzekeren. Het is trouwens van algemeene bekendheid, dat de H. Jozef de patroon is voor een zaligen dood, omdat hij zelf zoo zacht en kalm uit het leven is gescheiden in de armen van Jesus en Maria. Laten wij dus dikwijls tot hem verzuchten:

SCHIETGEBED: H. Jozef, verwerf mij, evenals gij in de armen van Jesus en Maria den geest te geven.

GEBED: Heilige Aartsvader, bladz. 262.

VIERDE DEEL.

AANHANGSEL

VAN

verschillende Oefeningen van Godsvrucht.

I.

GEBEDEN ONDER DE H. MIS.

Introitus.

Stel u in Gods tegenwoordigheid, en vraag de genade, om het H. Misoffer waardig bij te wonen. Bid daarna:

k belijd voor God almachtig, voor de H. Maagd Maria en alle heiligen, dat ik zwaar gezondigd heb door mijne eigene schuld. Daarom, altoede Jesus, vraag ik U door de voorspraak van de H. Maagd en den H. Jozef vergiffenis voor mijne overtredingen. Barmhartige God, wees ons genadig: en na onze zonden te hebben uitgewischt, leid ons naar het eeuwig leven. Amen.

Kyrie eleison.

Heer, ontferm U onzer. (3 maal).
Christus, ontferm U onzer. (3 maal.)
Heer, ontferm U onzer. (3 maal).

Gloria in excelsis Deo.

Glorie aan God in den Hooge, en vrede op aarde aan de menschen van goeden wil! Wij loven U, wij zegenen U, wij aanbidden U, wij verheerlijken U. Wij danken U om uwe oneindige glorie. Heer God, hemelsche Koning, God Vader almachtig. Heer eeniggeboren Zoon Gods, Jesus Christus, Lam Gods, Zoon des Vaders, die de zonden der wereld wegneemt, ontferm U onzer. Gij, die de zonden der wereld wegneemt, ontvang ons gebed. Die aan de rechterhand des Vaders gezeten zijt, ontferm U onzer. Want Gij zijt alleen Heilig, alleen Heer, alleen de Allerhoogste, o Jesus Christus, met den H. Geest, in de glorie van God den Vader. Amen.

Gebed.

Heer, Gij hebt gezegd, dat ons leven op het uwe moet gelijken; ach, helaas! hoe was het mijne tot heden? Ik bid U,

lieve Jesus, beschouw mijne zonden niet, herinner U slechts uwe barmhartigheid. Gij hebt gezegd, op de wereld te zijn gekomen om de zondaars te verlossen; Gij zegt, dat wij niets kunnen zonder U; maar dat Gij ons alle hulp zoudt verstrekken, die wij vragen. O, help mij dan, ik smeeek er U om, om alles, wat Gij voor mij hebt geleden; schenk mij de genade, uit de zonde op te staan, uwe deugden na te volgen, en U tot aan den dood getrouw en vurig te beminnen en te dienen. Lieve Maagd Maria, allerzoetste Moeder, wil dit gebed in Jesus' welwillendheid aanbevelen. — Heilige Jozef, voedstervader van Jesus, bid ook gij veel voor mij.

Epistel.

Broeders, verheugt u in den Heer; nog eens, ik zeg u, verheugt u. Dat uwe zedigheid bij allen bekend zij; de Heer is nabij. Verontrust u over niets, maar in welken staat gij ook zijt, biedt God uwe gebeden aan onder smeekingen, vergezeld van dankzeggingen. En dat Gods vrede, die alle gedachte overtreft, uw hart en geest in Jesus Christus beware.

Evangelie.

In dien tijd sprak Jesus van een berg tot het volk: „Zalig zijn de armen van geest, want hunner is het rijk der hemelen. Zalig de zachtzinnigen, want zij zullen de aarde bezitten. Zalig zij die weenen, want zij zullen vertroost worden. Zalig, die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden. Zalig de barmhartigen, zij zullen barmhartigheid verwerven. Zalig de zuiveren van harte, want zij zullen God zien. Zalig de vreedzamen, want zij zullen kinderen Gods genoemd worden. Zalig, die vervolging lijden om de rechtvaardigheid, want het hemelrijk is hun. Gij zult gelukzalig zijn, als men u met verwenschingen zal overladen, en vervolgen en valschelijk alle kwaad van u zal zeggen. Verheugt u dan, want een groot loon wacht u in den hemel; zoo immers zijn uwe profeten ook vervolgd, die vóór u geweest zijn.” (Matth. V. 2 : 12).

Credo.

Bid hier de Twaalf Artikelen des Geloofs.

Offerande.

Almachtige en eeuwige God, ontvang dit onbevlekt offer, dat ik onwaardige

opdraag aan U, levende en waarachtige God, tot boete voor mijne zonden en beledigingen en nalatigheden zonder tal; ik offer het U op voor alle aanwezigen en voor alle geloovigen, zoo levenden als dooden, opdat het hun en mij voordeelig zij ten eeuwigen leven. Amen.

Als de priester zich de vingers wast.

O mijn Jesus! gewaardig U, mij te zuiveren door uwe genade en mij met het brui-
loftskleed te omhangen, opdat ik U moge behagen en mij geheel met U vereenigen.

Orate Fratres.

Heer God, ontvang uit de handen des priesters dit offer tot ons eigen welzijn en het geluk uwer geheele heilige Kerk. Wij dragen het U op, ter gedachtenis aan het Lijden, de Verrijzenis en de Hemelvaart van uwen lieven Zoon Jesus, tot meerdere eer van de Allerheiligste Maagd, den H. Jozef en alle Heiligen, opdat zij voor ons bij U mogen spreken. Amen.

Prefatie.

Ja waarlijk, mijn God, het is billijk, ja het is onze plicht, U altijd en overal te prijzen

en te verheerlijken. Sta mij toe, mij met Jesus te vereenigen en U zoo voortdurend hulde en eer te brengen. Het is door Hem, dat alle zalige geesten uwe Majesteit loven en prijzen. Ik waag het, om mijne zwakke stem bij de hunne te voegen, en U toe te zingen: Heilig, heilig, heilig is de God der Heerscharen. Hemel en aarde zijn vol van uwe glorie. Gezegend Hij, die komt in den Naam des Heeren. Hosanna in excelsis!

Memento der levenden.

Allergoedertierenste Vader! wij smeeken U om Jesus Christus uwen Zoon, deze zuivere Offerande goedgunstig te willen aanvaarden voor geheel uwe H. Kerk, den Paus, de Bisschoppen en Priesters, en alle geloovigen. Schenk door de kracht van Jesus' aanbiddelijk Vleesch en Bloed, die weldra onder geheimzinnige gedaanten op het altaar verschijnen zullen, de genade, dat allen voortgang maken in de deugd, hunne hartstochten overwinnen en aange-naam mogen zijn in uwe heilige oogen. Maak de bedienaars van uwen heiligen godsdienst heilig en zuiver, schenk hun de noodige kracht om het Woord Gods te verkondigen,

en zegen hunnen arbeid. Bewerk de harten der geloovigen, opdat zij uw Woord met vreugde opnemen, en het kleine zaadkorreltje op den bodem van hun hart tot een sterken boom moge aangroeien. Inzonderheid bid ik U voor mijne dierbaren, vooral NN...

Zie, uw Zoon komt; zuiver onze harten, opdat Hij daarin eene waardige woonplaats moge vinden. In zijn Naam smee ik U, verhoor mij.

Consecratie.

Aanbid hier Jesus, onder iedere gedaante geheel tegenwoordig, en vraag Hem met vertrouwen, wat gij noodig hebt. Dit oogenblik is zoo kostbaar in Gods oog, dat Hij aan een vertrouwvol gebed niets weigeren zal, indien het gevraagde ons zaltig is. Zeg daarna :

 Jesus, ik aanbid U, hier waarlijk tegenwoordig. Ik weet, Gij zijt uit den hemel neergedaald, de handen vervuld met genaden, en zoekend aan wie ze te kunnen uitdeelen. Ik smee U om dit offer, hetzelfde van den Calvarieberg, verhoor mij, als het gevraagde dienstig is voor mijne zaligheid. O, heilige Wonden van Jesus, ik vlucht tot u; neemt mij in u op, en verbergt mij zoo voor de aanvallen der hel.

Memento der afgestorvenen.

Gedenk, o Heer, uwe dienaars en dienaressen, welke ons reeds zijn vóórgegaan in het andere leven. Zie, goede Vader, zij allen zijn uwe kinderen, hoor hun weeklagen en zuchten; ach, hoe worden zij in de zuiverende vlammen des vagevuurs gefolterd voor de fouten, die zij tijdens hun leven niet genoeg hebben geboet. Ik smEEK U, bij de liefde, waarmede gij uwen eenigen Zoon beschouwt, welke zooeven op het woord des priesters uit den hemel is gedaald, laat een druppel van zijn aanbiddelijk Bloed neerdalen op die bedroefde zielen, welke uwe rechtvaardigheid nog van U verwijderd houdt, opdat het weldra aan uwe liefde gegeven moge zijn, haar den hemel binnen te laten. Vooral bid ik U voor NN...., die mij op aarde zoo dierbaar was. Laat die ziel, smEEK ik U, het Rijk uwer glorie spoedig aanschouwen en met de Engelen en Heiligen jubelen in eeuwigheid. Door onzen Heer Jesus Christus. Amen.

Pater Noster.

Door heilzame bevelen aangemaand, en door goddelijke instellingen onderwezen, durven wij bidden: Onze Vader, enz.

Verlos ons, o Heer, van alle kwaad, vooral van de zonde, het grootste ongeluk, dat ons kan overkomen, vergeef ons de reeds bedrevene fouten, en schenk ons den waren vrede des harten. Amen.

Agnus Dei.

Iam Gods, Heer Jesus Christus, Zoon van den levenden God, die door de medewerking van den H. Geest geboren zijt uit de onbevleete Maria, altijd Maagd, ik smEEK U door uw heilig Lichaam en kostbaar Bloed, verlos mij van mijne zonden en genees mij van mijne gebreken, opdat ik met hart en ziel uwe heilige wet aanhange, en nimmer meer van U gescheiden worde. Ik vraag U deze zelfde genade ook voor al mijne dierbaren en voor alle geloovigen, opdat uw rijk meer en meer gekend en bemind moge worden op aarde. Amen.

Communie.

Ik zal het hemelsch Brood nemen, en den Naam des Heeren aanroepen."

Heer, ik ben niet waardig, dat Gij komt onder mijn dak, doch spreek slechts één woord, en mijne ziel zal gezond worden.

Het Lichaam en Bloed onzes Heeren beware mijne ziel ten eeuwigen leven. Amen.

Gebed uit de Navolging van Christus.

Wie zal mij geven, o Heer, dat ik U alleen vinde, U geheel mijn hart opene, en U geniete gelijk mijne ziel verlangt, zoodat niemand op mij nederziet, noch eenig schepsel mij nog beweegt of aangaat, maar dat Gij alleen tot mij spreekt, zooals een geliefde tot zijn geliefde, een vriend tot zijn vriend? Dit bid ik U, dat ik geheel met U vereenigd worde, en mijn hart zich van alle schepsel aftrekke, om door U dikwijls te nuttigen, meer en meer smaak te vinden in het hemelsche.

Onder de laatste gebeden des priesters.

Zie Heer, het offer is volbracht. Ach, hoe onwaardig heb ik dit bijgewoond, helaas, hoe weinig verdiensten heb ik gedurende deze heilige handeling vergaderd! Vergeef mij zulks, zoete Jesus; in 't vervolg wil ik beter op mij zelven letten, en alle verstrooiing verdrijven. Schenk mij daartoe uwe genade. Amen.

Als de zegen gegeven wordt.

Zegen, o H. Geest, deze goede voornemens, door de hand des priesters, daal met uwe zevenvoudige gaven in mijn hart en vervorm het geheel naar uw welbehagen. Amen.

Onder het laatste Evangelie.

O mijn God, hoewel ik niet waardig ben, dat Gij naar mij luistert, heb ik het toch gewaagd, voor U te verschijnen en in vereeniging met den priester U de heilige Offerande op te dragen. Moge zij voor mij vele vruchten van deugd afwerpen, moge mijn hart die vruchten benuttigen en er voordeel uit trekken. Ik hoop dit door de verdiensten van uwen lieven Zoon Jesus, die beloofd heeft: „Voorwaar voorwaar, Ik zeg u, al wat gij mijn Vader in mijn Naam zult vragen, Hij zal het u geven.” Verhoor mij dus uit kracht dezer belofte en door de voorspraak van Maria en haren kuischen Bruidegom. Door denzelfden Christus onzen Heer. Amen.

Gebod volgens voorschrift van Paus Leo XIII na de H. Mis te bidden.

3 maal het *Wees gegroet*; daarna:

Wees gegroet, Koningin, Moeder van barmhartigheid, ons leven, onze zoet-

heid en onze hoop, wees gegroet. Tot u roepen wij, ballingen, kinderen van Eva, tot u smeecken wij, zuchtend en weenend in dit tranendal. Welaan dan, onze Voorspreekster, sla op ons uwe zoo barmhartige oogen, en toon ons na deze ballingschap Jesus, de gezegende vrucht uws lichaams. O goedertierene, o meedoogende, o zoete Maagd Maria.

Bid voor ons, H. Moeder Gods,
Opdat wij waardig worden de beloften
van Christus.

Laten wij bidden.

Ⓞ God, onze toevlucht en onze kracht, zie genadig neder op het tot U smeekende volk. En door de voorspraak van de glorievolle en onbevleete Maagd en Moeder Gods Maria, van den H. Jozef haren Bruidegom, uwe H.H. Apostelen Petrus en Paulus en alle Heiligen, verhoor barmhartig en goedgunstig de gebeden, welke wij storten voor de bekeering der zondaars, voor de vrijheid en verheffing onzer moeder de H. Kerk, door Jesus Christus onzen Heer. Amen.

H. Aartsengel Michaël, verdedig ons in den strijd; wees onze bescherming tegen de boosheid en de list des duivels. Wij smeecken

nederig, dat God hem gebiede; en gij, aanvoerder van het hemelsche leger, drijf den Satan en de andere booze geesten, die ten verderve der zielen in de wereld rondgaan, door de goddelijke kracht in de hel terug. Amen.

300 dagen aflat aan allen, die deze gebeden na de H. Mis in vereeniging met den priester op bovengemelde wijze verrichten, verleend door Paus Leo XIII.

II.

BIECHTOEFENINGEN.

Vóór de biecht.

Wilt gij u goed voorbereiden, vermijd dan iedere verstrooiing, ontvlucht het gewoel der wereld, en stel u ernstig in Gods tegenwoordigheid, zeggende:

 anbiddelijke en opperste Majesteit, ik geloof, dat Gij hier tegenwoordig zijt, en mij ziet en aanhoort. Ik aanbid U uit geheel mijn hart, ik erken U als mijn God, mijn Schepper en mijn Heer, als Dengene die alleen het eenige ware leven is; daarom breng ik U de aanbidding, die U alleen toekomt, en kniel in mijne nietigheid neder voor den troon uwer oneindige grootheid.

Gewetensonderzoek.

Stel u deze biecht voor als de laatste uws levens, en bereid u met evenveel zorg, als gij zulks op uw sterfbed zoudt doen. Wie toch zegt u, dat God u misschien niet morgen uit dit leven zal wegrukken? Vraag aan God de genade van goed uw geweten te kunnen onderzoeken; vraag Hem het noodige licht om uwe zonden te kennen.

Gebed om Gods voorlichting.

 God, Vader van het licht, die iederen mensch verlicht, welke in deze wereld komt, tref mijn hart met een straal van licht, liefde en smart, opdat ik goed de zonden kenne, die ik tegen U bedreef, er een oprecht berouw over gevoele, en ze met de vereischte gesteltenis belijde. Lieve Moeder des Heeren, zoo vol ontferming jegens den zondaar, die zich wil bekeeren, gij zijt mijne dierbare hoop, help mij. Mijn H. Bewaarengel, verleen mij uwen machtigen bijstand, om mijne zonden te kennen. H. Jozef, mijne heilige Patronen en alle Heiligen des hemels, bidt voor mij, opdat ik eene oprechte biecht spreke. Amen.

Opdracht van het gewetensonderzoek.

oete Jesus, mijn Heer en mijn God, ik draag U mijn onderzoek op om uwe

goddelijke rechtvaardigheid te verheerlijken. Ik hoop, dat Gij mij de genade zult verleenē, het goed te doen, met het voornemen, U niet meer te beleedigen. Ik verricht het dus in den geest van liefde, om U te behagen, en met alle meeningen, die U meer eer en glorie kunnen brengen.

Onderzoek thans uw geweten. Bij de angstvallige personen, die dikwijls de HH. Sacramenten ontvangen, moet het onderzoek *kort* zijn, en geschieden zonder angstvallig of overdreven alles uit te vorschen; voor dezulken is het voldoende, een oogslag te werpen op de fouten, waarin zij gewoonlijk vervallen, opdat zij zich bij het biechten meer er op toeleggen, oefeningen voort te brengen, die nuttig kunnen zijn voor hunnen geestelijken vooruitgang; dit toch wordt dikwijls verzuimd om ijdele vrees en ongerustheden. — Hij, die zelden biecht, moet een behoorlijken tijd aan zijn gewetensonderzoek wijden, ten einde zich zooveel mogelijk soort en getal zijner zonden te herinneren, nagaande de geboden Gods, die der H. Kerk, de zeven hoofdzonden, de plichten van zijn staat, en zich ernstig afvragende, waartegen hij heeft misdään door gedachten, woorden, werken, begeerten of verzuimen. Als men het juiste getal niet kan opgeven, is het voldoende, te onderzoeken, hoe dikwijls men ongeveer gevallen is; want God vergt niet het onmogelijke van ons.

Voor al dient men met zorg zijn hoofdgebrek te onderzoeken, alsmede de middelen om zich daarvan te beteren. Heeft men slechts dagelijksche

zonden op zijn geweten, dan is het zeer aan te bevelen, zijn berouw nog eens op te wekken over eene grootere fout uit het voorgaande leven.

Beweegredenen tot berouw.

I. De grootheid en heiligheid Gods.

Men moet wel bedenken, dat zelfs de kleinste zonden grootelijks aan God mishagen, daar zij al zijne oneindige volmaaktheden kwetsen, terwijl God toch eene oneindige liefde verdient. En die God, dien gij beleedigt, bemint u zoo teeder! Eerst in de eeuwigheid zullen wij het beseffen; hier op aarde zullen wij nooit kunnen begrijpen, hoe groot kwaad de zonde is, en welke straf de zondaar verdient.

 oneindig beminlijke God, ik belijd, dat mijne zonden talrijker zijn dan de haren op mijn hoofd, en al had ik er slechts ééne bedreven, helaas! toch heb ik daardoor uwe oneindige volmaaktheden gewond! Ach, waarom gevoel ik in mij zelf niet eene oneindige smart en droefheid, waartoe ik alle reden heb! Ik durfde zondigen tegen uwe goedheid, die ik verplicht was te beminnen; ik stelde een beuzeling, een ellendig vermaak, ijdele eer boven uwe Majesteit, die ik moest aanbidden en dienen. Ach, Heer, vergeving, om uwe oneindige liefde. O eindelooze Goedheid en

Schoonheid, hoe toch heb ik U kunnen verachten en haten! Doch ik gevoel innig spijt, U zoo dwaselijk en onbeschaamd te hebben beleedigd, ik ben vast besloten, liever duizendmaal eer en goederen en leven te verliezen, dan U opnieuw te vergrammen, o God vol liefde en goedheid.

II. De weldaden van God.

Bedenk, dat God onze opperste Weldoener is. Hij heeft ons allen en ieder nog in het bijzonder met goederen overladen: zonder ons noodig te hebben, trok Hij ons uit het niet, en vormde ons naar zijn beeld; hij verlost ons ten koste van het bloed zijns eenigen Zoons; Hij riep ons buiten zoovelen tot het ware geloof, en verdroeg ons tot heden ondanks onze zonden; Hij schonk ons zoo vele middelen ter zaligheid. En dien God betalen wij met ondank! Hij vormde alle schepselen tot ons welzijn, en wij gebruiken ze slechts om Hem te beleedigen!

Ach, hoe groot is mijne ondankbaarheid; neen, geen enkele kan daarmede vergeleken worden! O, beminnelijke Heiland, ziedaar dus mijn dank voor de liefde, waarmede Gij mij uit het niet te voorschijn riept, ziedaar mijne achting voor uw kostbaar bloed, met zooveel liefde en smart voor mij gestort! Hoe groot is mijne ondankbaarheid! ach, wie

zal aan mijn hart zuchten geven, en tranen aan mijne oogen, om den dood mijner ziel en mijne ongetrouwheden jegens God te beweenen! Ach Heer vol goedheid, wees mij barmhartig, ik heb een vurig verlangen en een vast voornemen, om U niet meer te mishagen. Helaas, moest ik dan het leven en zooveel weldaden van God ontvangen, om Hem zoo dikwijls en zwaar te beleedigen? Moest ik dan mijne ledematen, die geschenken uwer genade, misbruiken tegen U, en er U mede vergrammen! O, ongelukkige oogen, o zondige handen, o ondankbaar hart, gij zijt door uwe zonden de oorzaak geweest van het lijden en den dood van Jesus, Gods Zoon.

III. De tegenwoordigheid van God.

Verder moet men overwegen, dat de H. Drie-vuldigheid één God, overal is, alles ziet en hoort en kent, tot zelfs de diepste schuilhoeken van ons hart. Voor die Opperste Majesteit sidderen de Seraphijnen van heilige vrees; en wij nietige schepselen, wij durfden in Gods tegenwoordigheid zondigen, dingen zeggen en doen, waarover wij voor de menschen schaamrood zouden worden! Laten wij ook bedenken, dat God onze opperste Rechter is, die eenmaal zijn onherroepelijk vonnis zal vellen over al onze gedachten en woorden en werken.

Rechtvaardige en opperste Rechter van levenden en dooden, aan wien alles bekend is, tot zelfs het verborgenste deel na mijns harten, hoe is het mogelijk, dat ik ooveel ongetrouwheden mij nog voor U durf vertoonen! Doch ik kan U niet ontvluchten, Gij zijt overal, ik kan mij niet verbergen, Gij ziet alles. Ach, welke onbeschaamdheid dus van mij, om in tegenwoordigheid van zulk een verheven Majesteit te durven doen wat ik mij niet zou hebben veroorloofd in het bijzijn van den geringsten der menschen! Barmhartigheid, mijn God! ik verafschuw uit liefde tot U al mijne zonden.

Welke schande voor mij, o Heer, om voor uw aanschijn zoo te leven en zoo dikwerf mijne belofte te schenden van U niet meer te beledigen. Als ik aan een mensch al die beloften had gedaan, hoe zou ik mij dan beijveren, ze te vervullen. Alleen tegenover U houd ik mijn woord niet, ik beledig U schaamteloos iederen dag. Ach, wat zijt Gij goed, dat Gij mij zoolang wilt verdragen! O, God mijns harten, die zoo barmhartig jegens mij waart, toen ik de grootste zonden bedreef, verstoot mij nu niet, nu ik berouwvol tot U kom.

Na de biecht.

Dierbare Jesus, welken dank ben ik U schuldig! Door de verdienste van uw bloed vertrouw ik heden vergiffenis te hebben bekomen. Wees duizendmaal gedankt. In den hemel hoop ik eeuwig uwe barmhartigheid te prijzen. Dikwijls, mijn Jesus, heb ik U tot heden verloren, maar in 't vervolg wil ik U niet meer verliezen; ik neem mij oprecht voor, van leven te veranderen. Gij verdient al mijne liefde, ik wil U waarlijk gaan beminnen, en U niet meer verlaten. Reeds dikwijls heb ik U dat beloofd, doch ik hernieuw thans mijne belofte, ik wil liever sterven, dan U opnieuw beledigen. De zondige gelegenheden zal ik vluchten, en vooral dit middel aanwenden, om niet meer te vallen. Doch Gij mijn Jesus, kent mijne zwakheid, geef mij de genade, U tot mijn dood getrouw te blijven, en U in de bekoringen aan te roepen.

O, allerliefste Moeder Maria, sta mij bij; daar gij de moeder zijt der volharding, is al mijn hoop op u gevestigd.

III.

COMMUNIEOEFENINGEN.

Over de Voorbereiding.

De H. Franciscus zeide, dat de Heer zich nergens meer teeder en liefdevol toont dan hier, waar Hij zich om zoo te zeggen vernietigt, en zich als voedsel aan ons geeft, om beter in onze zielen door te dringen en zich inniger met ons te vereenigen. Geen enkel middel is er dan ook krachtiger en meer geschikt om de liefde Gods in ons te ontsteken, dan de H. Communie.

En wat ook zou aan Jesus aangenamer kunnen zijn dan deze handeling? Immers, de liefde streeft boven alles naar vereeniging: en welke volmaaktere vereeniging kan er bestaan tusschen eene ziel en Jesus, dan die welke in dit hoogwaardig Sacrament wordt bewerkstelligd? *Die mijn vleesch eet, en mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in Hem*, zegt Jesus. „Als gij Hem dus dagelijks ontvangt,” zegt de H. Augustinus, „zal Jesus altijd in u zijn, en zult gij immer voortgang maken in de goddelijke liefde.”

Welk beter middel is er ook om ons van onze gebreken te beteren, dan de H. Communie! Het concilie van Trente noemt het *een hemelsch tegengift, dat ons reinigt van kleine zonden, en ons voor groote zonden bewaart*.

„Hoe komt het echter,” vraagt kardinaal Bona, „dat vele zielen zoo weinig vrucht trekken uit veelvuldige communiën, en altijd dezelfde gebreken vertoonen? — Dat komt niet, omdat er minder kracht in het voedsel zou zijn, maar dat komt van de mindere voorbereiding van hem, die het nuttigt.”

Het is onmogelijk, *vuur in zijn boezem te dragen, zonder zijne kleederen te verbranden*. Welnu, God is een verslindend vuur. Hij zelf komt in de H. Communie dat vuur in onze zielen ontsteken. Hoe is het mogelijk dat te midden van dit vuur de zielen koud blijven, zonder liefde voor God te gevoelen?

De eenige oorzaak is: het ontbreken van de vereischte gesteltenis en van de goede voorbereiding. De heiligen trokken veel vrucht uit de H. Communie, doch welk was ook hunne gesteltenis! De H. Aloysius bijv. besteedde drie dagen aan de voorbereiding en drie dagen aan de dankzegging.

De voorbereiding tot de H. Communie vordert vooral twee zaken.

1e men moet alle gehechtheid, die niet uit God voortkomt, zooveel mogelijk uit zijn hart verbannen. *Hem, die reeds gewasschen is, zegt Jesus, behoeren nog slechts de voeten gereinigd te worden.* (Jo. XII:10.) Dat beteekent, volgens den H. Bernardus, dat men om dit goddelijk Sacrament met veel vrucht te ontvangen, niet alleen zuiver moet zijn van doodzonden, maar ook van kleine fouten en aardsche genegenheden; want deze laatste mishagen zeer aan God, besmeuren de ziel en beletten de vruchten der H. Communie. Als de H. Gertruda eens aan Jesus vroeg, welke voorbereiding Hij van haar verlangde, antwoordde de Zaligmaker: „Geene andere, dan dat gij tot Mij komt, ontdaan van u zelve.”

2e Een tweede noodzakelijk vereischte om met vrucht te communiceeren, is een groot verlangen te hebben naar Jesus en zijn heilige liefde. „In dit goddelijk feestmaal,” zegt Gerson, „wordt nie-

mand verzadigd dan zij die hongeren," d. w. z. zij die er naar verlangen, gelijk Gods Moeder het bezingt in haren lofzang. Gelijk Jesus niet op aarde kwam, alvorens er vurig naar verzucht was, zoo ook walgt het Hem, volgens den eerbiedw. Joannes d'Avila, om een hart binnen te treden, dat niet verlangt, Hem te ontvangen; dat goddelijk voedsel moet met graagte worden genuttigd. Op zekeren dag zeide Jesus tot de H. Mechtilda: „De bijen werpen zich niet met meer begeerte op de bloemen, om den honig uit te zuigen, dan Ik mij tot u begeef, telkens als uwe ziel naar Mij verlangt." Als Jesus Christus dus zoo vurig begeert in onze ziel te komen, is het niet meer dan billijk, dat wij van onzen kant ook een vurig verlangen koesteren om Hem in ons hart te bezitten; want volgens den H. Franciscus van Sales moet de voornaamste intentie van een ziel bij het communiceeren zijn, voortgang te maken in de liefde tot God, die zich geheel uit liefde aan ons schenkt."

Voor de Communie.

Akte van Geloof.

iedaar mijn beminde die komt, springend over het gebergte, de heuvelen overschrijdende. (1) Ach, allerbeminlijkste Zaligmaker, welke hinderpalen hebt Gij moeten overschrijden om tot mij te kunnen komen! Gij zijt God, en zijt mensch ge-

(1) Hooglied.

worden, Gij zijt het oneindige Wezen, en zijt een kind geworden; Gij, de opperste Heer, hebt de gedaante van een slaaf aangenomen; van den schoot uws Vaders zijt gij afgedaald in den schoot eener Maagd, van den hemel in eenen stal, van de glorie op het schandig kruishout; en heden daalt Gij opnieuw van uwen glorietroon om in mijn arm hart uwen intrek te nemen.

Ziedaar mijn Welbeminde, zich achter den muur verschuilende, en door het venster naar binnen ziende. (Hoogl. II, 9). O mijne ziel, ziedaar uw Jesus; ontvlamd van dezelfde liefde, die Hem op het kruis voor u verteerde, houdt Hij zich verborgen onder de sacramentele gedaante. En wat doet Hij daar? *Hij ziet naar u als door een venster.* Gelijk een teedere vriend, die zich met wederliefde wil zien betaald, verblijft Hij in de Heilige Hostie, vanwaar Hij u kan beschouwen zonder gezien te worden; op dit gelukkige oogenblik, waarop zijn vleesch uwe spijsze gaat worden, werpt hij liefdevolle blikken op u. Hij beschouwt uwe gedachten en genegenheden, uwe verlangens en de offerande, die gij Hem gaat brengen. Welaan, mijne ziel, bereid u voor op zijne komst, en zeg Hem: Nog weinige oogeen-

blikken dus, mijn lieve Jesus, en Gij zult in mij komen! O verborgen God, miskend door de meeste menschen, ik geloof, dat Gij waarlijk hier tegenwoordig zijt; ik erken U en aanbid U in dit geheim van liefde als mijn Heer en Zaligmaker, en voor het geloof aan die waarheid zou ik gaarne mijn leven willen ten offer brengen. Gij komt om mij met uwe genade te verrijken, en U geheel met mij te vereenigen; welk een vertrouwen moet mij zulk een liefdevol bezoek inboezemen!

Akte van vertrouwen.

Mijne ziel, verruim uw hart. Ziehier uwen Jesus, die u met alle goederen kan overladen, en u bovenmate liefheeft. Verhoop dus groote gunsten van dien goeden Meester, want Hij komt tot u, gedreven door zijne teederheid en brandend van liefde.

Ja, dierbare Jesus, mijne hoop, van uwe oneindige goedheid verwacht ik, dat Gij, door U heden geheel aan mij te geven, in mijn armzalig hart de schoone vlam uwer heilige liefde zult ontsteken en een vurig verlangen om U te behagen, opdat ik voortaan slechts wille en verlange wat overeenkomstig uwen H. Wil is.

Akte van liefde.

Ach mijn God, eenige en ware Vriend mijner ziel, wat kondet Gij nog meer doen om mijne liefde te verdienen? Het was u niet voldoende, o Heer, om voor mij te sterven. Gij hebt nog dit hoogwaardig Sacrament willen instellen om U geheel aan mij te geven, en U zoo hart aan hart te verbinden met zulk een ondankbaar schepsel als ik ben. Nog meer: Gij zelf noodigt mij uit, U te naderen, en begeert vurig, dat ik U ontvang. O oneindige, onbegrijpelijke liefde! Een God wil zich aan mij schenken! -- Mijne ziel, gij gelooft dit wonder van liefde, en wat doet gij? — O eindeloos beminnelijke God, eenigst voorwerp, dat al mijne liefde waardig zijt, ik bemin U van ganscher harte, boven alles, meer dan mij zelven, dan mijn leven. Ach, of ik U door allen bemind mocht zien! Konde ik toch alle harten dwingen om U lief te hebben, zooals Gij verdient! Ik bemin U, o God van oneindige schoonheid, en vereenig de liefde van mijn arm hart met die der Seraphijnen, met de liefde van Maria en van het Hart van Jesus, uwen beminden en beminrenden

Zoon, zoodat ik U bemin, o oneindige Goedheid, met de liefde, die de hemelingen, die Maria en Jesus U toedragen; ik bemin U alleen om U te behagen en omdat Gij alle liefde waardig zijt. Verwijdert u, aardsche genegenheden, die niet voor God zijt. O Moeder der schoone liefde, zuivere Maagd Maria, help mij, dien God lief te hebben, dien gij zoo vurig verlangt bemind te zien.

Akte van nederigheid.

Gij gaat u dus voeden, mijne ziel, met Jesus' heilig vleesch en bloed!... zijt gij het waardig? — Ach mijn God, wie ben ik, en wie zijt Gij? Ik weet en erken wie Gij zijt, Gij die U aan mij wilt schenken! Maar weet Gij wie ik ben, die U ga ontvangen? Is het mogelijk, mijn Jesus, dat Gij, de oneindige zuiverheid, in mijne ziel wilt komen, zoo dikwijls bewoond door uwen vijand en besmeurd met zooveel zonden? Ik erken uwe opperste Majesteit, maar ook mijne diepe ellende; ik schaam mij, voor U te verschijnen; uit eerbied zou ik mij van uwe heilige tafel willen verwijderen, maar o Heer, mijn Leven, tot wien zal ik dan gaan? wat zou er van mij worden? Neen, ik wil

mij niet van U verwijderen, integendeel, ik wil U meer en meer naderen. Gij stemt er in toe, mijn voedsel te worden, Gij noodigt mij zelfs uit: welnu hier ben ik, beminnelijke Verlosser, ik kom U heden ontvangen, vol schaamte over mijne zonden, maar ook vol vertrouwen op uwe liefde en barmhartigheid.

Akte van berouw.

Waarom, o God mijns harten, heb ik U vroeger toch niet bemind! Helaas, in plaats daarvan heb ik, om mijne harts-tochten te voldoen, uwe oneindige goedheid voortdurend beleedigd en bedroefd, ik keerde U den rug toe en versmaadde uwe vriendschap en uwe genade, in één woord, mijn God, ik heb U willen verliezen, ik heb het geheel vrijwillig gewild. Ik gevoel er spijt over, o Heer, in het diepst mijns harten ben ik bedroefd en verfoei ik alle zonden, groote en kleine, die ik tegen U heb bedreven; ik verafschuw ze, omdat ze U mishaaagd hebben, die oneindig goed zijt. Ik hoop, dat Gij mij hebt vergeven, maar mocht Gij mij die genade nog niet bewezen hebben, ach, vergeef mij dan nu, alvorens ik U ga ontvangen; reinig in uw kostbaar bloed deze

ziel, welke in weinig oogenblikken het verblijf uwer glorie gaat worden.

Akte van verlangen.

Verheug u, mijne ziel; zie, het gelukkig oogenblik nadert, waarop uw Jesus in u zijne woning gaat vestigen; zie den Koning des hemels, uw Verlosser en uw God, die in u zal binnen gaan; bereid u voor, Hem waardig te ontvangen; noodig Hem door uwe verzuchtingen uit.

Kom, o mijn Jesus, in mijne ziel; zij verzucht naar U; maar alvorens Gij U aan mij geeft, wil ik U mijn hart schenken; zie, hier is het, gewaardig U, er bezit van te nemen. Kom dan, o Heer, toef niet langer. O, oneindig Goed, mijn eenige schat, mijn leven, mijn paradijs, mijne liefde, hoe gaarne zou ik U ontvangen in een hart, brandend van liefde, gelijk de heiligste zielen U ontvangen hebben, gelijk de H. Maagd, uwe teedere Moeder, U ontving; met al hunne Communiën vereenig ik de mijne.

O, allerheiligste Maagd Maria, mijne Moeder, zie ik ben op het punt, uwen Goddelijken Zoon te ontvangen; ach, of ik uw hart hadde en de verterende liefde, waar-

mede gij Hem bemind hebt. Geef mij uwen zoeten Jesus, zooals gij Hem eertijds aan de herders en wijzen gegeven hebt; uit uwe zuivere handen wil ik Hem ontvangen. Zeg Hem, dat ik uw dienaar, uw kind ben; deze eeretitel zal Hem aansporen om met nog meer liefde op mij neer te zien, en mij op dit kostbaar oogenblik inniger met Hem te vereenigen.

Over de dankzegging.

Geen gebed is aangenamer aan God, of nuttiger voor de ziel, dan de dankzegging na de H. Communie. Het is het gevoel van verscheidene vrome geleerde schrijvers, zooals Suarez, Valencia, de Lugo en anderen, dat zoolang de sacramentele gedaante nog in ons aanwezig is, de H. Communie steeds meerdere genaden uitwerkt, naar gelang de ziel voortgaat, zich met nieuwe deugdsoefeningen daartoe voor te bereiden, want het Concilie van Florence verzekert, dat het H. Sacrament dezelfde uitwerkselen teweeg brengt in de ziel, als het voedsel in het lichaam; hoe meer dit er voor geschikt is, hoe meer kracht het ook zal trekken uit de spijs.

Vurige zielen blijven dan ook zoo lang mogelijk na de H. Communie met bidden bezig. De eerbiedw. pater Avila besteedde er zelfs op zijne missiën minstens twee uren aan. Pater Balthasar Alvarez zeide, dat men veel werk moet maken van den tijd na de H. Communie, alsof Jesus tot ons zeide: „Gij

zult mij niet altijd bij u hebben" (*Matth. XXVI: 11*).

Het is niet passend, zooals velen doen, om aanstonds na Ons Heer te hebben genuttigd, een boek ter hand te nemen. Veel beter is het, een betamelijken tijd te besteden met het verwekken van liefdeoefeningen, en zich hart aan hart met Jesus te onderhouden, door eenig godvruchtig gevoelen op te wekken, of een liefdevol gebed te herhalen, al was het ook altijd hetzelfde. Deed ook Jesus zulks niet in den hof der Olijven?

De ziel moet zich dus liefdevol en vertrouwelijk met Jesus onderhouden, overtuigd dat in die kostbare oogenblikken de godvruchtige handelingen meer waarde hebben dan op welken anderen tijd ook, aangezien de aanwezigheid van den Zaligmaker in de ziel, waarmede Hij dan op 't innigst vereenigd is, hare handelingen heiligt en veredelt.

Na de H. Communie is Jesus ook meer geneigd om ons zijne gunsten mee te deelen. De H. Theresia zegt, dat Hij dan in onze ziel heerscht als op zijn genadetroon, en Hij tot ons deze zoete woorden richt: *Welk goed wilt gij, dat Ik u zal bewijzen?* Alsof Hij zeide: Beminde ziel, Ik ben opzettelijk gekomen om u wel te doen, vraag Mij wat gij wilt, gij zult verhoord worden.

O, welk een schat van genaden zult gij u dus verzamelen, godvruchtige ziel, als gij u gewoon maakt, om u na de H. Communie een uur of ten minste een half uur met Jesus te onderhouden! Tot dit doel kunt gij u van de volgende gebeden bedienen: draag ook gedurende den loop van den dag zorg, om door veelvuldige gebeden en vurige verzuchtingen die gelukkige vereeniging te bestendigen met Jesus, dien gij ontvangen hebt.

Oefeningen na de H. Communie.

Akte van geloof.

Thans bezit ik mijn Jesus, die zich gewaardigt, mij met zijn bezoek te vereeren, en in mijne ziel zijn intrek te nemen!... Ja, mijn Jesus woont in mij, Hij is gekomen om geheel de mijne te zijn, en opdat ik geheel de zijne zou wezen. Jesus behoort dus geheel aan mij, en ik geheel aan Jesus!

O, eindelooze goedheid, eindelooze liefde en barmhartigheid! Een God gewaardigt zich, geheel zich met mij te vereenigen, zich geheel aan mij te schenken!.... O, mijne ziel, nu gij het geluk hebt, zoo innig met Jesus te zijn verbonden, met Jesus als één geheel te vormen, hebt gij Hem nu niets te zeggen, spreekt gij niet tot God, die in u woont? Kom, wek uw geloof op, bedenk, dat de Engelen u vol eerbied omringen, den God aanbiddend, die in uw binnenste rust; aanbid ook gij uwen Heer. Verjaag alle andere gedachten en genegenheden, omhels uwen God en zeg Hem:

Beminnelijke Jesus, mijne liefde, mijn opperste goed, wees welkom in de armzalige woning mijner ziel. Ach, Heer, waarin zijt Gij afgedaald? Gij zijt thans in

mijn hart, een hart, ellendiger dan de grot waarin Gij zijt geboren, een hart vol aardsche genegenheden, eigenliefde, ongeregelde driften. Ach, hoe hebt Gij U zulk eene woonplaats kunnen uitkiezen? Met den H. Petrus zou ik U willen toeroepen: *Verwijder U van mij Heer, want ik ben een zondaar*, ik ben niet waardig een God van oneindige goedheid te ontvangen, ga rusten in die zuivere zielen, welke U zoo liefdevol dienen! Maar wat zeg ik, o Heer? Ach neen, verwijder U niet, want dan ben ik verloren. Ik omhels U, o mijn Leven, ik hecht mij aan U. O, hoe dwaas was ik, om U te verlaten voor de ellendige schepselen! Ondankbare die ik ben, ik heb U verre van mij verjaagd. Maar nu, o mijn Schat, wil ik U niet meer verlaten; in eene voortdurende vereeniging met U wil ik leven en sterven.

Allerheiligste Maagd Maria, vurige Serafijnen, gij allen, die brandt van liefde tot God, o, deelt mij uwe liefde mede, opdat ik mijn beminden Zaligmaker waardig ontvange.

Akte van dankbetuiging.

Lieve Jesus, mijn God, ik dank U voor de genade die Gij mij heden bewijst, door in mijn hart te willen komen, ik

zou U willen danken op eene wijze gelijk Gij verdient, en evenredig aan deze groote gunst. Maar helaas, welken dank kan een ellendige als ik U brengen?

EEN GOD GEEFT ZICH AAN MIJ!.... EEN GOD BEHOORT MIJ! Welk eene gedachte!... David riep uit: „*Wat zal ik den Heer geren in ruil voor al zijne goederen?*” Maar ik, wat zal ik U geven, o mijn Jesus? Na mij met weldaden te hebben overladen, geeft Gij mij nog U zelve! O, mijne ziel, zegen dan uwen God, breng Hem allen dank, waartoe gij in staat zijt. En gij, teedere Moeder Maria, gij mijne heilige Patronen, mijn Engelbewaarder, gij allen, die brandt van liefde tot God, komt mijn God danken en zegenen in mijne plaats; komt de uitstekende gunst bewonderen en verheerlijken, die Hij mij verleend heeft.

Opdracht van zich zelve.

Indien een rijk vorst zich gewaardigde, een armen herder in zijn woning op te zoeken, zou dan de herder wel iets beters kunnen geven, dan zijn geheelen stal gelijk hij is? En Gij, mijn Jesus, hebt mij niet alleen bezocht, maar ook U zelve geheel aan mij geschonken. Welaan dan, Koning

des hemels, ik offer U mijne ziel en geheel mij zelven, met mijne vrijheid en mijn wil en alles wat ik heb. O, Jesus, ik wil niet meer mij zelven toebehooren, ik wil geheel de uwe zijn. Dat mijne zintuigen U geheel toebehooren, en slechts doen wat U behagen kan. Welk genot kan vergeleken worden met het genoegen, U te behagen, die een zoo beminnelijke, liefdevolle en weldadige God zijt! Ik geef U ook alle krachten mijner ziel, ik wil, dat zij U voortaan alleen toebehooren; dat mijn geheugen mij voortdurend uwe weldaden en uwe liefde in herinnering brenge; mijn verstand denke slechts aan U, die altijd op mijn geluk bedacht zijt; mijn wil strekke slechts om U, mijn God en al, te beminnen en slechts te willen, wat ook Gij wilt.

Ik wijd U dus heden, zoete Jesus, al wat ik heb en ben, mijne zinnen, mijne gedachten en genegenheden, mijne verlangens, en neigingen, mijne vrijheid; in één woord, geheel mijn ziel en lichaam stel ik in uwe handen.

Aanvaard, oneindige Majesteit, dit offer, dat de onwaardigste zondaar U van zich zelve doet; hij geeft zich thans geheel aan U.

Beschik voortaan, o Heer, over mij zooals U behaagt.

Kom, o verslindend Liefdevuur, verteer in mij alles wat mij behoort, alles wat uwe zuivere blikken mishaaft, opdat ik in het vervolg slechts leve om niet alleen uwen wil te vervullen, maar ook al uwe heilige verlangens en wat U het aangenaamste is. Amen.

Liefste Maagd Maria, heiligste der schepselen, bied met uwe zuivere handen aan de H. Drievuldigheid mijn nederig offer aan, en smEEK Haar, het te aanvaarden en mij de genade te schenken, tot mijn dood getrouw te blijven Amen.

GEBED.

O mijne ziel, wat doet gij? Als er één kostbaar oogenblik is, waarvan gij wijse-lijk gebruik moet maken, dan is het wel thans, nu gij alles kunt bekomen wat gij vraagt. Weet, dat de eeuwige Vader u met liefde aanschouwt, daar Hij in u zijn welbeminden Zoon ziet, het voorwerp van zijn welbehagen. Verdrijf dus iedere andere gedachte, verlevendig uw geloof, en vraag al wat gij wenscht. Hoort gij Jesus niet tot u zeggen: Beminde ziel, *wat verlangt gij van Mij?* Ik

ben opzettelijk gekomen om u met mijne goederen te verrijken, vraag met vertrouwen, gij zult verhoord worden.

Ach, zoete Jesus, daar Gij in mij zijt gekomen om mij genaden mee te deelen, en vurig verlangt, dat ik er U om vraag, bid ik U, niet om aardsche goederen, of rijkdommen en eer; maar geef mij, smeeik ik U, een waar berouw over het verdriet, dat ik U heb aangedaan; schenk mij licht, opdat ik de ijdelheid der wereld kenne en uw recht op onze liefde. Geef mij een nieuw hart, vrij van aardsche liefde, dat immer geheel met uwen H. wil is vereenigd, dat slechts uw welbehagen en uwe heilige liefde zoekt.

Ik verdien deze gunsten niet, maar Gij verdient ze voor mij, o Jesus, daar Gij in mijn hart hebt willen komen; ik vraag ze U om uwe verdiensten en die uwer H. Moeder, als ook om de liefde, die Gij uwen Vader toedraagt.

Vraag hier Jesus eenige bijzondere genaden voor u zelf, voor uwe dierbaren en evennaasten; vergeet ook niet de arme zondaars en de zielen des vagevuurs, alsmede hem, die dit boekje voor uw nut samenstelde.

Eeuwige Vader, uw Goddelijke Zoon Jesus heeft deze schoone belofte gedaan : *„Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u : als gij mijn Vader iets in mijn Naam vraagt, Hij zal het u geven.”*

In naam dus en om de liefde van Jesus, die in mij rust, verhoor mij, en geef mij wat ik U vraag.

O Jesus en Maria, teedere voorwerpen mijner liefde, o, dat ik voor U lijde en sterve ; dat ik geheel de uwe zij !

Gebod van den H. Ignatius.

Ziel van Christus, heilig mij. Lichaam van Christus, maak mij zalig. Bloed van Christus, verzadig mij. Water uit de zijde van Christus, wasch mij. Lijden van Christus, versterk mij. Goede Jesus, verhoor mij. Verberg mij in uwe wonden. Laat niet toe, dat ik mij ooit van U scheide. Verdedig mij tegen den vijand mijner zaligheid. In het uur des doods roep mij, doe mij tot U komen, opdat ik met uwe Heiligen U love in de eeuwen der eeuwen. Amen (1).

(1) 300 dagen aflat telkens. — Zeven jaren aflat na de H. Communie. — Wanneer men dit

IV.

VESPERS EN LOF.

Vesperpsalmen voor den Zondag.

PSALM 109.

De Heer heeft gezegd tot mijnen Heer:
Zit aan mijne rechterhand;

Totdat ik uwe vijanden tot een bank
uwer voeten stelle.

De Heer zal uit Sion den schepter uwer
macht doen komen; heersch in het midden
uwer vijanden.

Bij u is het vorstendom ten dage uwer
kracht, in den grooten glans des heilig-
doms; vóór den dageraad heb ik u voort-
gebracht.

De Heer heeft gezworen en het zal Hem
niet berouwen: gij zijt priester, volgens de
orde van Melchisedech.

De Heer is aan uwe rechterhand; op den
dag van zijn toorn heeft Hij de koningen
vernield.

Hij zal recht doen over de volken; Hij zal
de verwoestingen vermeerderen; Hij zal ze
verdelgen, die hoofden zijn in een talrijk land.

gebed iederen dag bidt, verdient men ééns in de
maand een vollen aflat onder de gewone voor-
waarden (Paus Pius IX, 9 Januari 1854).

Hij zal op den weg uit de beek drinken :
daarom zal Hij het hoofd opheffen.

Glorie zij den Vader, enz.

PSALM 110.

U zal ik loven, Heer, met geheel mijn hart, in den raad der rechtvaardigen en in de vergadering.

De werken des Heeren zijn groot; uitgelezen volgens zijne wilsbesluiten.

Zijn werk is lof en heerlijkheid, en zijne rechtvaardigheid duurt van eeuwigheid tot eeuwigheid.

Hij heeft een gedenkteeken zijner wonderen gesteld, de genadige en barmhartige Heer: Hij heeft een spijs gegeven aan hen die Hem vreezen.

Hij zal zijn verbond in eeuwigheid gedenken, Hij zal de kracht zijner werken aan zijn volk bekend maken.

Om hun het erfdeel der heidenen te geven; de werken zijner handen zijn waarheid en gerechtigheid.

Al zijne bevelen zijn getrouw, bevestigd in eeuwigheid, zij zijn gedaan in waarheid en rechtvaardigheid.

Hij heeft verlossing gezonden aan zijn volk;

Hij heeft zijn verbond in eeuwigheid bevestigd.

Heilig en ontzaglijk is zijn Naam: de vrees des Heeren is het begin der wijsheid.

Het verstand van allen, die volgens die vrees leven is goed; zijn lof blijft in eeuwigheid.

PSALM 111.

Gelukkig de man, die den Heer vreest, en zijne geboden gaarne onderhoudt.

Zijn zaad zal machtig zijn op aarde; het geslacht der rechtvaardigen zal gezegend worden.

In zijn huis zal luister en rijkdom zijn; en zijn rechtvaardigheid blijft in eeuwigheid.

In de duisternis is den oprechten een licht opgegaan; genadig en barmhartig en rechtvaardig is de Heer.

Gelukkig de mensch, die barmhartig is en weldadig, die zijne woorden met verstand regelt, want in eeuwigheid zal hij niet wankelen.

De rechtvaardige zal in eeuwige nagedachtenis zijn; een kwaad gerucht zal hij niet vreezen.

Zijn hart is bereid op den Heer te hopen, het is (in die hoop) bevestigd; hij zal niet ontroeren, totdat hij nederziet op zijn vijanden.

Hij geeft en deelt aan de armen ; zijne rechtvaardigheid blijft in eeuwigheid ; zijn macht zal luisterrijk verheven worden.

De zondaar zal het zien en toornig worden ; hij zal op zijne tanden knarsen ; de begeerte der goddeloozen zal vergaan.

PSALM 112.

Looft den Heer, gij dienaren ; looft den Naam des Heeren.

De Naam des Heeren zij gezegend, van nu af tot in eeuwigheid.

Van den opgang der zon tot haren ondergang is de Naam des Heeren lofwaardig.

Boven alle volken verheven is de Heer ; en boven de hemelen zijne heerlijkheid.

Wie is gelijk aan den Heer onzen God, die in den hooge woont, en op het nederige in den hemel en op aarde nederziet ?

Hij wekt den arme uit het stof op, en uit het slijk richt Hij den behoeftige op ;

Om hem te plaatsen bij de vorsten, bij de vorsten van zijn volk.

Hij doet de onvruchtbare wonen met een huisgezin, en maakt ze tot een blijde moeder van kinderen.

PSALM 113.

Als Israël uit Egypte trok, en het huis van Jacob uit een vreemd volk;

Toen werd het Joodsche volk Hem toegewijd, Israël werd zijne heerschappij.

De zee zag het, en vluchtte; de Jordaan keerde terug.

De bergen sprongen op als rammen, en de heuvelen als lammeren der schapen.

Wat was u, zee, dat gij vluchttet, en u, Jordaan, dat gij terugkeerdet?

Dat gij, bergen, opsprongt als rammen, en gij, heuvelen, als lammeren?

Voor het aanschijn des Heeren daverde de aarde; voor het aanschijn van den God van Jacob;

Die den steen veranderde in een watervloed, en de rots in waterbronnen.

Niet aan ons, Heer, niet aan ons, maar geef eer aan uwen Naam;

Om uwe barmhartigheid en waarheid, opdat de heidenen niet zeggen: waar is hun God?

Want onze God is in den hemel; al wat Hij wilde, heeft Hij gedaan.

De afgoden der volken zijn zilver en goud, werken van 's menschen handen.

Zij hebben een mond, maar spreken niet ;
zij hebben oogen, maar zien niet.

Zij hebben ooren, maar hooren niet ; zij
hebben neuzen, doch ruiken niet.

Zij hebben handen, doch tasten niet ; zij
hebben voeten, maar gaan niet ; zij roepen
niet met hunne keel.

Dat zij, die ze maken, er aan gelijk worden,
en allen, die er op vertrouwen.

Het huis van Israël hoopt op den Heer ; Hij
is hun helper en beschermer.

Het huis van Aäron hoopt op den Heer ;
Hij is hun helper en beschermer.

Die den Heer vreezen, hopen op den Heer ;
Hij is hun helper en beschermer.

De Heer is ons gedachtig geweest en heeft
ons gezegend.

Hij heeft het huis van Israël gezegend ; hij
heeft het huis van Aäron gezegend.

Hij heeft allen gezegend, die den Heer
vreezen, kleinen en grooten.

De Heer zegene u meer en meer, u en uwe
kinderen.

Weest gezegend van den Heer, die hemel
en aarde gemaakt heeft.

De hemel der hemelen behoort den Heer ;
maar de aarde heeft Hij gegeven aan de kin-
deren der menschen.

De dooden zullen U niet loven, Heer, noch iemand dergenen, die in het graf neerdalen.

Maar wij, die leven, loven den Heer, van nu af tot in eeuwigheid.

Lofzang der H. Maagd.

*M*agnificat anima mea Dominum. Et exultavit spiritus meus in Deo salutari meo.

Quia respexit humilitatem ancillae suae; ecce enim ex hoc beatam me dicent omnes generationes.

Quia fecit mihi magna qui potens est: et sanctum nomen ejus!

Et misericordia ejus a progenie in progenies timentibus eum

*M*ijne ziel looft den Heer. En verheugd heeft zich mijn Geest in God mijn Zaligmaker.

Want Hij heeft op de geringheid zijner dienstmaagd neergezien; zie, van nu af zullen alle geslachten mij zalig noemen.

Want Hij die machtig is, heeft groote dingen aan mij gedaan; en heilig is zijn Naam.

En zijne barmhertigheid is van geslacht tot geslacht over hen, die Hem vreezen.

*Fecit potentiam in
brachio suo; dispersit
superbos mente cordis
sui.*

*Deposuit potentes
de sede, et exaltavit
humiles.*

*Esurientes imple-
vit bonis; et divites
dimisit inanes.*

*Suscepit Israël
puerum suum, recor-
datus misericordiae
suae.*

*Sicut locutus est
ad patres nostros;
Abraham et semini
ejus in saecula.*

*Gloria Patri, et
Filio, et Spiritui
sancto, sicut erat in
principio, et nunc et*

Hij heeft kracht
gedaan door zijnen
arm; verstrooid heeft
Hij hen, die hoog-
moedig zijn in den
waan huns harten.

Machtigen heeft
Hij van den troon ge-
stort, en geringen
verheven.

Hongerigen heeft
Hij met goederen
vervuld, en rijken
ledig weggezonden.

Hij heeft Israël,
zijnen dienaar, aan-
genomen, indachtig
zijne barmhartigheid.

Gelijk Hij tot onze
vaderen gesproken
heeft, Abraham en
zijn zaad in eeuwig-
heid.

Glorie zij den Va-
der en den Zoon en
den H. Geest; gelijk
het was in den be-

semper, et in saecula saeculorum. Amen. ginne en nu en altijd,
en in de eeuwen der
eeuwen. Amen.

Salve Regina

Wees gegroet, Koningin, Moeder van barmhartigheid, ons leven, onze zoetheid en onze hoop, wees gegroet. Tot u roepen wij, bannelingen, kinderen van Eva: tot u smeeiken wij, zuchtend en weenend in dit tranendal. Welaan dan, onze Voorspreester, wend uwe zoo barmhartige oogen tot ons. En toon ons na deze ballingschap Jesus, de gezegende vrucht uws lichaams, o goeder-tierene, o liefdevolle, o zoete Maagd Maria.

GEBEDEN ONDER HET LOF.

Gebed tot het H. Sacrament.

AANM. 300 dagen afluat, telkens als men dit gebed rouwmoedig en aandachtig leest vóór het Allerheiligste. Volle afluat eens in de maand, onder de gewone voorwaarden, voor hen die het een geheele maand dagelijks zullen gebeden hebben. (7 Sept. 1854).

Heer Jesus, die uit liefde voor de menschen dag en nacht hier in dit H. Sacrament verblijft, vol barmhartigheid en teedere liefde, allen afwach-

tend, roepend en ontvangend die U komen bezoeken, ik geloof vastelijk dat Gij in het H. Sacrament des Altaars tegenwoordig zijt, en aanbid U in den afgrond van mijn niet. Ik dank U, dat Gij mij met gunsten hebt overladen, vooral dat Gij U zelven in dit H. Sacrament aan mij geschonken, mij uwe allerheiligste Moeder Maria tot voorspreekster gegeven, en mij geroepen hebt om U in deze kerk te bezoeken. Ik kom uw liefdevol Hart groeten, en wel met een drieledig doel: ten eerste, uit dankbaarheid voor die groote gift; ten tweede tot herstel der beleedigingen, die Gij van al uwe vijanden in dit aanbiddelijk geheim ontvangen hebt, en ten derde, met de meening om U door dit bezoek te aanbidden op alle plaatsen der aarde, waar Gij het minst vereerd en het meest verlaten zijt in dit goddelijk Sacrament.

O, mijn Jesus, ik bemin U uit geheel mijn hart. Ik gevoel berouw, vroeger zoo dikwijls aan uwe oneindige goedheid mishaaagd te hebben. Met behulp uwer genade neem ik mij voor, U in de toekomst niet meer te beleedigen. Hoe ellendig ik ook ben, ik wijd mij thans geheel aan U, ik geef en offer U zonder voorbehoud op mijnen wil,

mijne genegenheden, verlangens en al wat mij toebehoort. Doe voortaan met mij en al het mijne zooals U behaagt. Ik verlang en vraag U slechts uwe heilige liefde, de volharding en de volmaakte vervulling van uw heiligen wil. Ik beveel U de zielen des vagevuurs, vooral die de meeste godsvrucht tot het Allerheiligste en de H. Maagd Maria gehad hebben. Ik beveel U ook alle arme zondaars. Eindelijk, welbeminde Verlosser, ik vereenig mijne genegenheden en gebeden met die van uw van liefde brandend Hart, en aldus vereend offer ik ze uwen hemelschen Vader, Hem smeeënd, in uw Naam en uit liefde tot U, ze te willen aannemen en verhooren.

GEESTELIJKE COMMUNIE.

Mijn Jesus, ik geloof, dat Gij in het H. Sacrament verblijft. Ik bemin U bovenal, en wensch U in mijn hart te bezitten. Ik kan U thans niet werkelijk ontvangen, kom daarom ten minste geestelijkerwijze in mijn hart. Ik omhels U alsof ik U werkelijk bezat, en vereenig mij geheel met U; duld niet dat ik mij nog ooit van U scheide.

BEZOEK BIJ JESUS.

Hoe zoet is het gezelschap van een waarachtigen vriend! En hoe kan het mogelijk zijn, dat wij in dit tranendal geen zoete vertroosting vinden bij den besten aller vrienden, een vriend, die ons zoo bovenmate bemint, dat hij voortdurend bij ons wil verblijven! Die vriend, het is Jesus in het H. Sacrament. Zoo dikwijls wij verlangen, kunnen wij ons met Hem onderhouden, Hem onze behoeften blootleggen, zijne genaden vragen; in één woord, in het H. Altaargeheim kunnen wij met den Koning des hemels gemeenzaam omgaan. In de gevangenis was Jozef ten toppunt van vreugde, toen God zich gewaardigde, daarin af te dalen en hem met zijne genaden te vertroosten. Maar wij, wij zijn duizendwerf gelukkiger; wij bezitten in ons midden onzen menschgeworden God, die vol liefde en barmhartigheid ons ieder oogenblik onzes levens met zijne tegenwoordigheid vereert. Welk een troost is het voor een armen gevangene, als een trouwe vriend hem komt bezoeken, en zich met Hem onderhouden! Welnu, ziedaar onzen getrouwsten vriend, Jesus Christus, die ons in het H. Sacrament bemoedigt, zeggende: *Ik ben met u alle dagen.* Zie Mij hier,

opzettelijk van den hemel in uw gevangenis afgedaald, om u te troosten en te verlossen. Ontvang Mij, laat ons immer vereenigd blijven, hecht u aan Mij. Zoodoende zult gij uwe ellende minder gevoelen en vervolgens in mijn rijk komen, waar Ik u volmaakt gelukkig zal maken.

O God, o onbegrijpelijke liefde! Daar Gij uwe goedheid zoo ver drijft, van op onze altaren af te dalen en bij ons te verblijven, neem ik mij voor, U dikwijls te bezoeken, en zooveel mogelijk de bekoorlijkheden uwer tegenwoordigheid te genieten. Ach, waarom kan ik niet voortdurend bij U blijven, om U te aanbidden en te beminnen. Wek mijne ziel op, smee ik U, als ik uit lauwheid of om wereldsche beuzelingen verzuim U te bezoeken. Ontvlam in mij een vurige begeerte om altijd aan den voet des Tabernakels te zijn. Ach, zoete Jesus, waarom heb ik U niet altijd liefgehad! niet altijd U zoeken te behagen! Ik troost mij met de gedachte, dat mij nog tijd gelaten wordt, om het nog te doen. Ja, opperste Goed, mijn liefde, mijn schat, U wil ik beminnen uit al mijne krachten.

SCHIETGEBED. Mijn God, help mij U te beminnen.

GEBED TOT MARIA.

Allerheiligste en onbevleete Maagd Maria, mijne teedere Moeder! tot u, Moeder van God, Koningin der wereld, Voorspreekster, hoop en toevlucht der zondaren, neem ik, de allerellendigste van allen, heden mijne toevlucht. Ik vereer u, groote Koningin, ik dank u voor alle gunsten, die gij mij tot heden bewezen hebt, vooral dank ik u, dat gij mij voor de hel bevrijd hebt, die ik helaas! zoo menigmaal verdiende. Ik bemin u, allerbeminnelijkste Vorstin, en omdat ik u bemin, beloof ik u, u altijd te zullen dienen, en alles aan te wenden om u ook door de anderen te doen liefhebben. Aan u vertrouw ik al mijne hoop, alles wat mijne zaligheid aangaat: ontvang mij voor uwen dienaar, en bedek mij met den mantel uwer bescherming, o lieve Moeder van barmhertigheid! Daar gij zoo machtig zijt bij God, behoed mij voor alle bekoringen, of wel, verkrijg mij de kracht, ze te overwinnen tot mijnen dood. Ik vraag u de ware liefde tot Jesus, ik verwacht door u de genade van een goeden dood. In naam van uwe liefde tot God, smee ik u, o Moeder, mij altijd bij te staan, maar vooral in mijn laatste uur. Verlaat mij toch niet alvorens gij mij

in het bezit des hemels ziet, u zegenend en uwe barmhartigheid bezingend door de gansche eeuwigheid. Zóó wensch, zóó hoop ik het. Amen.

Voeg hierachter een der bezoeken tot den H. Jozef, zie IIIe Deel, bladz. 261—283.

Als de zegen wordt gegeven.

 Jesus, ik geloof U werkelijk in het H. Sacrament tegenwoordig; ik bemin U, en verlang naar U. Kom in mijn hart. Ik omhels U, verwijder U niet meer van mij, en blijf met uwen rijken zegen steeds mijn hart vervullen. Amen.

V.

**Verschillende gebeden tot den
H. Jozef.**

Gebed in allerlei noodwendigheden.

oezeer gevoel ik mij getroost, o mijn beminnelijke en machtige beschermer, als ik uwe trouwe dienaressen de H. Theresia hoor verzekeren, dat zij u nooit tevergeefs heeft aangeroepen, en dat allen, die een ware devotie tot u hebben, en geheel met vertrouwen tot u vluchten, altijd verhoord

worden! Door een dergelijk vertrouwen be-
zield, vlucht ik tot u, o waardige Bruidegom
van de Maagd bij uitnemendheid! ik werp mij
aan uwe voeten, en hoe groot zondaar ik ook
ben, toch durf ik zuchtend voor u te verschij-
nen. O, verwerp mijn gering gebed niet, gij,
die den glorievollen naam droegt van Vader
van Jesus, maar hoor mij genadig aan, en
spreek voor mij ten beste bij Hem, die uw
Zoon heeft willen genoemd worden, en die u
altijd als zijn Vader heeft vereerd. Amen.

Om vergiffenis der zonden en liefde tot God.

Glorievolle Aartsvader, wiens leven zoo
geheel zuiver en vol verdiensten is ge-
weest en die zoo vurig verlangt, God door ons
te zien bemind en gediend, verwerf mij tot
zijne meerdere eer de vergiffenis mijner talrijke
zonden, en de genade van ze te herstellen door
ware vruchten van boetvaardigheid, en zoo
het verledene weer goed te maken. Verwerf
mij bovendien, groote Heilige, een vurige
liefde jegens mijn God, die al mijne liefde ver-
dient, en die mij zoozeer bemind heeft.
Verwerf mij bovendien, dat ik Hem hier

op aarde zoodanig liefhebbe, dat ik waardig worde, Hem eens in den hemel voor eeuwig met u te beminnen. Amen.

Om een zaligen levensstaat.

Groote Heilige, die zoo volgzaam en gehoorzaam waart aan de leiding van den H. Geest, verwerf mij de genade om te weten tot welken staat God mij roept. De wereld tracht mij op alle wijzen te lokken, doch maak, dat ik mij niet door haar late verschalken. Duld toch niet, dat ik in deze gewichtige zaak worde misleid, immers, van de keuze hangt voor een groot deel mijne zaligheid af. Maak, dat ik door God voorgelicht, en getrouw aan zijne stem, den staat kieze, waartoe Hij mij van alle eeuwigheid bestemde, en zodoende mijn eeuwig heil verzekere!

Om de genade van goed de plichten te vervullen van den staat, waarin God ons heeft geplaatst.

Groote H. Jozef, altijd zoo gehoorzaam aan Gods stem, en zoo stipt in de vervulling der plichten, door den hemel u opgelegd, door uwe verdienste en uwe macht

op Jesus en Maria, bid ik u, maak mij ijverig en getrouw in de vervulling der plichten, die God mij heeft opgelegd, hoe zwaar zij mij soms ook mogen vallen. Verlicht en versterk mij, verwerf mij de noodige omzichtigheid en ijver; ondersteun mijn moed in de bezwaren, mijn geduld in de moeilijkheden, bewaar mij voor iedere zonde, opdat ik, na Gods Wil volmaakt te hebben volbracht, het geluk smake, bij mijn dood mijne ziel in uwe vaderhanden over te geven, opdat gij ze aan Jesus en Maria zoudt overdragen en zij in God moge rusten. Amen.

Om het welslagen eener tijdelijke zaak.

Heilige Jozef, die alles vermoogt bij Jesus en Maria, die nooit tevergeefs wordt aangeroepen, ik werp mij voor u neder, en smEEK u vol vertrouwen zegen in deze zaak.... Maar, als hetgeen ik vraag, strijdig mocht zijn met Gods eer en mijne zaligheid, verwerf mij dan de genade, met liefde mij te onderwerpen aan Hem, die alles naar wijsheid bestiert, die voor ons een vaderhart heeft, die ons wederwaardigheden overzendt tot ons eigen welzijn, en die slechts ons eeuwig geluk beoogt. Amen.

Om eene geestelijke genade.

Beminnelijke H. Jozef, Bestuurder en Beschermmer der zielen, die naar de volmaaktheid streven! bekom mij deze genade Goede Vader, mijn gids en mijn voorbeeld, kunt gij mijn gebed versmaden, gij, die zoo vurig Gods eer en onze zaligheid verlangt? Neen, gij kunt het niet verwerpen, ik heb daarvan het zoete vertrouwen; uwe goedheid zal aanvullen, wat aan mijne vurigheid ontbreekt, en gij zult mij verhooren volgens de geheele uitgestrektheid uwer liefde en uwer macht op Dengene, die u zijn Vader noemde. Amen.

Om den H. Jozef zijn gezin aan te bevelen.

Machtige H. Jozef, die door God werdt aangesteld als hoofd over het heiligste Gezin, dat ooit bestaan heeft! gewaardig u, uwe aandacht aan ons te wijden en onze familie onder uwe bijzondere bescherming te stellen. H. Aartsvader, toonbeeld van alle deugden, verwerf voor onze familieleden, dat zij weerstaan aan de ergernissen en verleiding der wereld, om onwrikbaar aan God gehecht te blijven. Maak, dat wij allen onderling door onbaatzuchtige liefde

vereenigd, alle oneenigheid vermijden; en mocht deze soms toch ontstaan, schenk ons dan de kracht om die te doen ophouden; dat ieder onzer van zijnen kant dan wat toegeve, opdat de vrede hersteld worde, en Jesus, de God van vrede, met welgevallen op ons kunne neerzien. Zoo zullen wij gemakkelijker den goeden weg bewandelen, en onze zaligheid bewerken. Amen.

*Om een kind onder zijne bescherming
te stellen.*

 groote H. Jozef, die als Vader van onzen Heer Jesus zijt opgetreden! wij bieden u aan en wijden u dit kind toe. Ach, neem het onder uwe hoede; bewaar in dat hart de kostbare onschuld; bescherm het voor alle gevaar en zonde; en prent in dat jeugdig gemoed een teedere devotie tot u, uwe beminnelijke Bruid, en haren goddelijken Zoon: voorzeker het beste middel om alle afdwaling te vermijden. Moge uwe machtige bescherming het op alle wegen vergezellen; waak over zijn handel en wandel, richt het, geleid het in alle ondernemingen, en leid het eenmaal aan uwe vaderhand de eeuwige glorie binnen. Amen.

Gebed voor een zieke.

Mijn beminde Vader en Beschermmer, H. Jozef, sla van uwen schitterenden troon uwe barmhartige oogen liefdevol op aarde. In naam van het Kindje Jesus, in naam van de onbevleete Maria, uwe kuische Bruid, bid ik u, medelijden te hebben met..... Hij licht aan het ziekbed gekluisterd, en ik kom thans uwe voorspraak inroepen. O gij, die door uwe machtige gebeden zoo dikwijls aan kranken de gezondheid hebt wedergegeven, laat u verteederen door mijn smeeken. Allerliefste Vader, om de dankbare liefde, die uw hart jegens God vervulde, toen gij den kleinen Jesus in den tempel mocht wedervinden, o, geef dat ook die persoon, waarvoor ik u bid, zijne gezondheid moge terugbekomen, opdat hij ter eere Gods de plichten van zijnen staat wederom kunne vervullen. Mocht dit echter niet met Gods aanbidde-lijken wil overeenkomen, dan bid ik u, met hem te handelen naar Godes welbehagen. Mocht de Schepper besloten hebben, zijne ziel op te eischen, welaan dan, het zij zoo; maar zorg gij dan, bid ik u, dat die persoon, mij zoo dierbaar, niet onvoorbereid sterve,

maar zich door het waardig ontvangen der HH. Sacramenten tot het rechtvaardig oordeel voorbereide, waar gij, naar ik hoop, zijn voorspreker zult willen zijn. Neem mijn onwaardig gebed gunstig op en wil het met liefde verhooren. Amen.

Om de bekeering van een zondaar.

Rechtvaardige H. Jozef, dringend beveel ik u het eeuwige heil aan van de ziel van..... door Jesus' kostbaar bloed vrijgekocht. Ach, hoe ongelukkig zijn zij, die God uit hun hart hebben verbannen; ook deze ziel behoort onder dat getal. Goede Vader, laat niet toe, dat deze, mij zoo dierbaar, verloren ga. Verlicht die duistere verblinde ziel omtrent de ernstige gevaren, die haar bedreigen. Ach, zoo die persoon in dezen toestand eens voor God werd geroepen! O, ik kan er zonder sidderen niet aan denken. Ach, breng dit verdwaalde schaap tot den Goeden Herder Jesus weder. Verlaat die ziel niet, alvorens gij haar bekeerd en het paradijs hebt binnengeleid. Amen.

Voor eene ziel in het vagevuur.

Dierbare H. Jozef, die Jesus zoo teeder bemind hebt, en zoozeer het verdriet

gevoeld hebt van de berooving zijner beminnelijke tegenwoordigheid, ik beveel in uwe vaderliefde de ziel aan van.... die wellicht thans nog in het vagevuur lijdt. Hoor haar smeeken om erbarming, goede H. Jozef. Zie, deze ziel was mij dierbaar tijdens haar leven; op haar sterfbed verzocht zij mij om mijne gebeden, en thans roept zij mijne hulp in uit naam van de banden, die ons op aarde vereenigden. Ach, H. Jozef, ik doe een beroep op uw vaderhart; ik smeeik u bij de vreugde, die uwe ziel vervulde, toen gij Jesus in den tempel wedervondt, verlos deze ziel uit dien poel van vuur; draag aan Jesus uw lijden op, wijs Hem op het zijne en dat van de lieve Maria zijne Moeder, en o, ik ben er zeker van, Hij zal u verhooren, en die ziel verlossen. Amen.

Van een kind voor zijne ouders.

Mijn goede H. Jozef, zie, ik kom mij voor u nederwerpen om een mijner voor-naamste plichten te vervullen. Ik kom uwen bijstand afsmeeken en uwe zegeningen over hen, aan wie ik naast God alles te danken heb. Nooit zal ik naar waarde de weldaden kunnen vergelden, die zij mij bewezen heb-

ben ; daarom bid ik u, goede Heilige, kom mij in de vervulling van mijne kinderplichten te hulp. Verwerf mijne ouders alle genaden, overlaad hen met gunsten naar ziel en lichaam ; en om de groote liefde, die het Kind Jesus u betoond heeft, smee ik u, maak dat ook ik jegens mijne ouders onderdanig en volgzaam zij, hunne wijze lessen ter harte neem, wel bedenkende, dat zij met alles mijn eigen geluk voor oogen hebben. Maak in één woord van mij een rechtgeaard kind, opdat de zegeningen, door God beloofd aan hen, die hunne ouders eeren, ook eenmaal op mij mogen neerdalen. Verkrijg ons bovendien, dat wij, gelijk thans op aarde, ook in den hemel eenmaal vereenigd mogen zijn. Amen.

Gebed van ouders voor hunne kinderen.

Roemvolle Aartsvader H. Jozef, zuivere Bruidegom van de Moeder des Heeren, zie, God heeft onze vereeniging met kinderen gezegend. Dat geluk legt ons echter tevens den zwaren plicht op : te waken voor het tijdelijk, maar vooral voor het geestelijk welzijn van de panden, ons door den Schepper toevertrouwd. O, doordring ons levendig van het besef onzer ouderplichten,

maak dat wij voor niets terugdeinzen, als het er op aankomt, onze kinderen den rechten weg te doen bewandelen. O gij, voorbeeldige huisvader, leer ons, hoe wij onze kinderen moeten bestieren, met gematigdheid ja, doch tevens zonder weekheid, leer ons den gulden middelweg, opdat onze kinderen vertrouwen in ons stellen, en onze vermaningen met liefde opvolgen. Wij stellen ze geheel in uwe handen, aan betere zorg kunnen ze nooit worden toevertrouwd. Gewaardig u, hen te beschermen, opdat wij, dank uwe hulp, eenmaal met gerustheid en voldoening in het oordeel kunnen zeggen: Zie Heer, ziehier de schatten, aan onze bewaking toevertrouwd; allen zijn zij behouden. Amen.

Gebed om een zalig sterfuur.

Heilige Jozef, voorbeeld, trooster en patroon der stervenden, ik kom heden uwe machtige bescherming inroepen voor het laatste oogenblik mijns levens, dat gewichtig oogenblik, waarop ik misschien buiten staat zal zijn, uwe hulp te vragen. Maak, bid ik u, dat ik den dood der rechtvaardigen sterven moge. Maar om zulk eene genade waardig

te zijn, smeeik ik u, verwerf mij dat ik zooals gij moge leven in tegenwoordigheid van Jesus en Maria, dat ik mij altijd voor oogen stelle, hoe zij al mijne handelingen nagaan; dat ik mij dus wel wachte, hunne heilige blikken te kwetsen door eenige zonde, hoe klein dan ook. Moge ik van nu afaan mijne zonden en driften sterven, aan alles wat God mishaaft, ten einde alleen voor Hem te leven, die voor mij gestorven is. — Jesus, Maria, Jozef, in de hoop op uwe bescherming, neem ik dat besluit, weest mij genadig nu en in het uur mijns doods, dan zal mijn afsterven heilig zijn. Amen.

Gebed van den H. Alphonsus.

Gelukzalige Patriarch, die waardig zijt geweest, met vaderlijk gezag te bevelen aan Jesus, aan wien hemel en aarde gehoorzamen, ik verheug mij over uw geluk en verheffing; en daar een God u heeft willen dienen, wil ook ik mij in uwen dienst begeben. Ik kies u na Maria tot mijn voornaamsten Voorspreker en Beschermmer, alle dagen zal ik u op een bijzondere wijze vereeren, en mij zoo onder uwe bescherming stellen. Door dat zoete gezelschap van Jesus en Maria, dat

gij zoo lang op aarde genoten hebt, smeek ik u, houd niet op, mij mijn geheele leven te beschermen, opdat ik nimmer Gods genade verlieze. En om den bijstand, in uw sterfuur van Jesus en Maria ontvangen, sta ook mij in mijne laatste oogenblikken bij, opdat ik, stervend in het gezelschap van Jesus, Maria en Jozef, in datzelfde gezelschap de eeuwige glorie des hemels moge binnentreden en eeuwig God loven en beminnen. Amen.

Responsorium.

Al wie in onschuld leven, en zijn levensloop met vreugde wil eindigen, roepe den bijstand van Jozef in.

Hij, die de Bruidegom was der Allerh. Maagd, hij, die beschouwd werd als de Vader van Jesus, hij, de getrouwe, de rechtvaardige, de zuivere Jozef, verkrijgt door een enkel gebed alles wat hij vraagt.

Al wie, enz.

Hij aanbidt zijn God, die een Kind is geworden, en daar rust op het stroo; hij vertroost zijn Jesus in de ballingschap, hij verliest Hem, maar zoekt Hem weenend, tot hij Hem wêdervindt.

Al wie, enz.

De Opperste Maker der wereld voedt zich

met zijn zweet, de Zoon des hemelschen Vaders is hem in alles gehoorzaam en ondergeschikt.

Al wie enz.

En als zijn sterfuur nadert, ziet hij Jesus en diens Moeder bij zich, hij rust in hunne armen, voelt, dat de banden van het vleesch zich ontbinden, hij juicht en sterft, de dood was zijn zoetste slaap.

Al wie, enz.

Glorie zij den Vader enz.

Al wie, enz.

ANTIPH. Ziedaar den trouwen en voorzichtigen dienaar, dien de Heer over zijn gezin heeft aangesteld.

V. Bid voor ons, H. Jozef,

R. Opdat wij de beloften van Christus waardig worden.

Gebed.

 God, die in uwe wonderbare Voorzienigheid U gewaardigd hebt, den zaligen Jozef tot Bruidegom uwer allerheiligste Moeder te verkiezen, geef, bidden wij U, dat wij, die hem als Beschermmer eeren op aarde, hem ook tot Voorspreker mogen hebben in den hemel. Gij die leeft en heerscht met God den Vader in de eenheid des H. Geestes, God in alle eeuwen der eeuwen. Amen.

Aflaat van een jaar, telkens dat men met godsvrucht en een rouwmoedig hart dit Responsorium bidt, om de machtige bescherming van den H. Jozef te verwerven. (Paus Pius VII, 6 September 1804.)

Krachtig gebed, om de deugd van zuiverheid te vragen.

Vader en Bewaker der Maagden, H. Jozef, aan wiens getrouwheid Jesus, de onschuld zelve, en Maria, de Maagd der Maagden werden toevertrouwd, ik smEEK en bezweer u om Jesus en Maria, dat dubbele onderpand zoo dierbaar aan uw hart, maak, dat ik zuiver van alle smet, geheel rein van geest. hart en lichaam Jesus en Maria immer in eene volmaakte zuiverheid moge dienen. Amen.

100 dagen aflaat ééns per dag.

Gebed tot den H. Jozef.

Berinner u, o allerzuiverste Bruidegom van de Maagd Maria, H. Jozef, mijn beminnelijke Beschermmer, dat men nimmer gehoord heeft, dat een dergenen, die uwe bescherming inriepen en uwe hulp afsmeekten, ongetroost is gebleven. Vol van dit vertrouwen, kom ik in uwe tegenwoordigheid en beveel mij met vurigheid aan u aan. Ach, ver-

smaad mijne bede niet, gij, die de Vader van den Verlosser wordt genoemd, maar hoor ze goedgunstig aan en gewaardig u ze te verhooren. Amen.

300 dagen aflaat ééns per dag.

SCHIETGEBEDEN.

Jesus, Maria, Jozef, ik geef U mijn hart,
mijn geest en mijn leven,

Jesus, Maria, Jozef, staat mij bij in mijn
doodsstrijd,

Jesus, Maria, Jozef, laat mij in uw heilig
gezelschap vreedzaam sterven.

100 dagen aflaat iederen keer, dat men één dezer schietgebeden met een rouwmoedig hart bidt.

VI.

Novene tot den H. Jozef.

Overwegingen over de negen voornaamste deugden van den Heilige.

EERSTE DAG.

GETROUWHEID VAN DEN H. JOZEF AAN ZIJNE ROEPING.

e mensch is niets, noch in de orde der natuur, noch vooral in de orde der genade, tenzij door een weldaad van God. Waarom besta ik? Waarom ben ik christen, Katholiek, buiten zoovele anderen, die in heidendom of dwaalleer voortleven? Omdat God mij daartoe heeft uitverkoren.

Aan dezelfde uitverkiezing dankt de H. Jozef zijne grootheid. Van eeuwigheid voorzag God den val der zonde, van eeuwigheid de geboorte van zijn Zoon uit eene maagd, van eeuwigheid ook de noodzakelijkheid dat deze maagdelijke Moeder een steun behoefde. Wie zal die uitverkorene zijn? Het is de H. Jozef, en daar God niets ten halve doet, bereidt Hij voor Jozef tevens alle genaden en voorrechten, die hem zijne roeping zullen waardig maken.

Het is echter niet voldoende, geroepen te zijn: wij moeten aan onze roeping beantwoorden. Ook Judas was tot Apostel uitverkoren; wat nut heeft hij er uit getrokken? Helaas, Jesus zelf geeft ten antwoord: Het ware Judas beter, niet geboren te zijn! — De glorie en het geluk van Jozef bestaan

juist daarin, dat hij evenals Maria volmaakt getrouw aan zijne roeping heeft beantwoord; hij is niet alleen een Vader, maar ook een waardige Vader van Jesus geweest.

G E B E D.

Helaas, Heer Jesus, het schaamrood bedekt mijn gelaat, als ik mijne vervlogen jaren overdenk. Nog kind zijnde, was ik al zondaar, en in plaats van toe te nemen in de deugden, zooals de H. Jozef, nam ik toe in zonden en ondeugden. Het spijt mij, Heer, en voortaan wil ik U liefhebben en alle deugden zien te verwerven....

H. Jozef, machtige beschermer, bid voor mij, bekom mij de genade, getrouw te zijn aan mijn voornemen. Waardige plaatsvervanger van den hemelschen Vader, maak dat ik een waardig kind van Hem zij. Voedstervader van Jesus, maak mijne ziel tot eene getrouwe bruid van dien liefdevollen Bruidegom. Vriend van den H. Geest, maak dat ik Hem niet meer bedroef en zijn tempel bezoede. Bruidegom van Maria, maak dat ik hare deugden navolge.

O e f e n i n g. Leg u er op toe, uw hoofdgebrek te bestrijden.

TWEEDE DAG.

NEDERIGHEID VAN DEN H. JOZEF.

oor alle volmaaktheid is de nederigheid de onmisbare grondslag. Besloten hebbende, den patriarch Jozef zoo heilig te maken, heeft de H. Geest hem met eene allerdiepste nederigheid begiftigd.

Zien wij met welke voorzorgen de H. Geest deze nederigheid omringt. Adellijke afkomst, een groote naam, maken de menschen dikwijls trotsch: zij die uit een doorluchtige familie zijn, loopen gevaar, zich van een beter maaksel te wanen dan de anderen en hen te verachten. Jozef stamde rechtstreeks af van den heiligen David, den rijken Salomon, de machtige koningen van Juda; hij zou het hoofd zijn van het edelste huisgezin dat ooit bestond. Opdat al die voorrechten de nederigheid van zijn uitverkoren dienaar niet zouden aantasten, laat God zijne familie vervallen in de diepste vergetelheid. Jozef komt in Jerusalem, niemand herkent zijne afstamming, niemand groet hem; de grooten der aarde gunnen hem geen blik.

Een andere bron van hoovaardigheid is de rijkdom. Daarom wil God, dat Jozef in armoede zal leven en met zwaren arbeid zijn karig brood verdienen; zijn huwelijk met de Koningin der Engelen verheft hem niet uit deze armoede, want ook zij is arm. — De geboorte van Christus, waardoor Jozef groot wordt in de oogen der Engelen, dient slechts om hem nog meer versmadingen te bezorgen van de menschen, niemand wil hem in zijn

huis opnemen. Is Jesus dertig jaren en zal Hij openbaar optreden, zal Jozef dan verheerlijkt worden als diens vader? Geenszins, want hij sterft vóór dien tijd.

Ziedaar hoe God met zijn liefsten dienaar heeft gehandeld. Hebben wij, zondaars, dan wel reden tot klagen, als de menschen ons belasteren, of ons niet genoeg achten naar onze meening? Wat goeds hebben wij uit onszelfen?.. niets!....

G E R E D.

Ziedaar, H. Jozef, het geheim uwer grootheid: nooit zal er een heiliger man worden gevonden, meer begunstigd en bemind door God dan gij, omdat nooit eenig schepsel de nederigheid volmaakter zal beoefenen dan gij, o nederige heilige! In uw hart was geen eigenliefde, geen zucht om uwe goede hoedanigheden te doen erkennen; daarom schroomde de H. Geest niet, om in uw hart zijne schatten en openbaringen uit te storten. Gezegend zij altijd uwe nederigheid.

Maar ach, hoe weinig gelijk ik op u. Ik kan niets verdragen, zelfs geen rechtvaardige berisping, mijn hoogmoed vliegt aanstonds op, ik maak aanspraak op de achting van iedereen, ik, die door zoovele zonden verdiend heb, door de duivelen te worden met voeten getreden. Daarom blijf ik steeds zondig, God verstoot de hoovaardigen!

Ach, beminnelijke Heilige, ik smEEK u om wille van Jesus en Maria, bekom mij de nederigheid des harten. En kan ik ook niet, zooals gij, er voor God behagen in scheppen, dat ik word miskend,

maak dan dat ik het ten minste geduldig verdrage en u in de verte navolge.

Oefening. Overdenk altijd het woord van den H. Franciscus: „Hetzij men mij berispt of prijst; hetzij men mij veracht of eert, ik ben, wat ik ben in Gods oog, niets meer, niets minder.”

DERDE DAG.

ZUIVERHEID VAN DEN H. JOZEF.

Zalig de zuiveren van harte, want zij zullen God zien (MATTH. V. 8).

De apostel Paulus leert ons, dat de onkuischheid de straf is voor den hoogmoed (Rom. I. 24). Omgekeerd kan men zeggen dat de zuiverheid het loon is en de dochter van de nederigheid.

Hoe zuiver moest de H. Jozef zijn! Zijne roeping eischte dit: hij was bruidegom van de Koningin der maagden, voedstervader van Jesus den Bruidegom der maagden.

Algemeen wordt aangenomen, dat de H. Jozef de gelofte van zuiverheid aflegde op den dag zijner vereeniging met Maria, en in navolging van haar. Toen daalde de H. Geest in hem neder en maakte hem geheel zuiver. De engelachtige deugd nam meer en meer toe bij hem, die dertig jaren mocht leven in het gezelschap van Maria, welke door de Kerkvaders de Wortel der maagdelijkheid wordt genoemd.

Voor al echter genoot hij voortdurend de aanwezigheid van Jesus, die nog kind zijnde, op Jozefs armen werd gedragen en zijn goddelijk hoofdje

tegen de borst van Jozef deed rusten. O, hoe moet deze aanraking het geheele lichaam van den kuischen aartsvader doortinteld hebben. Welk een zoetheid moet hij gesmaakt hebben, als hij zijne lippen vol eerbied drukte op het blanke voorhoofd van den Vriend der maagden, dat voorhoofd, dat eens zoo wreed gekroond zou worden; als de kleine Jesus hem vriendelijk, vol onweerstaanbare goddelijke aanminnigheid toelachte en hem „vader” noemde. Het kon niet anders, de leliebloem der kuischheid moest bij Jozef wel meer en meer bloeien in zulk heilig gezelschap.

Wij helaas, kunnen hier op aarde de lichamelijke tegenwoordigheid van het heilig Huisgezin niet smaken, maar wij kunnen ons toch in den geest Nazareth voorstellen. Zulks zal een krachtig wapen zijn tegen alle onzuiverheid.

Wij moeten echter niet volstaan met de zonde zelve te ontvluchten, maar ook de gelegenheid met schrik vermijden en den strijd niet opzoeken. Onze natuur is zoo zwak, en daarom is ook dat nog niet voldoende. Wij moeten een sterke doornen haag oprichten tusschen ons en de zonde; lokt deze ons, dan zullen de doornen dier haag ons beletten de zonde te volgen: Die doornen nu zijn de verstervingen. De apostel zegt het: „zij, die Jesus beminnen, hebben hun vleesch gekruisigd.” De heidenen zelve hebben reeds opgemerkt, dat de kuischheid niet samengaat met een zinnelijk leven zonder versterving.

GEBED.

Helie zonder smet. H. Jozef, beschermer der zielen, die naar de zuiverheid streven, ach, zie op onze ellende, op de gevaren waaraan de zondige natuur en de aanloksels der wereld ons blootstellen, ach bid voor ons, opdat wij Jesus en Maria met een zuiver hart dienen. — Bekom ons de noodige kracht om niet toegevend te zijn jegens het oproerige vleesch, maar het te kruisigen met Christus, uwen beminden Voedsterzoon. Leg in de wonde van Jesus onze goede voornemens neder, opdat zij daar, besproeid door Jesus' bloed, mogen groeien en ontluiken tot krachtige daden. Bescherm ons, Maria en Jozef, opdat Jesus behagen in ons scheppe.

O e f e n i n g. Bid iederen morgen en avond het *Krachtig gebed* (bladz. 350.)

VIERDE DAG.

GELOOF VAN DEN H. JOZEF.

Bllen die zich boven huns gelijken hebben onderscheiden en beroemd gemaakt, zijn groot geworden door hun volharding in het nastreven van een verheven deugd, waarvoor zij al hunne krachten inspanden. De deugd nu, die heiligen maakt, is het geloof, hun getrouwheid in het leidzaam volgen van dezen veiligen helderen fakkel, en het *inrichten van hun naar leven dat geloof.*

Jozef was rechtvaardig (Matth. I : 19) en volgens verscheidene groote godgeleerden, blonk hij in deugd uit onder de deugdzamen. Als nu het geloof de bron is der rechtvaardigheid, moet Jozefs geloof dus ook grooter zijn geweest dan dat der andere rechtvaardigen.

De Engel verschijnt aan Jozef, en verkondigt hem eene groote, bijna ongelooflijke tijding: zijne bruid Maria was moeder geworden door de kracht van den H. Geest, haar Zoon zal de Zoon des Allerhoogsten worden genoemd. — Maakt Jozef aanmerkingen? Vraagt hij nadere uitlegging, of een teeken ter bevestiging der waarheid? Neen, hij gelooft aanstonds; zonder aarzelen, evenals Maria. En nooit wankelde zijn geloof. In een stal zag hij het Kind geboren worden, welks komst met zulke schitterende woorden was voorspeld: hij bleef gelooven. Hij hoorde het kind weenen, toch geloofde hij dat het de vreugde was der Engelen en de troost der menschen; hij zag bij de besnijdenis op diens schuldeloos lichaam het merkteeken van den zondaar drukken, toch bleef hij gelooven dat dit Kind het Lam Gods was, dat de zonden der wereld wegneemt. Vluchtend naar Egypte beschouwde hij dit Kind, schijnbaar door den hemel verlaten, toch aanbad hij het als den Koning der koningen. In Nazareth zag hij Jesus werken volgens zijne bevelen, niettemin twijfelde hij geen oogenblik of dat Kind wel de Schepper was van het heelal, het Woord des Vaders.

Het geloof moet vergezeld gaan van de goede werken, immers, ook de duivel gelooft dat er een God is; is hij daarom echter minder verdoemd? Onze handelingen moeten dus in overeenstemming

zijn met ons geloof, anders zal in den laatsten oordeelsdag het lot der heidenen dragelijker zijn dan het onze.

G E B E D.

Groote H. Jozef, gij zijt onze vader in het geloof, omdat gij na Maria de eerste zijt geweest om den Schepper te erkennen in een zwak Kind, omdat gij u zoo getrouwelijk hebt laten leiden door het heilige licht der eeuwige waarheden. Helaas! mijn geloof is zoo zwak, zoo kwijnend, en daarom, van zoo weinig invloed op mijn gedrag! Maar ik wil veranderen, ik wil met behulp uwer machtige voorspraak, gaan leven naar uw voorbeeld, ten einde eenmaal met u in den hemel de Waarheid onbedekt te mogen aanschouwen. Ik maak dus, o vader, aan uwe voeten het voornemen, om overal Gods tegenwoordigheid te gedenken, vooral in bekoringen en gevaren, en bij het gebed, ten einde alle verstrooidheid te vermijden. In Gods tempel wil ik mij de waarachtige tegenwoordigheid van Jesus herinneren en er met godsvrucht de heilige geheimen viëren. Wil deze voornemens zegenen en in Jesus' heilige wonden leggen, opdat ik er aan getrouw blijve.

O e f e n i n g. Het zekerste middel om heilig te worden, zegt de H. Thomas van Aquinen, is een levendig geloof in Gods eeuwigheid.

VIJFDE DAG.

DE HOOP VAN DEN H. JOZEF.

as het geloof van den H. Jozef zoo groot, dan moest natuurlijk zijne hoop op God ook zeer groot wezen. God schept er behagen in, de zijnen te beproeven, en wierp ook Jozefs vertrouwen in den smeltkroes van bekoring en verwarring.

Vooreerst hield God hem langen tijd het goddelijk moederschap van Maria verborgen. Tengevolge daarvan meende Jozef verplicht te zijn, zijne vlekkelooze bruid te verlaten. Welke kwelling voor zijn liefdevol hart! Een ander zou wanhopig zijn geworden en misschien geene beleedigingen hebben gespaard. Jozef zwijgt, hij blijft Maria vereeren, hij spreekt niet met de menschen, maar stort vol hoop zijn hart voor God uit, en smeekt vertrouwvol om licht in deze moeilijke zaak. God verhoort zijn ootmoedig vertrouwen en openbaart hem door zijn Engel, dat de zoon, die uit Maria zal geboren worden, Jesus, Zoon des Allerhoogsten zal worden genoemd. O, hoe verheugde deze rechtvaardige zich nu er over, dat hij op God had vertrouwd!

Nauwelijks is Jesus geboren, of Jozef moet vluchten naar het onbekende Egypte, door de woestijn. O Zoon van David, wat doet gij? Voert gij deze teedere zestienjarige moeder met haar pasgeboren Kind naar dat verre land? Deze reis duurt meer dan eene maand, hoe zal Maria dat volhouden? — Jozef maakt geen bedenkingen. God beveelt,

God moet worden gehoorzaamd, en God zal voor alles zorgen. Hij die aan den zorgeloozen vogel zijn dagelijksch voedsel geeft, zou Hij aan zijn evenbeeld den onderstand weigeren?

O gij kleingeloovige, leer van Jozef, hoe gij moet bidden. Kan een vader zoo onbarmhartig zijn om aan zijn zoon een steen te geven, als deze hem om brood vraagt? Het gebed moet zijn vol geloof in Gods Macht, vol vertrouwen op zijne liefde, vol overgiving aan zijnen wil. Zeker, als wij onze eigen onwaardigheid overwegen, zullen wij misschien zeggen: Ware ik niet zoo zondig, ik zou wel vertrouwen hebben. Dit nu is af te keuren. Immers, Jesus is mensch geworden voor de zondaars. Zij verdienden die onschatbare genade niet, maar juist de ongelukkige heeft barmhartigheid noodig. Ons vertrouwen moet dus niet steunen op het zwakke riet onzer eigene verdiensten, maar op de goedheid en de beloften van God.

GEBED.

Teer beminde beschermer, H. Jozef, wat heb ik mij in dit punt veel te verwijten! Alles deed ik voor het aardse, doch voor de eeuwige goederen was de minste inspanning mij te veel; de genade die ik noodig heb ter zaligheid, met hoe weinig vertrouwen heb ik die gevraagd; en hoe kwijnend, lauw en verstrooid waren mijne gebeden, zonder het minste vuur, zelfs niet bij de gedachte, dat God de Almachtige en de Algoede is. O groote Heilige, bekom mij de genade van goed te bidden, zonder ophouden, met een groot

vertrouwen, dat onwrikbaar steunt op Jesus' woord en zijne verdiensten.

O e f e n i n g. Om veel van den H. Jozef te verkrijgen, zal ik het hem vragen ter liefde van het Kindje Jesus en de Onbevleete Maagd.

ZESDE DAG.

LIEFDE VAN DEN H. JOZEF TOT JESUS.

Nagetwijfeld is de H. Jozef het schoonste voorbeeld van liefde tot Jesus en Maria. Hij heeft hier beneden slechts voor hen geleefd en gearbeid en alle vermoeienissen gedragen. Hij redde het leven van den Redder der wereld; in de woestijn wist hij met de grootste opofferingen Jesus en Maria het noodige voedsel te verschaffen; als zij sliepen, waakte hij over die twee geliefde wezens met geen andere beschutting dan de sterren boven hem.

En het loon voor zijne toewijding? Jesus en Maria beijverden zich om in Jozefs hart meer en meer de goddelijke liefde te doen ontvlammen. Voor wien heeft Maria meer gebeden dan voor haren trouwen bruidegom, den liefdevollen voedstervader van haar Kind, den bewaker harer eer en zuiverheid! En Jesus, hij maakte van Jozefs schoone ziel het evenbeeld der hoogste Serafijnen. Hij beminde hem, volgens het woord: „Die Mij bemint . . . Ik zal hem beminnen en Mij aan hem openbaren.” Jesus beminde Jozef. Zegt dit niet alles? . . . Het was als een wedstrijd tusschen Jesus en Jozef:

Jesus openbaarde hem meer en meer zijne goddelijke volmaaktheden, en Jozef beminde Jesus elken dag in hoogere mate, naargelang hij Jesus beter leerde kennen ... Wij allen zouden wenschen te sterven zooals de H. Jozef; laten wij dan eerst leven zooals hij.

De eerste stap in de liefde tot God is het ver-
zaken van de zonde, niet alleen van de doodzonde,
maar ook van de dagelijksche. Deze verzwakt de
liefde tot God, zij is als de worm, die den boom
wel niet in eens doodt, maar hem zijne schoonheid
en kracht ontnemt en hem ten laatste onvrucht-
baar maakt. De vrijwillige gewoonte der dage-
lijksche zonde is een volstrekte hinderpaal tegen
ieder ernstigen voortgang in de deugd, meer
nog, zij stelt de ziel bloot aan het gevaar der
doodzonde ... Zondigen wij niet dikwijls uit ge-
woonte door leugentaal, kwaadspreken, oneerbie-
digheid jegens ouders en oversten, door ijdelheid?
Vragen wij aan Jozef om ons hiervan te genezen.
Geen kwaad doen is echter niet voldoende. Men
moet het goede doen, en zoo volmaakt mogelijk.
Men kan in waarheid zeggen, dat hij God bemint,
die de plichten van zijn staat volmaakt in alles
vervult. Zoo is Jozef een groote heilige geworden.
Hij was een gehoorzaam kind, een kuische, god-
vruchtige jongeling; een echtgenoot vol voorkom-
mendheid en goedheid, een eerbare, vlijtige werk-
man. En dat alles ter liefde Gods, om Hem te
behagen. Al zijne uren heeft hij in die verschillende
standen geheiligd door een vurig gebed. Ziedaar
wat God ook van ons vraagt. — God heeft aan
Jozef de beproevingen niet gespaard, hij verdroeg
ze uit liefde tot zijn Schepper, gelaten en in stilte.

Willen wij voortgang maken in de goddelijke liefde, dan moeten wij eveneens doen.

GEBED.

Ik dank u, mijn God, dat Gij mij in Jozef zulk een volmaakt toonbeeld hebt gegeven. Voor het oog der wereld heeft hij niets buitengewoons gedaan, geen groote dingen; hij was groot in het kleine en nederige. Maak dat ik hem navolge, dat ik reeds heden beginne en nimmer blijve stilstaan.

En gij, beminde beschermer, bekom mij eene vurige liefde tot Jesus, dien gij op aarde zoozeer hebt bemind. Dat ik Hem mijne liefde bewijze door alles, ook het geringste te vermijden, wat Hem kan mishagen; dat ik in alles zijn heiligen wil volbrengende en de plichten van mijn staat goed begrijpe en vervulle. En bekom mij eene teedere liefde tot uwe dierbare Bruid Maria, opdat ik door hare en uwe gebeden de volmaaktheid moge bereiken, die God van mij verlangt.

O e f e n i n g. Vraag dikwijls aan den H. Jozef de liefde tot Jesus en Maria.

ZEVENDE DAG.

GEEST DES GEBEDS VAN DEN H. JOZEF.

et voorschrift van het aanhoudende gebed, in schijn zoo moeilijk, kan vervuld worden door het middel van den *geest des gebeds*. Deze bestaat hierin, dat men bidde als de tijd daarvoor is aangewezen, zooals 's morgens, 's avonds, voor en na het eten, en telkens als men een vrij oogenblik heeft: verder door herhaaldelijk aan God onze bezorgdheden op te dragen, en gedurende dezelve ons hart tot Hem te verheffen door een kort schietgebed.

Voorzeker bezat de H. Jozef dezen geest des gebeds in hoogen graad. Immers hij beminde de stille afzondering, het verborgen leven. Als men het woelige verkeer der menschen vlucht, verheft de ziel zich zoo gemakkelijk tot God, want zij is voor God gemaakt, God is het middelpunt, buiten hetwelk zij geen rust kan vinden, zij streeft er naar gelijk een vlam, die altijd wil opwaarts gaan. Dikwijls, helaas! zoekt de ziel voldoening in het aardsche; maar als zij alleen is en weder overweegt, wordt de natuurlijke aandrift tot God wederom levendig, en als vanzelf verheft het hart zich in beschouwing of gebed tot zijn Schepper.

De H. Jozef was zeer nederig. Hij verwachtte zijn heil slechts van Gods barmhartigheid, hij was overtuigd dat hij deze altijd noodig had, en in zulke omstandigheden is het veel moeilijker het gebed *na te laten*, dan zonder ophouden te bidden. Het

gebed is de dochter der nederigheid; want de trotsche bidt niet of weinig, omdat hij, gelijk de Farizeër uit het Evangelie, zich beter waant dan de andere menschen.

De H. Jozef had altijd het voorbeeld van Maria voor oogen, wier leven een aanhoudend gebed was, en die ook voor hem deze genade afsmeekte, welke de bron is van alle goederen. De H. Jozef leefde ook in gezelschap van Jesus, die God was en die dag en nacht bad, die gedurende den dag zijne blikken smeekend ten hemel verhief. Hoe zou Jozef in zulk eene verheven school niet geleerd hebben voortdurend te bidden? Hij was immers vol van den H. Geest en getrouw aan zijne inspraken.

Willen ook wij den geest des gebeds verkrijgen? Laten ook wij dan even als Jozef, het gewoel der wereld vluchten, of ten minste alle nuttelooze gesprekken vermijden en ons hart tot God verheffen in de stilte der eenzaamheid, of als wij Gods natuur beschouwen; in één woord, als wij willen, zijn er honderden gelegenheden om dit te doen. Is dat dan zoo moeilijk? En is dat niet veel heilzamer dan onzen tijd door te brengen met allerlei beuzelpraatjes, waarin zoo licht de duivel van het kwaadspreken zich mengt? Een kort schietgebedje, hoe spoedig is het uitgesproken, in stilte, zonder tijdverlies, zonder dat hij, die naast ons is, er iets van bespeurt. Beproof het eens, lieve lezer, houd het eens één dag vol, en gij zult er smaak in krijgen, en de zaak uwer zaligheid zal een flinken stap hebben gedaan in de goede richting.

G E B E D.

Ja, glorievolle patriarch, aan de goddelijke genade zijt gij uwe zaligheid verschuldigd, en die genade is u gegeven, *omdat gij er om gebeden hebt*, ze is u *overcloedig* gegeven, omdat gij er *aanhoudend* om gebeden hebt. Gij waart de vriend der Engelen, en dat was een groot voorrecht, gij waart de bruidegom van de Hemelkoningin, ziedaar een nog grooter voorrecht, gij waart de voedstervader van den Koning der koningen; ziedaar een groote eer, een overmaat van geluk. Maar dat alles zou u niet zalig hebben gemaakt, wat zeg ik, dat alles zou God u niet hebben geschonken, als gij niet bovenal een man des gebeds waart geweest... Ik geloof dit alles, en waarom bid ik niettemin zoo weinig, en dan nog zoo lauw en verstrooid?... Ach, help mij, ik wil uit mijne onverschilligheid opstaan, ik wil ieder oogenblik van den dag voor God besteden. Bekom mij daarvoor den geest des gebeds.

O e f e n i n g. Neem u vast voor, ten minste bij ieder uur, uw hart tot God te verheffen door een kort schietgebed of door uwe werken opnieuw aan God op te dragen.

ACHTSTE DAG.

NAASTENLIEFDE VAN DEN H. JOZEF.

iets heeft Jesus ons zoozeer aanbevolen, als de broederlijke liefde; het was als wilde Hij op dat ééne punt de geheele evangelische zedenleer samenvatten. „Gelijk mijn Vader Mij bemind heeft, bemin Ik u; als gij Mijne geboden onderhoudt, blijft gij in mijne liefde . . . Welnu, dit is mijn gebod: dat gij elkander liefhebt zooals Ik u heb liefgehad” (*I Joh.*

XV, 9 en v.v.) De H. Johannes verzekert ons, dat hij, die zijne naasten niet bemint, ook God niet bemint.

Het allereerst zijn wij zeker wel liefde verschuldigd aan onze huisgenooten. Niet zelden ontmoet men lieden, die hieromtrent een vreemde opvatting hebben. Men gaat veel naar de kerk, is zachtzinnig jegens de armen, geeft hun aalmoezen, bezoekt hen gaarne in hunne ziekte, in één woord, men wordt om zijne vroomheid door de vreemden geprezen. Maar kom nu eens in het eigen huis: dezelfde persoon is door zijn lastig karakter onuitstaanbaar voor de dienstboden, kan niets verdragen; is een kwelling voor ouders, broeders, zusters, voor echtgenoot of kinderen: in één woord — de opmerking is van den H. Franciscus van Sales — men is een engel daar buiten, een duivel in huis. Welk een valsch begrepen liefde, of liever, dat is geen naastenliefde, dat is eigenliefde, en al die werken van barmhartigheid geschieden of wel uit ijdelheid, of wel om het genot, dat er in

ligt, anderen goed te doen en door hen te worden geprezen. „Hij, die zijne huisgenooten niet liefheeft, zegt de H. Paulus, is erger dan een onge-loovige.”

De H. Jozef zij ons ook hier weer ten voorbeeld. Want hoewel hij tot levensgezellin had de heiligste vrouw, het volmaaktste schepsel, wilde God toch, dat zij onvrijwillig zijn geduld zwaar op de proef stelde. Daarom liet God Jozef onkundig van het heilig geheim van haar goddelijk moederschap. O, wat zou de teedere Maagd hebben geleden, als zij een echtgenoot had gehad, minder voorzichtig, minder liefdevol dan Jozef. Voorzeker zou zij minstens met harde woorden zijn overladen, beleedigd en smadelijk verdreven. Hier niets van dat alles, Jozef kent hare deugd, en hoewel hij vreeselijk leed, bij deze pijnlijke onzekerheid, achtte hij Maria te hoog, om haar ook slechts door een blik te grieven. Hij droeg zijne zuchten aan God op, en vroeg om kracht. En God, die behagen schept in het gebed van den nederige, haastte zich om Jozef te troosten en openbaarde hem het verheven geheim, dat in Maria voltrokken was. O, hoe verheugde zich nu de H. Jozef over zijne zachtzinnigheid; welke bittere verwijten zou hij zichzelf hebben gemaakt, zoo hij anders had gehandeld. En de eerbied en liefde van Maria voor haren kuischen bruidegom groeiden nu nog meer aan, zij erkende hem meer en meer als een man vol deugden en begunstigd door den H. Geest. — Willen wij het geluk uitmaken van onze huisgenooten? Laten wij dan liefdevol zijn en verdraagzaam uit liefde tot God. Doch ook de andere menschen moeten wij beminnen. Men hoort soms:

„van *hem* kan ik dat niet verdragen, wel van een ander.” Is dat laatste dan christelijke naastenliefde? Neen, duizendmaal neen. — Vooral, laten wij nooit spreken als wij toornig zijn, want een zacht woord is als een zachte regen, die tot den wortel dringt, terwijl een stortvloed over den grond heenraast, en niets doet dan vernielen.

De wereldlingen vinden Jesus' voorschrift onuitvoerbaar, wellicht beschouwen zij het als een lafheid om een beleediging te vergeven. Maar dat godvruchtige zielen niets kunnen verdragen, is allerbedroevendst; zij bewijzen daardoor, dat aan hun godsdienst de hechte grondslag der nederigheid ontbreekt.

G E B E D.

Mwe grondstellingen, H. Jozef, waren voorzeker geheel andere dan die der zondige wereld; uwe naastenliefde was eene waarlijk christelijke, en ik dank God dat Hij u zoo ruimschoots heeft begiftigd met de ware zachtmoedigheid. Hoezeer hebt gij daardoor de inzichten gediend van den Allerhoogste. Ach, hoe weinig gelijk ik op u; de minste tegenspraak ontstelt mij, de geringste beleediging doet mij in toorn uitbarsten. Ik smEEK u, om de zachtmoedigheid en ootmoed. waarmede gij het verdragen hebt, dat in den Kerstnacht u door iedereen de toegang tot zijn huis werd geweigerd, bekom mij de ware naastenliefde, gegrondvest op de nederigheid, opdat op mij het woord van Christus moge worden toegepast: „Zalig de zachtmoedigen, zij zullen kinderen Gods genoemd worden.”

O e f e n i n g. Als de menschen ons grieven, bedenken wij dan, hoe dikwijls wij God beleedigen.

• NEGENDE DAG.

ZELFVERLOOCHENING VAN DEN H. JOZEF.

 esus Christus heeft het gezegd: Om zijn leerling te zijn, moet men zichzelf verloochenen. Om te begrijpen, waarin dit bestaat, moeten wij ons herinneren, dat er in ons twee menschen zijn: de oude mensch, d. i. de aardse zondige mensch, kind van Adam, geneigd tot het kwaad; en de nieuwe mensch, geboren in het doopsel, kind van Jesus. Den ouden mensch moeten wij verzaken, hem beschouwen als een trouweloozen slaaf, waarvoor bestendig de zweep wordt gereed gehouden. Vandaar zegt de H. Paulus: „Die aan Jesus toebehooren, hebben hun vleesch met zijne begeerlijkheden gekruisigd.” Een gekruisigde bezit niets meer, niemand heeft achting voor hem, niemand ontziet hem, hij is geheel in de macht van hen, die hem hebben terechtgesteld. Zoo ook is de ware leerling van Jesus. Al bezit hij aardse goederen, hij hecht er zijn hart niet aan, hij ontzegt zich alle gevaarlijke vermaken niet alleen, maar ook dikwijls de onschuldigste, om zich te versterven. Hij zoekt de achting der menschen niet, hij onderwerpt zijn wil aan alle beschikkingen der Voorzienigheid, hij kan zeggen: „Ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij.”

Dusdanig was ongetwijfeld de H. Jozef: hij was de nieuwe mensch, gebouwd op de puinhoopen van den ouden, een man des hemels, levend ten koste van een man der aarde, evenals een kostbare plant, aangevoerd uit verre landen en ingeënt en heerlijk bloeiend op een wilden stam, waarvan alle eigen takken zijn verwijderd.

De H. Franciscus van Sales verzekert, dat de H. Jozef zuiverder was dan de Serafijnen. En een zoo hoogen graad van zuiverheid kan men onmogelijk bereiken zonder groote en voortdurende versterving. De H. Jozef was dus buitengewoon matig en sober in zijne maaltijden, het vasten heeft hij ongetwijfeld veel beoefend. Hij onderbrak zijn slaap om zich met God te onderhouden. Hij bedwong zijne oogen, al zijne zintuigen bewaakte hij.

De H. Jozef wist, hoe groot zijne waardigheid was; doch sprak hij ooit een enkel woord dat aan de menschen dat geheim zou openbaren? Integendeel, ook hierin kruisigde hij den ouden mensch.

Hij verzaakte echter ook aan zijn eigen wil, hij overwoog steeds Gods geboden en onderhield ze op de volmaaktste wijze. Hij bezat zijn God in zijn eigen huis, toch ging hij volgens het voorschrift der wet driemaal 's jaars op om God in Jeruzalems tempel te aanbidden; hij gehoorzaamde eveneens aan de menschelijke wetten, en ging naar Bethlehem op voorschrift van keizer Augustus. En met welken ijver volgde hij de inspraken van den H. Geest!

Gij, die dit leest, treed in uzelf, en onderzoek of gij eenigszins op den Aartsvader gelijkt. Is uw hart onthecht aan de aardsche goederen? Bemint gij niet te veel uw lichaam, zijt gij tevreden met

eenvoudig voedsel, kunt gij u op Vrijdag en Zaterdag eene kleine versterving getroosten?

Hecht gij niet te veel aan uw eigen meening, wilt gij niet altijd gelijk hebben en uwen wil doorzetten? Kunt gij tegenspraak en beleediging verdragen, gehoorzaamt gij zonder woorden aan ouders en overheden?...

G E B E D.

Helaas, H. Jozef, ik heb den eersten stap nog niet gedaan op den weg der volmaaktheid. Zal ik dan nooit verder komen, zal ik altijd den weg vóór mij zien, zonder hem te durven betreden? Neen... Dagelijks hoor ik hoe gij tijdelijke gunsten uitdeelt, zoudt gij mij dan niet verhooren als ik u met vertrouwen vraag om de volmaaktheid? — Van nu af zal ik beginnen om mij te heiligen. Ik zal deze neiging bestrijden.... dit genoeg mij ontzeggen.... mijne eigenliefde in dit punt overwinnen.... Maar in plaats van te steunen op het geknakte riet mijner voornemens, zal ik alle hoop stellen op de goddelijke genade, die ik door uwe voorspraak hoop te bekomen. Ik ga tot u, H. Jozef en gij zult mij brengen tot Maria, en gij beiden zult mij van Jesus die genaden bekomen, welke ik noodig heb om den ouden mensch geheel af te breken. Zoo zij het, ter eere der H. Drievuldigheid. Amen.

Oefening. Overleg met uwen biechtvader welk gebrek gij vooral moet bestrijden, en leg dan aanstonds de bijl aan den wortel onder de bescherming van Jesus, Maria en Jozef.

**Een woordje over de vereeniging voor
de altijddurende vereering van
den H. Jozef.**

De Milaan ontstond door de zorgen van eene vrome edele dame, bovengemelde vereeniging, welke door den Aartsbisschop werd goedgekeurd op den 12ⁿ November 1854, en den 20 Januari 1856 door Z. H. Pius IX met vele aflaten, toepasselijk op de zielen des vagevuurs, werd verrijkt.

Deze instelling stelt zich als doel voor, dat op iederen dag des jaars minstens één persoon, onverschillig van welk geslacht, op eene geheel bijzondere wijze den H. Jozef vereert. Daartoe schrijft men den naam van elk lid, alsmede den door hem uitgekozen dag in een boek voor dat doel bestemd, en insgelijks op een lijst, die hem overhandigd wordt. Op dien dag wordt van hem gevorderd, dat hij deel neme in de smarten, die de H. Jozef geleden heeft en waarvan onze zonden de oorzaak waren, en dat hij bovendien zich beijvert, met buitengewone vurigheid en naarstigheid het volgende te verrichten :

1°. Tot de HH. Sacramenten naderen; of als zulks niet gevoegelijk kan, een groot leedwezen verwekken over zijne zonden en op geestelijke wijze communiceeren.

2°. De H. Mis met bijzondere godsvrucht bijwonen, ter gedachtenis van de Aanbieding van het Kind Jesus in den tempel.

3°. Minstens een kwartier uurs doorbrengen in overweging over de smarten van den H. Jozef.

4°. Den dag in vrome ingetogenheid doorbrengen, zich vereenigd houdende met het hart van den H. Jozef.

5°. Ter zijner eer zich eenige versterving opleggen, of wel eenig werk van geestelijke of lichamelijke barmhartigheid doen.

6°. Ter eere zijner zeven smarten en vreugden 7 maal bidden *Onze Vader, Wees gegroet en Glorie zij den Vader.*

7°. Den dag sluiten met een bezoek aan het Allerheiligste Sacrament en met de opoffering van zijn hart aan den H. Jozef.

Het kan niet anders, of deze devotie moet alleraangenaamst zijn aan den H. Jozef en aan het Hart van Jesus en Maria, die zoo vurig verlangen, den kuischen

Aartsvader vereerd te zien; daarom is het te wenschen, dat die godsvrucht zich meer en meer uitbreide, om tot een krachtig wapen te strekken tegen het alom heerschende ongeloof en zedenbederf.

Litanie tot den H. Jozef.

Heer, ontferm U onzer.

Christus, ontferm U onzer.

Heer, ontferm U onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

God hemelsche Vader, ontf. U onzer.

God Zoon, Verlosser der wereld, ontferm U onzer.

God H. Geest, ontferm U onzer.

H. Drievuldigheid, één God, ontferm U onzer.

H. Maria, bid voor ons.

H. Moeder Gods,

H. Maagd der Maagden,

H. Jozef,

Beschermer van Jesus,

Bruidegom van Maria,

Man naar Gods hart,

Trouwe en wijze dienaar,

Bewaarder der zuiverheid van Maria,

bid voor ons.

Medehulp van Maria, bid voor ons.
Die, om Maria, met bijzondere genaden
begunstigd zijt,
Allerzuiverste in reinheid,
Allernederigste in ootmoed,
Allervurigste in liefde,
Allerhevenste in beschouwing,
Die door den H. Geest zelven rechtvaardig
zijt verklaard,
Die in de goddelijke verborgenheden
boven anderen verlicht zijt geweest,
Die door den Engel in het geheim der
menschwording onderwezen zijt,
Die met Maria, uwe Bruid, naar Beth-
lehem zijt gereisd,
Die in de herberg geen plaats vindende,
in eenen stal zijt gaan overnachten,
Die waardig geacht zijt bij Jesus te wezen,
toen Hij geboren in een krib gelegd werd,
Die met Maria het Kind Jesus in den
tempel hebt opgeofferd,
Die op het woord van den Engel met
Jesus en zijne Moeder naar Egypte
gevlucht zijt,
Die, na den dood van Herodes, met Jesus
en zijne Moeder naar het land van
Israël zijt wedergekeerd,

bid voor ons,

Die het Kind Jesus, dat te Jeruzalem was
gebleven, met Maria zijne Moeder, vol
droefheid gezocht hebt, bid voor ons.

Die Hem na drie dagen met blijdschap
gevonden hebt, zittende in het midden
der leeraren, bid voor ons,

Aan wien de Heer der Heeren op aarde
onderdanig geweest is, bid voor ons,

Wiens lof in het Evangelie vermeld wordt,
bid voor ons.

Onze voorspreker, hoor ons, H. Jozef.

Onze beschermer, verhoor ons, H. Jozef.

In al onzen nood, help ons, H. Jozef.

In al onze benauwdheden,

In het uur onzes doods,

Door uw allerzuiverste trouw,

Door uwe vaderlijke zorg en teederheid,

Door al uwen arbeid en zweet,

Door al uwe deugden,

Door al uwe verdiensten,

Door uw eeuwig geluk,

Wij, die u als Beschermmer aanroepen, wij
bidden u, verhoor ons,

Dat gij Jesus de vergiffenis onzer zonden
wilt vragen, wij bidden u, verhoor
ons.

Dat gij ons steeds aan Jesus en Maria

help ons, H. Jozef.

gelieft aan te bevelen, wij bidden u,
verhoor ons.

Dat gij aan alle maagden en ongehuwden
de gave van zuiverheid wilt verwerven,
Dat gij voor de gehuwden een onbevleete
trouw en heilige eendracht wilt ver-
krijgen,

Dat gij voor alle vergaderingen eene vol-
maakte liefde en overeenstemming wilt
verwerven,

Dat gij de vaders der huisgezinnen in het
christelijk opvoeden hunner kinderen
wilt behulpzaam zijn,

Dat gij alle oversten in het bestuur der
hun toevertrouwd en wilt behulpzaam
zijn,

Dat gij alle vergaderingen, die u bijzon-
der zijn toegedaan, wilt begunstigen,

Dat gij allen, die op uwe hulp betrou-
wen, altijd en overal wilt beschermen,

Dat gij alle geloovige zielen door uwe
voorbede wilt helpen,

Beschermer van Jesus,

Bruidegom van Maria,

H. Jozef,

Lam Gods, dat de zonden der wereld weg-
neemt, spaar ons, Heer!

wij bidden u, verhoor ons.

Lam Gods, dat de zonden der wereld weg-
neemt, verhoor ons, Heer!

Lam Gods, dat de zonden der wereld weg-
neemt, ontferm U onzer, Heer!

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

Heer, ontferm U onzer.

Onze Vader, enz.

Wij bidden U, o Heer! dat wij door de verdiensten van den Bruidegom uwer allerheiligste Moeder geholpen mogen worden, opdat wij door zijne voorspraak verkrijgen, hetgeen wij door ons zelve niet kunnen bekomen. Die leeft en heerscht in de eeuwen der eeuwen. Amen.

Gebed

*om den heiligen Jozef tot patroon te verkiezen en
zich onder zijne bescherming te stellen.*

Groote Heilige! ik verkies u heden voor al den tijd mijns levens tot een bijzonder patroon, meester, leidsman en bestuurder van mijne ziel en mijn lichaam, van mijne gedachten, woorden en werken, van mijne begeerten en genegenheden, van mijne eer en goederen, van mijn leven en mijn dood, en ik neem mij vastelijk voor, u nooit

meer te verlaten, maar uw heiligen Naam te verheffen, en uwe eer zooveel mogelijk te bevorderen. Ik bid u vurig, dat gij mij als uw eeuwigen dienaar wilt ontvangen. Help mij in al mijne werken, en verlaat mij niet in het uur des doods. Amen.

Gebod tot den H. Jozef.

300 dagen aflat eens per dag.

In de maand October aflat van 7 jaren en 7 maal 40 dagen voor die het bidden na het in die maand voorgeschreven openbaar rozenkransgebed.

Tot U, H. Jozef, nemen wij in onze kwelling onze toevlucht, en, na den bijstand van uwe allerheiligste Bruid te hebben afgebeden, roepen wij ook uwe bescherming met vertrouwen in. Wij bidden u bij de liefde, die u met de onbevleete Maagd en Moeder Gods vereenigd heeft en smeeke u deemoedig bij de vaderlijke teerhartigheid, waarmede gij het Kind Jesus omhelsd hebt, goedgunstig neer te zien op het erfdeel, dat Jesus Christus door zijn bloed verworven heeft, en ons door uw vermogen en bijstand in al onze behoeften te ondersteunen.

Bescherm, o allerzorgvuldigste Bewaarder der H. Familie, de uitverkoren kinderen

van Jesus Christus; verwijder van ons, allerliefste Vader, iedere besmetting van dwaling en bederf; sta ons, allerkrachtdadigste Behoeder, uit den hemel genadig bij in dezen strijd tegen de macht der duisternis; en gelijk gij weleer het Kind Jesus uit het grootste levensgevaar gered hebt, verdedig nu eveneens de heilige Kerk Gods tegen de vijandige aanslagen en elk ander onheil; behoed ons allen door uwe voortdurende bescherming, opdat wij, naar uw voorbeeld en door uwe hulp, heilig mogen leven, zalig sterven en het eeuwig geluk des hemels verwerven. Amen.*

* IMPRIMATUR.

Buscoduci, 18 Sept. 1889.

† **A. Godschalk.**
Ep. Busc.

OEFENING VAN DEN H. KRUISWEG.

Men verwekt eene akte van berouw.

1^e STATIE.

Jesus wordt ter dood veroordeeld.

Wij aanbidden U, Christus, en loven U.
Omdat Gij door uw heilig kruis de
wereld verlost hebt.

O mijn Jesus, ik bid U door het onrecht-
vaardig doodvonnis, dat Pilatus tegen U
heeft uitgesproken, en dat ik zoo dikwijls
door mijne zonden onderteekend heb, dat ik
toch nooit het eeuwig doodvonnis hoore, dat
ik zoo dikwijls verdiende. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U onzer.

2^e STATIE.

Jesus neemt het kruis op zijne schouders.

Wij aanbidden U, enz.

O mijn Jesus, Gij, die met zooveel liefde
het kruis mijner zonden op uwe schouders
naamt, ach doe mij toch de grootheid mijner
zonden kennen, en geef mij de genade, om die
al de dagen mijns levens te beweenen. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U onzer.

3^e STATIE.

Jesus valt ten eersten male onder het kruis.

Wij aanbidden U, enz.

Het zwaar gewicht mijner zonden deed U, o mijn Jesus, onder het kruis bezwijken. O, ik haat, ik verfoei die uit geheel mijn hart, vergeef ze mij, dierbare Jesus, met uwe genade wil ik mij nooit meer aan zonden plichtig maken.

Onze Vader. Wees gegroet.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U onzer.

4^e STATIE.

Jesus ontmoet zijne lieve Moeder.

Wij aanbidden U, enz.

O diep bedroefde Jesus, Maria, Moeder der smarten, ach! het is waar, ik ben door mijn zondig leven de oorzaak uwer droefheid geweest, maar ik wil U nooit meer bedroeven, en met uwen bijstand U beminnen tot in het uur van mijnen dood.

Onze Vader. Wees gegroet.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U onzer.

5^e STATIE.

Simon van Cyrenen draagt met Jesus het kruis.

Wij aanbidden U, enz.

O gelukkige Simon, die met Jesus het kruis

mocht dragen! Geef mij toch de genade, o Jesus, dat ik altijd met geduld en liefde het kruis moge dragen, dat Gij mij door ziekte en tegenspoed, door in- of uitwendig lijden op de schouders zult leggen.

Onze Vader. Wees gegroet.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U onzer.

6e STATIE.

Veronica droogt met een zweetdoek het aangezicht van Jesus af.

Wij aanbidden U, enz.

O mijn dierbare Zaligmaker, Gij, die de trekken van uw goddelijk aangezicht in den doek van Veronica hebt afgedrukt, o druk toch in mijne ziel de gedachte aan uw bitter lijden opdat ik het altijd moge gedenken. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U onzer.

7e STATIE.

Jesus valt ten tweeden male onder het kruis.

Wij aanbidden U, enz.

Mijn hervallen in de zonden deed U, o mijn Jesus, ten tweeden male onder uw kruis ter aarde storten. Ach! moge ik voortaan toch

altijd in uwe genade staande blijven. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U onzer.

8e STATIE.

Jesus vertroost de vrouwen van Jerusalem.

Wij aanbidden U, enz.

Mijn Jesus, Gij hebt de vrouwen van Jerusalem, die uw bitter lijden beweenden, met zooveel liefde vertroost. vertroost ook mij, mijn dierbare Zaligmaker, als ik in droefheid zal zijn, en geef mij de genade, om met tranen van ware liefde uw bitter lijden te beweenen. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U onzer.

9e STATIE.

Jesus valt ten derden male onder zijn kruis.

Wij bidden U, enz.

O Jesus, door de uiterste vermoeienis, die U ten derden male onder uw kruis deed bezwijken, bid ik U, wil mij de allerkostbaarste genade schenken, om tot het einde van mijn leven in uwe liefde te volharden. Liever op dit oogenblik sterven, dan U nog vergrammen. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U onzer.

10^e STATIE.

*Jesus wordt van zijne kleederen beroofd
en met gal en azijn gelaafd.*

Wij aanbidden U, enz.

Mijn Jesus, Gij zijt uit liefde tot mij van uwe kleederen beroofd en met gal en azijn gelaafd; ach! geef mij, dat ik uit liefde tot U mijn hart van al het aardsche onthechte, en in de bitterheid van het lijden de ware zoetheid vinde. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U onzer.

11^e STATIE.

Jesus wordt aan het kruis genageld.

Wij aanbidden U, enz.

Door de onbegrijpelijke smart, die Gij, o mijn Jesus, in geheel uw lichaam geleden hebt, toen Gij met handen en voeten aan het kruis werdt genageld, bid en smee ik U om de genade van ook mij zelven door de versterving aan het kruis te hechten, en tot het laatste uur met U op het kruis te leven. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U onzer.

12^e STATIE.

Jesus sterft aan het kruis.

Wij aanbidden U, enz.

Dierbare Jesus, Gij, die na een doodsstrijd van drie uren den geest gegeven hebt, o wil mij, ik smEEK het U, door uw dood in mijnen doodsstrijd bijstaan en mij in het oogeblik van mijn sterven genadig zijn. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U onzer.

13^e STATIE.

Jesus wordt van het kruis genomen en in den schoot zijner Moeder neêrgelegd.

Wij aanbidden U, enz.

O Maria, o Moeder der smarten, welk een scherp zwaard van droefheid doorboorde uw hart, toen gij het ontzielde lichaam van uw Zoon in uwe armen ontvingt. Ach, verwerf mij toch de genade dat ik de zonden, die de eenige oorzaak zijn geweest van uw lijden en van het lijden van Jesus, altijd als het grootste kwaad moge vermijden, ten einde ik als een waar christen moge leven en sterven. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U onzer.

14^e STATIE.

Jesus wordt in het graf gelegd.

Wij aanbidden U, enz.

Geef mij, o mijn Jesus, dat ik nog levend reeds met U moge begraven zijn, opdat ik, eenmaal gestorven, in vrede ruste en voor eeuwig met U moge verheerlijkt worden op den dag der algemeene verrijzenis. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.

Ontferm U onzer, Heer, ontferm U onzer.

GEBED.

O God, die de banier van het levendmakend kruis door het kostbaar bloed van uwen eenigen Zoon geheiligd hebt, geef, bidden wij U, dat wij, die onzen roem stellen in de verheerlijking van dat heilig kruis, ons ook overal onder uwe bescherming mogen verheugen. Amen.

Een „Onze Vader, Wees gegroet en Glorie zij den Vader” volgens de intentie Zijner Heiligheid.

„Door de oefening van den H. Kruisweg verdient men al de aflaten, die door de verschillende Pausen verleend zijn aan hen, die te Jerusalem de heilige plaatsen bezoeken.

„Om deze aflaten te verdienen, is het noodig dat men het lijden van Jesus Christus overwege, en

zich van de eene statie tot de andere begeve, voor zoover de menigte van hen, die den Kruisweg houden, en de omtrek der plaats, waar de Kruisweg is opgericht, dit toelaten.

„De zieken, gevangenen, zeevaarders en zij, die zich in ongeloovige landen bevinden, en in het algemeen al degenen, die in wezenlijke onmogelijkheid zijn, om in eene Kerk of openbare bidplaats de staties van den Kruisweg te bezoeken, kunnen de bovengenoemde aflaten verdienen, door veertienmaal het „Onze Vader en Wees gegroet,” daarna vijfmaal het „Onze Vader, Wees gegroet en Glorie zij den Vader,” en ten slotte één „Onze Vader,” naar de meening van den Paus met aandacht te bidden. Zij moeten daarbij een koperen kruisbeeld in de hand houden, dat door den Generaal van de orde der Minderbroeders Observanten of door een Provinciaal of Gardiaan dierzelfde orde gewijd is.

„Deze gunst werd verleend door Zijne Heiligheid Clemens XIV, den 26en Januari 1773. Het oorspronkelijk stuk berust in het archief van het klooster der Minderbroeders „H. Bonaventura” te Rome.

„Men merke hier op, dat de kruisbeelden, waaraan de aflaten van den H. Kruisweg verbonden zijn, na de wijding niet meer verkocht, aan anderen ten geschenke of ter leen kunnen gegeven worden, met het inzicht om hen aan de aflaten deelachtig te maken. Aldus bepaald door de H. Congregatie der aflaten bij de reeds elders aangehaalde decreten.”

Prinzivalli, verzameling van gebeden, bladz. 56.

Litanie ter eere der H. Maagd Maria,
genaamd „de Litanie van Lorette”.

Heer, ontferm U onzer.

Christus, ontferm U onzer.

Heer, ontferm U onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

God hemelsche Vader, ontferm U onzer.

God Zoon, Verlosser der wereld, ontf. U onzer.

God H. Geest, ontferm U onzer.

H. Drievuldigheid, één God, ontferm U onzer.

H. Maria, bid voor ons.

H. Moeder Gods,

H. Maagd der maagden,

Moeder van Christus,

Moeder der goddelijke genade,

Allerreinste Moeder,

Allerzuiverste Moeder,

Ongeschonden Moeder,

Onbevleete Moeder,

Zeër minnelijke Moeder,

Zeër wonderbare Moeder,

Moeder des Scheppers,

Moeder des Zaligmakers,

Allervoorzichtigste Maagd,

Eerwaardige Maagd,

bid voor ons.

Lofwaardige Maagd, bid voor ons.
Machtige Maagd,
Goedertierene Maagd,
Getrouwe Maagd,
Spiegel der rechtvaardigheid,
Zetel der wijsheid,
Oorzaak onzer blijdschap,
Geestelijk vat,
Eerwaardig vat,
Schoon vat van godsvrucht,
Geheimzinnige roos,
Toren van David,
Ivoren toren,
Gulden Huis,
Ark des Verbonds,
Deur des Hemels,
Morgenster,
Behoudenis der zieken,
Toevlucht der zondaren,
Troosteres der bedrukten,
Hulp der Christenen,
Koningin der Engelen,
Koningin der Aartsvaders,
Koningin der Profeten,
Koningin der Apostelen,
Koningin der Martelaren,
Koningin der Belijders,

Koningin der Maagden, bid voor ons.

Koningin van alle Heiligen, bid voor ons.

Koningin zonder vlek ontvangen, bid voor ons.

Koningin van den allerheiligsten Rozenkrans, bid voor ons.

Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt, spaar ons, Heer!

Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt, verhoor ons, Heer!

Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt, ontferm U onzer,

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

Heer, ontferm U onzer.

Christus, ontferm U onzer.

Heer, ontferm U onzer.

Antiph. Onder uwe bescherming nemen wij onze toevlucht, o H. Moeder Gods! verstoot onze gebeden niet in onzen nood, maar verlos ons altijd van alle gevaren, o glorierijke en gezegende Maagd! onze Vrouw, onze Middelaress, onze Voorspreekster! verzoen ons met uwen Zoon, vertoon ons aan uwen Zoon, beveel ons aan uwen Zoon.

Bid voor ons, H. Moeder Gods,

Opdat wij der beloften van Christus waardig worden.

Gebed.

Heer God! wij bidden U, stort uwe genade in onze harten, opdat wij, die door de boodschap des Engels de menschwording van Christus uwen Zoon gekend hebben, door zijn lijden en kruis tot de glorie der verrijzenis gebracht worden, door denzelfden Jesus Christus, onzen Heer. Amen.

„Twee honderd dagen afaat elken keer, dat men de litanie van Lorette met een rouwmoedig hart godvruchtig bidt.”

Verleend door Zijne Heiligheid Sixtus V, 11 Juli 1587, in de Constitutie „*Reddituri*.”

Bekrachtigd door Zijne Heiligheid Benedictus XIII bij een decreet van de H. Congregatie der aflaten, 12 Januari 1728, en door Z. H. Pius VII bij een decreet van dezelfde Congregatie, 30 Sept. 1817

„Daarenboven nog honderd dagen afaat.

Verleend door Zijne Heiligheid Pius VII, in het zooeven aangehaalde decreet.

„Bidt men de litanie van Lorette iederen dag, dan kan men een vollen afaat verdienen op het feest van de Onbevleete Ontvangenis, Geboorte, Boodschap, Zuivering en Hemelvaart van de H. Maagd.”

Verleend door Zijne Heiligheid Pius VII, bij het zooeven aangehaalde decreet.

Prinzivalli. Verzameling van gebeden. bladz. 139 en 140.

I N H O U D.

	Blz.
Voorbericht.	III

EERSTE DEEL.

*Overwegingen en beschouwingen over de
maand van den H. Jozef.*

Inleiding	V
I. De Verloving	11
II. De Voltrekking	17
III. Het Gebed	25
IV. De Zending des Engels	30
V. De eerste reis	36
VI. Te Hebron	41
VII. De Openbaring	46
VIII. De eerste Dienaar van Maria	52
IX. De Verwachting	58
X. De tweede reis	64
XI. Bethlehem	70
XII. id. (vervolg)	76
XIII. Vreugde en Smart	82
XIV. Vreugde en Ongerustheid	88
XV. Vreugde en Droefheid	94
XVI. De Vlucht	101
XVII. De Ballingschap	108
XVIII. Terugkeer uit Egypte	116
XIX. Aankomst in Palestina	123
XX. Een dag in het heilig Huis te Nazareth	130
XXI. Troostelooze Droefheid	137
XXII. Een onbeschrijflijk zoet oogenblik	145
XXIII. Een Medehelper in den arbeid	153
XXIV. De meestbeminnende der menschen	161
XXV. De teederste der vaders	169

XXVI. De trouwe Beminnaar van het Kruis	177
XXVII. De laatste levensdagen	184
XXVIII. De slaap van den Rechtvaardige . .	192
XXIX. Eerste zegepraal	200
XXX. De nagedachtenis van den Recht- vaardige	207
XXXI. Tweede zegepraal	214

TWEDE DEEL.

I.

<i>De Zeven Smarten en Zeven Vreugden van den</i> <i>H. Jozef</i>	
Over het ontstaan dezer devotie	221
Oefeningen voor deze devotie	222
Aflaten, daaraan verbonden	228

II.

<i>Oefeningen voor de zeven Woensdagen ter eere</i> <i>van den H. Jozef, volgens den H. Alphonsus</i>	229
Sluitgebed na de zeven Woensdagen	259

DERDE DEEL.

<i>Korte bezoeken tot den H. Jozef voor iederen</i> <i>dag</i>	261—283
Gebed van den H. Alphonsus, tot sluiting van elk bezoek	262

VIERDE DEEL.

I.

Gebeden onder de H. Mis	284
Gebed volgens voorschrift van Paus Leo XIII na de H. Mis te bidden	294

II.

Blz.

Biechtoefeningen	296
-----------------------------------	------------

III.

Communie-oefeningen	304
Gebed van den H. Ignatius	321

IV.

Vespers en Lof.

Vesperpsalmen voor den Zondag	322
Lofzang der H. Maagd	328
Salve Regina	330
Gebeden onder het Lof	330

V.

Verschillende Gebeden tot den H. Jozef.

Gebed in allerlei noodwendigheden	336
Om vergiffenis der zonden en liefde tot God	337
Om een zaligen levensstaat	338
Om de genade, van goed de plichten te ver- vullen van den staat, waarin God ons heeft geplaatst	338
Om het welslagen eener tijdelijke zaak . . .	339
Om eene geestelijke genade	340
Om den H. Jozef zijn gezin aan te bevelen	340
Om een kind onder zijne bescherming te stellen	341
Gebed voor een zieke	342
Om de bekeering van een zondaar	343
Voor eene ziel in het vagevuur	343
Van een kind voor zijne ouders	344
Gebed van ouders voor hunne kinderen . . .	345
Gebed om een zalig stertuur	346
Gebed van den H. Alphonsus	347

	Blz.
Responsorium	348
Krachtig gebed, om de deugd van zuiverheid te vragen (100 dagen aflat ééns per dag)	350
Gebed tot den H. Jozef (300 dagen aflat ééns per dag)	350
Schietgebeden (met aflaten)	351
Novene tot den H. Jozef.	352
Een woordje over de <i>Vereeniging voor de altijd- durende vereering van den H. Jozef</i>	375
Litanie tot den H. Jozef.	378
Gebed om den H. Jozef tot patroon te kiezen, en zich onder zijne bescherming te stellen,	382
Gebed tot den H. Jozef, volgens voorschrift van Paus Leo XIII in de kerken te bidden, gedurende de maand October	383
Oefening van den Kruisweg	385
Litanie der H. Maagd.	393

REIMPRIMATUR.

Buscoduci, 26 Novembris 1894.

J. J. VERSTERREN, R.
ad hoc delegatus.

REIMPRIMATUR.

Baarlo, die 10 m. Maji 1898.

I. H. GEENEN,
Lib. Cens.